

บทแปลเรื่อง “มโน นาวิถะ” ของ เนล ซัสเตอร์แมน พร้อมบทวิเคราะห์

โดย

นางสาวชินมมา อินทร์รักษา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทแปลเรื่อง “มना นาวิผจญภัย” ของ เนล ซัสเตอร์แมน พร้อมบทวิเคราะห์

โดย

นางสาวชินมมา อินทร์รักษา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

A TRANSLATION OF “CHALLENGER DEEP” BY NEAL SHUSTERMAN
WITH AN ANALYSIS

BY

MISS CHINMANA INTARAKSA

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASRER OF ARTS IN
ENGLISH-THAI TRANSLATION
DEPARTMENT OF ENGLISH AND LINGUISTICS
FACULTY OF LIBERAL ARTS
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2019
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวชินมมา อินทร์รักษา

เรื่อง

บทแปลเรื่อง “มโน นาวินฉกัญญ์” ของ เนล ซัสเตอร์แมน พร้อมบทวิเคราะห์

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2563

ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน ชูอารยะประทีป)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.ปิรียญา บุณนาค)

คณบดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาสพงศ์ ศรีพิจารณ์)

หัวข้อสารนิพนธ์	บทแปลเรื่อง“มना นาวิพจญฺญ” ของ เนล ชัสเตอร์แมน พร้อมบทวิเคราะห์
ชื่อผู้เขียน	นางสาวชินมมา อินทร์รักษา
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	อาจารย์ ดร.ปริญญา บุณนา
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่บ่งชี้ลักษณะอาการของโรคจิตเภทที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลักและกลวิธีการถ่ายทอดภาษาผู้ป่วยจิตเภท ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันเรื่อง Challenger Deep ของ เนล ชัสเตอร์แมน เพื่อให้ได้บทแปลที่มีความถูกต้อง ชัดเจน และคงลักษณะอาการของโรคจิตเภทได้อย่างเป็นธรรมชาติ

จากการศึกษาพบลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่ปรากฏในวรรณกรรม 3 ลักษณะคือ 1) ลักษณะคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนอันเป็นผลมาจากอาการหูแว่ว อาการเริ่มแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน 2) ลักษณะข้อความที่ไม่เนื่องกัน ไม่มีความเป็นเอกภาพ อันเป็นผลมาจากอาการผิดปกติทางความคิด 3) ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท อันเกิดอาการหลงผิด เห็นสิ่งต่างๆ ผิดไปจากความเป็นจริง

การแปลโดยเน้นภาษาต้นฉบับเป็นกลวิธีที่ใช้ในการถ่ายทอดภาษาผู้ป่วยจิตเภทเพื่อให้คงลักษณะอาการของโรคและรักษาอรรถรสตามภาษาต้นฉบับ

คำสำคัญ : ภาษาผู้ป่วยจิตเภท, อาการของโรคจิตเภท, กลวิธีการแปล

An Independence Study Title	A TRANSLATION OF “CHALLENGER DEEP” BY NEAL SHUSTERMAN WITH AN ANALYSIS
Author	Miss Chinmana Intaraksa
Degree	Master of Arts
Major Field/Faculty/University	English-Thai Translation Department of English and Linguistics Faculty of Liberal Arts Thammasat University
An Independent Study Advisor	Dr. Piranya Bunnag
Academic Years	2019

ABSTRACT

This independent study aims to study the language in schizophrenia which characterizes the symptoms of schizophrenia as it occurs in the protagonist and translation strategies of language in schizophrenia in the American young adult literature, *Challenger Deep* by Neal Shusterman, to obtain an accurate and clear translation and likewise naturally sustain the characteristics of the symptoms of schizophrenia in Thai language translation.

According to the study, the three characteristics of language in schizophrenia that have been found in this literature are the following : 1) strange new words are caused by auditory hallucination and asociality symptoms. 2) incoherence or united discourse which are impacted by the patient’s thought disorder. 3) figurative speech used by schizophrenia patients has been caused by delusional perceptions.

Source Language emphasis translation strategy is the method to convey language in schizophrenia and keep the context of schizophrenia symptoms in favor of the source language.

*keywords : Language in Schizophrenia, Symptoms of Schizophrenia,
translation strategies*

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่านผู้ศึกษา ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปริญญญา บุญนาค อาจารย์ที่ปรึกษาและกรรมการสอบ สารนิพนธ์ที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการอ่านและตรวจสอบแก้ไขงานหลายต่อหลายครั้ง ให้โอกาส ให้คำแนะนำพร้อมทั้ง ชี้แนะแนวทางอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ศึกษา จนสามารถนำหลักการของการแปล มาเป็นแนวทางในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ และคอยให้ความช่วยเหลือจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน ชูอารยะประทีป ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่ากรุณาให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุงต่างๆ และคอยให้ความช่วยเหลือจนสารนิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทยทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้มอบโอกาสในการสร้างความท้าทายในการเรียนรู้การแปลวรรณกรรมที่มีลักษณะแตกต่างจากวรรณกรรมอื่นๆทั่วไปให้กับผู้ศึกษา

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ประจำโครงการของหลักสูตร คุณไอซ์ พีแนนและคณะเจ้าหน้าที่จากคณะศิลปศาสตร์ที่ให้ข้อมูลที่คอยช่วยประสานงานและแจ้งข้อมูลข่าวสารต่างๆอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาตลอดการศึกษาและการทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ศึกษาร่วมหลักสูตรสาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทยทุกคนที่ได้ร่วมเรียนรู้มาพร้อมๆกันและให้กำลังใจมาตลอดโดยเฉพาะแก้ว ปุ่ม นนท์ และอิง

ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการปรีชา ตึงตระกูล คณะครูทุกท่านโดยเฉพาะคณะครูจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ น้องหมี นักศึกษาฝึกสอน และนักเรียน ที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจ ตลอดมาจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายขอขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ นางสาวคุณพัฒนา สาสนสิทธิ์ คุณปัจจา อินทรักษา และน้องชาย คุณอนันตชิน อินทรักษาและคุณหลานใบเตยที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนทั้งโอกาสและงบประมาณในการศึกษาด้วยดีตลอดมา

หากผลการศึกษาในครั้งนี้ผิดพลาดประการใดผู้ศึกษายินดีน้อมรับคำแนะนำทุกประการเพื่อนำไปปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาในโอกาสต่อไป

นางสาวชินมมา อินทรักษา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 ภาควิชาการแปล	4
บทนำภาควิชาการแปล	4
2.1 ลักษณะวรรณกรรมต้นฉบับ	4
2.2 ลักษณะวรรณกรรมโดยทั่วไปและภาษาที่พบในวรรณกรรม	4
2.2.1 องค์ประกอบของวรรณกรรม	5
2.2.2 ภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการทบทวน	7
2.2.3 ภาษาภาพพจน์	9
2.3 ลักษณะอาการของโรคจิตเภท	10
2.4 ลักษณะภาษาคนปกติและภาษาผู้ป่วยจิตเภท	13
2.4.1 ลักษณะภาษาของคนปกติ	13
2.4.2 ลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภท	16
2.5 แนวคิดและทฤษฎีการแปล	18
2.5.1 นิยามการแปล	18
2.5.2 แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม	19
2.5.3 การวิเคราะห์ต้นฉบับ	20
2.5.4 กลวิธีการแปล	21

(6)

บทที่ 4 บทสรุป	190
รายการอ้างอิง	194
ประวัติผู้เขียน	202

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 Akira Kurosawa	126
2 ภาพยนตร์เรื่อง seven samurai จากฝีมือการกำกับของ Akira Kurosawa	126
3 A-wish-coin-vortex	127
4 Galleon	128
5 Galleon	129
6 Shipwreck	129
7 Hatch	130
8 Hull	131
9 Slat	131
10 Curling Toes	132
11 Choker	133
12 Pearl Choker	133
13 Ballast	133
14 Marianas Trench	134
15 Peach Fuzz	134
16 Peach Fuzz	135
17 Crow's Nest	135
18 Ratline	136
19 Shroud	136
20 Martini	137
21 Cocktail	137
22 Play-Doh	138
23 Jumpsuit	138
24 Bruise-Purple	139
25 Couscous	140
26 Mahimahi	140
27 Roulette	141

28 Bellagio Fountain Show	141
29 Ring Pop	142
30 The MGM Grand	142
31 Caesars Palace	142
32 Goliath and David	143
33 The Crown of Stratosphere	143
34 Margarita	144
35 Vanice on The Strip	145
36 Escargot	146
37 Purell	147
38 Teflon	147
39 Sin City	148
40 Cirque Du Soleil	149

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “Challenger Deep” ผลงานของ เนล ชัสเตอร์แมน นักเขียนชายดีของนิวยอร์กไทมส์ เป็นงานวรรณกรรมสมัยใหม่ที่ได้รับรางวัล Nation Book Award สาขา Young People’s Literature ในปี ค.ศ. 2015 รางวัล Golden Kite Award Book ในปี ค.ศ. 2016 และรางวัล James Cook Book Award ในปี ค.ศ. 2017 (Shusterman, 2015) ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาพบความน่าสนใจในหลายประเด็น อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมในด้านที่งานวรรณกรรมสะท้อนให้เห็นลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภท (Language in Schizophrenia) ซึ่งผู้ประพันธ์ถ่ายทอดภาษาเพื่อบอกเล่าพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและการรักษาอาการของผู้ป่วยโรคจิตเภท (schizophrenia) ในรูปแบบของการให้สาระแก่ผู้อ่านได้อย่างมีศิลปะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

นวนิยายเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ได้แรงบันดาลใจ จากเหตุการณ์ในชีวิตจริง 2 เหตุการณ์ คือ ครั้งหนึ่งเมื่อลูกชายที่ชื่อเบรนแดน ชัสเตอร์แมน ซึ่งขณะนั้นเรียนอยู่เกรด 2 ได้รับมอบหมายจากครูให้ศึกษาเรื่อง แชลเลนเจอร์ดีป (Challenger Deep) จุดที่ลึกที่สุดของโลกตั้งอยู่ใต้สุดของร่องลึกมาเรียนาในมหาสมุทรแปซิฟิก (Oporshady, 2014) ซึ่งทำให้เนล ชัสเตอร์แมนรู้สึกสนใจเรื่องนี้ แต่ยังไม่รู้ว่าจะเขียนเรื่องใดที่เกี่ยวข้องดีจึงได้แต่เขียนชื่อนี้เก็บเอาไว้ก่อนจนกระทั่งเมื่อลูกชายอายุเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นเริ่มมีอาการของผู้ป่วยโรคจิตเภท และมีอาการรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ จนวันหนึ่งเขาต้องบอกกับพ่อว่า “เขารู้สึกเหมือนอยู่ใต้ทะเลลึกที่ร้องตะโกนสุดเสียงแต่ไม่มีใครได้ยิน” (Shusterman, 2015) นั่นเป็นเหตุการณ์ที่ผลักดันให้ เนล ชัสเตอร์แมนรู้สึกได้ทันทีว่าต้องเขียนเรื่องนี้ ด้วยมุ่งหวังที่จะช่วยสะท้อนอาการผิดปกติทางความคิดและพฤติกรรม เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง ให้สังคมเปิดใจยอมรับผู้ป่วยโรคจิตเภทและอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

ผู้ประพันธ์นำเสนอการใช้องค์ประกอบของวรรณกรรมในด้านโครงเรื่องของโลกสองมิติให้อยู่ในเวลาเดียวกัน แสดงความทับซ้อนของฉากที่แตกต่างกันทั้งฉากในชีวิตจริงและฉากเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ โดยดำเนินเรื่องสลับไปสลับมาตามชื่อบท ไม่เรียงตามลำดับเหตุการณ์ได้อย่างสร้างสรรค์ อันเป็นอาการอย่างหนึ่งของโรคจิตเภท นอกจากนั้นแล้วยังใช้องค์ประกอบของวรรณกรรมในด้านสัญลักษณ์อย่างเช่น แชลเลนเจอร์ดีป (Challenger Deep) ตั้งเป็นชื่อเรื่องเพื่อสื่อถึงชีวิตที่ตกต่ำที่สุดของตัวละคร แต่ได้รับความรักความเอาใจใส่จากครอบครัวจึงทำให้สามารถผ่านจุดตกต่ำนั้นขึ้นมาได้ เป็นการให้ข้อคิด ที่ลุ่มลึกต่อผู้อ่านอย่างแยบคาย

ในด้านลักษณะภาษาถือได้ว่า “มนา นาวิผจญภัย” หรือ Challenger Deep มีความโดดเด่นในการถ่ายทอดลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทซึ่งไม่มีความต่อเนื่องกัน ไม่มีการเชื่อมโยงความ (cohesion) ของภาษาระดับข้อความ (discourse) เหมือนในภาษาของคนปกติอย่างวรรณกรรมทั่วไป และการใช้ภาษาภาพพจน์ (figurative) ในลักษณะอธิบายอาการที่บ่งบอกความคิดผิดปกติของตัวละคร ซึ่งแตกต่างจากการใช้ภาษาภาพพจน์ทั่วไป นอกจากนั้นวรรณกรรมยังมีการผสมผสานระหว่างภาษาธรรมดา บทสนทนา และสอดแทรกลักษณะของภาษาเสียงและความหมาย (sound and sense) ในบทประพันธ์ เช่น การสัมผัสอักษร (alliteration) การกระทบสระ (assonance) การซ้ำเสียงพยัญชนะ (consonance) และสัมผัส (rhyme) ทำให้รูปลักษณ์งานประพันธ์เป็นแบบฉบับของตนเอง

กระบวนการแปลซึ่งเริ่มจากการทำความเข้าใจต้นฉบับก่อนการลงมือแปลนั้นถือเป็นหัวใจหลักของนักแปล ผู้ศึกษาต้องหาความรู้เพิ่มเติมในด้านจิตวิทยาเพื่อทำความรู้จักโรคจิตเภท ลักษณะพฤติกรรม อาการและความคิดผิดปกติของผู้ป่วยโรคจิตเภทที่สะท้อนผ่านภาษาให้เห็นลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่แตกต่างไปจากภาษาคนปกติ นอกจากนั้นแล้วผู้ศึกษาต้องหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีทั้งส่วนของกวีนิพนธ์ (poetry) และส่วนของบันเทิงคดี (fiction) เพื่อศึกษาลักษณะองค์ประกอบภาษาและองค์ประกอบของวรรณกรรมในด้านโครงเรื่อง (plot) ตัวละคร (character) มุมมอง (point of view) ฉาก (setting) สัญลักษณ์ (symbol) แก่นเรื่อง (theme) เพื่อช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างแท้จริงแม้จะเป็นการดำเนินเรื่องโดยไม่เรียงตามลำดับเหตุการณ์

ลักษณะการผสมผสานกันขององค์ประกอบในวรรณกรรมโดยใช้การดำเนินเรื่องแบบสลับไปสลับมาเป็นจุดเด่นและลีลาภาษาเฉพาะของผู้ป่วยจิตเภท ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้ความสามารถผูกให้เป็นเรื่องราวของชีวิตอันมีพฤติกรรมร่วมกันของตัวละคร เพื่อเป็นการจำลองสภาพชีวิตของผู้ป่วยจิตเภทตามอาการต่างๆที่เกิดขึ้นจริงกับคนในสังคมส่วนหนึ่งส่วนใดโดยมีความมุ่งหมายให้ผู้อ่านสะท้อนอารมณ์ไปกับเรื่องอย่างมีศิลปะ (ธวัช ปุณโณทก, 2527, น.12) ถือได้ว่าวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “Challenger Deep” เป็นวรรณกรรมที่ให้ประโยชน์ต่อสังคมในด้านการให้ความรู้เรื่องโรคและอาการแสดงของโรคจิตเภท ที่ถ่ายทอดผ่านภาษาของตัวละครที่เป็นผู้ป่วยจิตเภท และแฝงไว้ด้วยการให้คุณค่าความรัก ความเอาใจใส่ดูแลกันและความผูกพัน จากคนในครอบครัว จากเพื่อนที่โรงเรียนด้วยมุมมองที่สร้างสรรค์ เพื่อให้สังคมเปิดใจยอมรับมุมมองใหม่ด้วยทัศนคติเชิงบวกต่อผู้ป่วยจิตเภทดั่งเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ ซึ่งวรรณกรรมได้ทำหน้าที่นั้นอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับรางวัลที่ได้รับ

ผู้ศึกษาเห็นว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้มีมากมายทั้งความรู้เกี่ยวกับ โรคจิตเภทและภาษารูปแบบต่างๆ ทั้งลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภท ภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท ภาษาเสียงและความหมายเรื่องการสัมผัสอักษร การกระทบสระ การซ้ำเสียงพยัญชนะที่ผู้ป่วยจิตเภทใช้ ภาษาตามบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และภาษาของคนปกติ อีกทั้งลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรม กลวิธีการผูกเรื่องจนถึงจุดคลี่คลายของเรื่อง รวมทั้งชั้นเชิงอันลุ่มลึกในการใช้สัญลักษณ์ตั้งชื่อเรื่อง นอกจากนี้ยังได้ฝึกฝนทั้งการวิเคราะห์ต้นฉบับเพื่อหาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่ผสมรวมอยู่ในวรรณกรรม ฝึกทักษะการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาฉบับแปลโดยเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมและฝึกทักษะการปรับบทโดยคำนึงถึงลักษณะของภาษาปลายทาง เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง สละสลวยเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปลและได้ อรรถรสดังเช่นวรรณกรรมต้นฉบับ สอดคล้องกับที่ นิวมาร์ค (Newmark, 1988 p.6) กล่าวว่า การแปลเป็นวิทยาศาสตร์ (Transaltion is a science.) การแปลเป็นทักษะ (Transaltion is a skill.) การแปลเป็นศิลปะ (Transaltion is an art.) การแปลเป็นเรื่องของรสนิยม (Transaltion is a matter of taste.)

หวังว่าสารนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องราวของผู้ป่วยจิตเภท ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท กลวิธีการแปลในที่สิ่งแปลกไปจากรูปลักษณ์ปกติทั้งภาษาและการดำเนินเรื่อง ซึ่งใช้ศิลปะแห่งถ้อยคำสร้างสรรค์ความคิดไม่ปกติในการถ่ายทอดอาการ ความคิด พฤติกรรม ด้วยทักษะกระบวนการแบบวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ยอมรับสภาวะไม่ปกติของผู้ป่วยจิตเภท จนกลายเป็นรสนิยมปกติของคนในสังคมและใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างมีความสุข

บทที่ 2

ภาควิชาการแปล

2.1 ลักษณะวรรณกรรมต้นฉบับ

วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง“มณา นาวิฬญญัย” (Challenger Deep) ของเนล ซัสเตอร์แมนเป็นนิยายที่ผู้ประพันธ์ผูกเรื่องราวให้เป็นบทๆ จำนวน 161 บท ในแต่ละบทจะบอกเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้จบในตัวบทนั้นๆ ลักษณะเด่นอยู่ที่ความไม่ต่อเนื่องเชื่อมโยงกันของแต่ละบท ซึ่งจะดำเนินเรื่องตามฉากในชีวิตจริงสลับกันไปมากับฉากเดินเรือในมหาสมุทรซึ่งเป็นฉากที่เกิดจากอาการของโรคเนื้อเรื่องบอกเล่าเรื่องราว กิจกรรมและการเดินทางท่องเที่ยวของครอบครัวหนึ่งที่มีลูกชายเป็นโรคจิตเภทไปตามเมืองต่างในสหรัฐอเมริกา ลักษณะภาษาที่ตัวละครใช้ในฉากชีวิตจริงเป็นภาษาปกติที่คนทั่วไปใช้สื่อสารกัน แต่มีลักษณะเด่นอยู่ที่ภาษาของตัวละครเอกซึ่งเป็นผู้ป่วยจิตเภทที่มีความคิดฟุ้งซ่านพูดจาสับสน ไม่ปะติดปะต่อกัน ซึ่งภาษาจะสะท้อนความคิดผิดปกติ โดยการแสดงออกมาทางคำพูดที่ไม่ต่อเนื่องกันสัมพันธ์กัน (incoherence) (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น. 4) ส่วนฉากเดินเรือมหาสมุทรขนาดใหญ่เป็นผลที่เกิดจากอาการของโรคนั้นใช้ตัวละครกลุ่มเดียวกันกับตัวละครในฉากชีวิตจริงแต่ปรับเปลี่ยนชื่อบ้างเล็กน้อย แต่มีส่วนคล้ายกับชื่อเดิม เนื้อเรื่องจะเล่าเรื่องราวการผจญภัยของคาเดนที่มีบุคลิกกล้าหาญ ฉลาด เป็นผู้นำทางทุกคนบนเรือเดินทางไปในทะเล ผ่านรสุมและคลื่นลมแรงต่อสู้กับเหล่าปีศาจและสัตว์ประหลาดต่างๆที่เฝ้าสมบัติมหาศาลใต้ทะเลเพื่อพิชิตแชลแลนเจอร์ดีป จุดที่ลึกที่สุดของโลกในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งภาษาที่ใช้ในฉากเดินเรือจะเป็นภาษาปกติในชีวิตประจำวัน

ด้วยลักษณะการดำเนินเรื่องที่ไม่เหมือนวรรณกรรมอื่นๆทั่วไป ผู้ศึกษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาหาความรู้เรื่ององค์ประกอบของวรรณกรรม เพื่อให้สามารถวิเคราะห์และทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับ อันจะนำไปสู่การถ่ายทอดความหมายได้ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์และได้รรถรสตามต้นฉบับ

2.2 ลักษณะวรรณกรรมโดยทั่วไปและภาษาที่พบในวรรณกรรม

งานบันเทิงคดี (fiction) เป็นบทประพันธ์ร้อยแก้วที่ผู้เขียนแสดงความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตได้แก่ เรื่องสั้นและนวนิยาย แม้จะแตกต่างกันแต่มีองค์ประกอบพื้นฐานของวรรณกรรมเหมือนกัน ซึ่งงานบันเทิงคดีที่ดีย่อมต้องมีองค์ประกอบต่างๆ ของวรรณกรรมครบถ้วนเพื่อทำให้ตัวละคร เหตุการณ์ เรื่องราว และสถานการณ์ มีความสมจริงในการเสนอสาระและให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน (ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา, 2556, น. 107-108)

ดังนั้นการศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมจึงมีความจำเป็นเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของเรื่อง การดำเนินเรื่องแบบไม่เรียงตามลำดับเหตุการณ์และมีลักษณะภาษาที่ไม่มีการเชื่อมโยงกันที่อาจก่อให้เกิดความสับสนและเข้าใจผิดพลาดไปจากวรรณกรรมต้นฉบับ

2.2.1 องค์ประกอบของวรรณกรรม

เนื่องจากการดำเนินเรื่องแบบสลับไปสลับมาประกอบกับภาษาที่มีลักษณะไม่เหมือนภาษาปกติทั่วไป ทำให้ยากต่อการทำความเข้าใจวรรณกรรม จึงจำเป็นที่ผู้ศึกษาต้องศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมให้สามารถวิเคราะห์เนื้อเรื่องตามลักษณะองค์ประกอบต่างๆ เพื่อจะได้เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละบทและสรุปเป็นภาพรวมของวรรณกรรม เพื่อหาแนวทางในการถ่ายทอดความหมายที่คงลักษณะอรรถสทงภาษาได้เหมาะสมกับงานต้นฉบับ

ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา (2556, น.106-153) นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของวรรณกรรมดังนี้

1. **โครงเรื่อง (plot)** เป็นการดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่ออีกเหตุการณ์หนึ่งอย่างเป็นเหตุเป็นผลและเชื่อมโยงต่อเนื่องกันจนจบเรื่อง โดยอาศัยความขัดแย้ง เป็นตัวดำเนินเรื่องให้สัมพันธ์กับการกระทำ ความคิด ทัศนคติของตัวละคร การดำเนินเรื่องที่จะทำให้โครงเรื่องมีเอกภาพและสมบูรณ์ ต้องมีองค์ประกอบ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 บทเปิดเรื่อง (exposition) เป็นการแนะนำและให้ข้อมูลพื้นฐานของตัวละคร อาวุธภูมิของเหตุการณ์ เวลา สถานที่ ไว้ในช่วงนี้

1.2 การผูกปม (complication) และการขมวดปม (rising action) เป็นจุดที่พัฒนาให้การดำเนินเรื่องดำเนินไปถึงจุดขัดแย้ง และจุดหักเหในที่สุด

1.3 จุดวิกฤติ (crisis) เป็นจุดตึงเครียดของเรื่องจนทำให้เกิดการหักเหหรือจุดสุดยอด (climax) จนหาวิธีการคลี่คลายปมที่จะเกิดขึ้น

1.4 การแก้ปม (falling action) เป็นช่วงที่ความตึงเครียดค่อยๆ คลี่คลายปัญหา

1.5 การคลี่คลายเรื่อง (resolution) ตอนจบที่เรื่องต่าง ๆ คลี่คลายลงนอกจากนั้นแล้วการดำเนินเรื่องตามเหตุการณ์ยังสามารถจัดรูปแบบตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้ 3 รูปแบบ ได้แก่

- 1) จัดตามลำดับเหตุการณ์ (chronological order)
- 2) จัดเหตุการณ์สุดท้ายขึ้นก่อน (flashback)
- 3) จัดเหตุการณ์ช่วงกลางขึ้นก่อน (in medias res)

2. **ตัวละคร (character)** เป็นองค์ประกอบที่ทำให้การดำเนินเรื่องสอดคล้องกับโครงเรื่อง แบ่งตัวละครออกเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 ตัวละครมิติเดียว (flat character) เป็นตัวละครที่มีบุคลิกเดียว ไม่ซับซ้อน

2.2 ตัวละครหลายมิติ (round character) เป็นตัวละครที่มีหลายบุคลิก

3. มุมมอง (point of view) เป็นวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้เขียนต้องการให้ใครหรืออะไรเป็นผู้สื่อสารเรื่องราวกับผู้อ่าน มี 2 ลักษณะ คือ

3.1 บุรุษที่ 3 เป็นผู้เล่าเรื่อง (third person point of view)

3.2 บุรุษที่ 1 เป็นผู้เล่าเรื่อง (first person point of view)

4. ฉาก (setting) คือ สถานที่หรือเวลาที่เหตุการณ์ขึ้นตามการดำเนินเรื่อง

5. สัญลักษณ์ (symbol) หมายถึงสิ่งที่สะท้อนความหมายในตัวเองที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารกับผู้อ่านตามเนื้อเรื่องตนเองกำหนดไว้ หรืออาจเป็นองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ตัวละคร พฤติกรรมตัวละคร หรือ ฉาก ซึ่งรวมหมายถึงสถานที่ เวลาและสิ่งของได้ด้วยเช่นกัน

6. แก่นเรื่อง (theme) หมายถึง แนวคิดหลักที่เสนอความหมายรวมทั้งหมดของเรื่อง ที่ผู้เขียนกำหนด เป็นส่วนที่กำหนดองค์ประกอบทั้งหมดของเรื่อง ที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามเจตนาที่ผู้เขียนต้องการ

จากการศึกษาลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรมเรื่อง มนาวินิจฉัยภัย ทำให้พบว่า เรื่องนี้มีลักษณะเหมือนการประพันธ์วรรณกรรมโดยทั่วไปด้วยมีลักษณะองค์ประกอบดังนี้

วรรณกรรมเรื่องนี้มีลักษณะเด่นคือโครงเรื่องซึ่งใช้การดำเนินเรื่องตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้ประพันธ์ผูกขึ้น โดยไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์เหมือนวรรณกรรมปกติแต่จัดเรียงสลับกัน ระหว่างฉากในชีวิตจริงกับฉากเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่ ซึ่งการเล่าเรื่องอาจจะเรียงบทต่อเนื่องกัน คราวละสองถึงสามบทแล้วจึงค่อยเปลี่ยนเป็นอีกฉากหนึ่งแทน จากการศึกษพบว่าบางช่วงก็จะมี ความต่อเนื่องของฉากในชีวิตจริง เช่นบทที่ 6 7 8 12 13 18 19 22 23 27 28 29 31 32 33 และ บางช่วงก็มีความต่อเนื่องของฉากเดินเรือ เช่นบทที่ 4 5 14 15 16 17 20 21 24 25 26 30 34 35 36 ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านสัมผัสถึงการผิผิตกของโรคจิตเภทในระดับโครงเรื่องนอกเหนือไปจาก การบอกเล่าความคิดผิผิตกที่ปรากฏในบทย่อย

ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดบุคลิกของตัวละครหลักอย่างคาเดนให้มีหลายมิติเพื่อดำเนินเรื่อง ตามโครงเรื่องทั้งเหตุการณ์ในโลกของชีวิตจริงที่คาเดนเป็นผู้ป่วยโรคจิตเภท และบุคลิกของคาเดนในโลกของการเดินเรือสมุทรซึ่งเป็นอาการของโรคจิตเภทซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และกล้าหาญ

การถ่ายทอดการเล่าเรื่องให้มีลักษณะผสมผสานทั้งแบบบุรุษที่ 3 เป็นผู้เล่าเรื่อง เช่น เหตุการณ์ที่ต้องอธิบายลักษณะอาการที่มีเสียงหลอนในหัวของคาเดนที่บอกว่าพ่อแม่เป็นตัวปลอม เหตุการณ์ที่เล่าอาการคลุ้มคลั่งที่เกิดขึ้นในระหว่างการรักษาตัวในโรงพยาบาล ในส่วนบุรุษที่ 1 เป็นผู้

เล่าเรื่องนั้นถือว่าเป็นส่วนมากของการเล่าเรื่องทั้งเรื่อง เช่น คาเดนเล่าถึงการวาดภาพโดยใช้บุคลาธิษฐานให้เส้นดึงมือเขาไปตามที่เส้นกำหนด

ฉากแบ่งเป็น 2 ฉากตามโครงเรื่องคือ ฉากในโลกของชีวิตจริงจะกล่าวถึงเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกาเช่น นิวยอร์ก ลาสเวกัส สถานที่ตามเหตุการณ์เช่น โรงพยาบาล โรงเรียน ห้องเรียน ห้างสรรพสินค้าและห้องพลาสติกสีขาวที่ใช้รักษาตัวผู้ป่วยจิตเภทและฉากเดินเรือในมหาสมุทรที่แสดงอาการของโรคที่ต้องการเดินทางไปถึงแชลแลนเจอร์ดีป ที่รวมสมบัติต่างมากมาย แต่มีปีศาจคอยปกป้องสมบัติเหล่านั้นอยู่

สัญลักษณ์เฉพาะตัวที่เด่นชัดในงานวรรณกรรมคือ แชลแลนเจอร์ดีป ที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อความหมายทางอ้อมต่อผู้อ่านหมายถึง สภาวะที่ตกต่ำที่สุดของชีวิตที่บุคคลหนึ่งไม่สามารถควบคุมความคิดและอาการผิดปกติต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายตนเองได้จนเกิดความเสียหายกับตนเองและผู้อื่น แต่การได้รับความรักจากคนในครอบครัวสามารถฟื้นฟูให้อาการเขาดีขึ้นตามลำดับได้

แก่นเรื่องของวรรณกรรมเรื่อง “มนานา วิญญาณ” ผู้ประพันธ์นำเสนออาการของความคิดที่ไหลฟุ้งไปตามสิ่งของหรือเหตุการณ์โดยไม่สามารถควบคุมได้ของผู้ป่วยจิตเภท เปรียบสิ่งที่ทำหน้าที่คิดคือ ใจ ซึ่งเป็นเหมือนเรือที่ต้องพญัญญ์ไปกับอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่ต้องควบคุมให้อยู่ในภาวะปกติแต่ถ้าไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในภาวะปกติได้จะนำมาซึ่งความเสียหาย

การศึกษาและการทำความเข้าใจองค์ประกอบของบทประพันธ์ ทำให้พบว่าวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “มนานา วิญญาณ” มีลักษณะของวรรณกรรมครบถ้วนและทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจวิธีการนำเสนออาการของผู้ป่วยจิตเภท รับรู้ได้ถึงอาการจริงที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยและสัมผัสสภาวะความคิดผิดปกติของผู้ป่วยจิตเภทได้จริงตามเจตนาของผู้ประพันธ์

นอกจากโครงเรื่องที่เป็นองค์ประกอบวรรณกรรมที่มีลักษณะเฉพาะแล้ว ลักษณะภาษาที่ใช้ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดความรู้สึกเพื่อส่งสารและสื่อเจตนาบางอย่างกับผู้อ่าน ซึ่งผู้ศึกษาพบว่านอกจากลักษณะภาษาปกติแล้ว ในวรรณกรรมยังพบการใช้ภาษาที่มีลักษณะการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ ภาษาภาพพจน์เป็นองค์ประกอบที่ทำให้งานวรรณกรรมเรื่องนี้มีลักษณะเฉพาะด้วยเช่นกัน

2.2.2 ภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ

งานกวีนิพนธ์ซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่มีแบบแผน มีการใช้จังหวะ สัมผัสคล้องจอง (ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา, 2556, น.3) แบ่งออกเป็น 5 ประเภทดังนี้

1. ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย
2. ภาพลักษณ์และกระบวนจินตภาพ
3. ภาษาภาพพจน์

4. น้ำเสียง

5. เสียงและความหมาย

การสัมผัสอักษรและการกระทบสระ เป็นลักษณะการสัมผัสคล้องจองแบบหนึ่งในเรื่องเสียงและความหมาย (sound and sense)

การศึกษาภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระในบทประพันธ์เรื่องนี้ผู้ศึกษาเลือกศึกษาตามแนวทางของยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา, (2556) ในการแยกลักษณะของการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ เพื่อทำความเข้าใจลักษณะและศึกษารูปแบบที่ปรากฏในวรรณกรรม รวมทั้งวิเคราะห์การสัมผัสทั้งเสียงสระและพยัญชนะเพื่อเป็นแนวทางในการหาทริคในการแปลที่เหมาะสมในลำดับถัดไป

ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา (2556, น. 89-92) ได้ให้นิยามของคำที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระดังนี้

1. การสัมผัสอักษร (alliteration) หมายถึง การใช้เสียงพยัญชนะซ้ำกัน พยัญชนะต้นคำ เรียกว่า การสัมผัสพยัญชนะต้นคำ (initial alliteration) เช่น “round and round the rugged rocks the ragged rascal ran” ส่วนการสัมผัสกันของการใช้เสียงซ้ำกันของพยัญชนะที่ไม่ใช่พยัญชนะต้นเรียกว่า การสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้น (internal alliteration)” เช่น “Her ever-during gates, harmonious sound”

2. การกระทบสระ (assonance) คือ การใช้เสียงสระของคำที่อยู่ใกล้กันสัมผัสกันซ้ำๆ ภายในบรรทัดเดียวกันหรือหลายบรรทัดต่อเนื่องกัน การกระทบสระ มีได้ทั้งที่ต้นคำและกลาง เมื่อใช้สัมผัสสระที่ต้นคำเรียกว่า การกระทบสระที่ต้นคำ (initial assonance) เช่น “all the awful auguries” แต่เมื่อสัมผัสที่กลางคำจะเรียกว่าการกระทบสระที่กลางคำ (internal assonance) เช่น “Her goodly eyes likes sapphires shining bright”

3. การซ้ำเสียงพยัญชนะ (consonance) คือ การใช้เสียงพยัญชนะสัมผัสกันซึ่งมีวิธีการซ้ำอยู่ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การใช้เสียงพยัญชนะที่อยู่ท้ายคำซ้ำกัน เช่น first/last struts/frets, short/sweet หรือ odds/ends

3.2 การใช้เสียงพยัญชนะที่ต้นคำและที่อยู่ท้ายคำซ้ำกัน เช่น wood/weed, rope/reap, moon/mine

ผู้ศึกษาเลือกที่จะจัดกลุ่มลักษณะภาษาเฉพาะเช่นนี้เป็นอีกกลุ่มภาษาหนึ่งที่พบในวรรณกรรม ที่จะต้องศึกษาลักษณะการสัมผัสอักษรและการกระทบสระที่ผู้ประพันธ์ใช้ในวรรณกรรม ซึ่งพบทั้งการใช้การสัมผัสอักษร การกระทบสระ และการซ้ำเสียงพยัญชนะ

วรรณกรรมเรื่อง“มนานาวิญญูภัย” พบลักษณะการใช้การสัมผัสอักษรและการกระทบสระ ในบทที่ 5 6 17 24 และ 35 ในลักษณะเรียงคำจำนวน 2-4 คำวางเรียงกันไว้ในตำแหน่งทั้งส่วนต้นประโยคและท้ายของประโยคแต่พบแบบ 4 คำเป็นจำนวนมากที่สุด แต่ละคำมีความหมายที่ไม่สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันซึ่งแตกต่างจากลักษณะของภาษาทวิพจน์ที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองไพเราะเน้นอารมณ์ความรู้สึก (ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา, 2556, น. 85)

2.2.3 ภาษาภาพพจน์ (figurative language)

ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา (2556, น. 21-67) อธิบายว่า ภาษาภาพพจน์ คือ การใช้ภาษาเปรียบเทียบของผู้เขียนทำให้สิ่งที่นามธรรมเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น มักนำไปเปรียบกับสิ่งที่ป็นรู้จักกันดีอยู่แล้ว เพื่อผู้อ่านเกิดความรู้สึกซาบซึ้งได้มากกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ภาษาภาพพจน์แบ่งตามลักษณะที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ดังนี้

1. อุปมา (simile) เป็น การเปรียบเทียบกันของสิ่งที่แตกต่างกัน 2 สิ่ง โดยมีคำกริยาบ่งบอกการเปรียบเทียบ เช่น seem, appear, compare, หรือคำเชื่อม ได้แก่ as, as if, as though, as when, like, such, than, thus เช่น My heart is like a singing bird.
2. อุปลักษณ์ (metaphor) เป็นการเปรียบเทียบของ 2 สิ่งที่แตกต่างกัน แต่มีคุณสมบัติบางประการร่วมกันมาเปรียบเทียบกัน โดยเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งโดยตรง ไม่มีคำเชื่อม เช่น She is the rose, the glory of the day.
3. บุคลาธิษฐาน (personification) เป็นการกล่าวถึงกริยาอาการของสิ่งที่ไม่ใช่คน ให้ทำกริยาเหมือนคน เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตาม The flowers smile to the angry sun.
4. ปฏิพจน์ (oxymoron) เป็น การนำคำที่มีความขัดแย้งมารวมไว้ด้วยกันเพื่อสื่อความเป็นพิเศษ
5. อติพจน์ (hyperbole) เป็น การกล่าวเกินจริงเพื่อเน้นความให้เกิดความรู้สึกเท่าจริงแก่ผู้อ่าน
6. นามนัย (metonymy) หมายถึง การเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้ชื่อสิ่งหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เช่น Let me give you a hand. ซึ่ง hand ในที่นี้ หมายถึง ความช่วยเหลือ
7. สัมพจน์ (synecdoche) หมายถึง การกล่าวถึงส่วนย่อยที่มีลักษณะเด่น แทนสิ่งที่ต้องการกล่าวถึงทั้งหมด
8. สัญลักษณ์ (symbol) คือ คำหรือวลีที่มีความหมายในตัวเองและในเวลาเดียวกันก็มีความหมายถึงสิ่งอื่นๆ อีกหลายสิ่งนอกเหนือไปจากนั้น

9. การอ้างถึง (allusion) คือ การกล่าวพาดพิงหรืออ้างถึงบุคคล เหตุการณ์ สถานที่และข้อความที่มีปรากฏในตำนาน หรือวรรณกรรมที่เป็นที่รู้จัก

10. อุปมานิทัศน์ (allegory) คือ เรื่องที่มีความหมายแฝง ต้องตีความจากเรื่องที่เล่าถึงลงไปอีกชั้นหนึ่ง

11. การเล่นคำ (pun) คือ การเล่นคำที่มีความหมายเหมือนกันของคำคนละคำ หรือ การเล่นคำของคำที่มีความหมายต่างกันของคำ ๆ เดียว

12. การแฉงนย (irony) คือ วิธีการพูดที่แสดงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ปรากฏกับสิ่งที่จริงเพราะผู้พูดต้องการแฝงความหมายที่แท้จริงเอาไว้

ลักษณะภาษาภาพพจน์ที่ปรากฏในวรรณกรรมจะมีความแตกต่างจากลักษณะการใช้ภาษาภาพพจน์โดยทั่วไปซึ่งใช้เปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น มักนำไปเปรียบกับสิ่งที่เป็นรู้จักกันดีอยู่แล้ว เพื่อผู้อ่านเกิดความรู้สึกซาบซึ้งได้มากกว่า แต่ลักษณะภาษาภาพพจน์ในวรรณกรรมผู้ศึกษาพบว่าภาษาภาพพจน์ที่ปรากฏส่วนมากเป็นอุปมาและบุคลาธิษฐานที่ใช้แสดงอาการของโรคจิตเภทที่ผู้ป่วยพยายามจะอธิบายสิ่งที่เขามองเห็นและคิดว่าสิ่งนั้นกำลังสื่อสารกับเขาอยู่ หรือใช้เพื่ออธิบายสิ่งที่เขาคิดให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากการศึกษาลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรมและลักษณะภาษาที่พบในวรรณกรรมเพื่อทำความเข้าใจวรรณกรรมแล้ว การหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องโรคจิตเภทถือเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะช่วยอธิบายลักษณะอาการของโรคซึ่งสะท้อนผ่านตัวละครที่จะทำให้เราเข้าใจความคิดและพฤติกรรมที่แสดงออกในรูปแบบต่างๆ ของโรคซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการวิเคราะห์หาลักษณะของภาษาผู้ป่วยจิตเภทในลำดับถัดไป

2.3 ลักษณะอาการของโรคจิตเภท

การศึกษาลักษณะอาการของโรคจิตเภทถือว่าเป็นส่วนสำคัญหลักที่จะทำให้รู้จักอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นทั้งในส่วนของความคิด การรับรู้ การสื่อสาร พฤติกรรม และอารมณ์ ซึ่งจะช่วยให้สามารถวิเคราะห์แยกแยะกลุ่มอาการของโรคที่คาเด่นแสดงออกภายใต้การดำเนินเรื่องตามฉากในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะของโรคจิตเภทได้ดังนี้

โรคจิตเภท (schizophrenia) หมายถึง อาการป่วยทางจิตขั้นรุนแรงที่เป็นผลมาจากความผิดปกติด้านพัฒนาการทางระบบประสาทในสมองที่แสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ส่งผลให้ผู้ป่วยมีความคิดและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง แบ่งกลุ่มอาการของโรคเป็น 3 กลุ่มอาการสำคัญ คือ (กระทรวงสาธารณสุข, 2560 น.1-2) (National Institute of Mental Health, 2020)

1. กลุ่มอาการด้านบวก (positive symptoms) หรือ อาการทางจิต (psychotic symptoms) ได้แก่ อาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการรับรู้ (ด้านการมองเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การสัมผัส และการรับรส) สูญเสียการรับรู้ในโลกความเป็นจริงแต่จะสัมผัสโลกในรูปแบบที่แปลกไปจากธรรมชาติปกติทั่วไป ส่งผลให้ความคิดผิดปกติและสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมแปลกๆ (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) อาการแสดงของกลุ่มอาการด้านนี้เช่น

1.1 อาการประสาทหลอน (hallucination) เช่น การได้ยินเสียง หรือการได้ยินเสียง สิ่งซึ่งไม่มีอยู่จริง ซึ่งคนปกติไม่มีใครสัมผัสได้ เห็นภาพคน สัตว์หรือสิ่งของโดยไม่มีสิ่งเหล่านั้นอยู่จริง (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) ซึ่งนิตยา ศรีจาง (ม.ป.ป.) อธิบายอาการประสาทหลอนเพิ่มเติมโดยแยกตามอาการดังนี้

1) auditory hallucination อาการประสาทหลอนทางการได้ยินหรือหูแว่วได้ยินเสียงจากภายนอก เช่น เสียงคนมาขู่ ตำรวจหรือเสียงคนพูดเรื่องของผู้ป่วย อาจเป็นเสียงคนเดียวหรือหลายคน ผู้ป่วยอาจรับฟังเฉยๆ บางรายกลัว บางรายพูดโต้ตอบด้วย

2) visual hallucination อาการประสาทหลอนทางการเห็น ภาพหลอน เห็นภาพเป็นคนหรือสิ่งของ บางรายเห็นภาพคนจะมาทำร้าย

3) gustatory hallucination อาการประสาทหลอนทางการรับรส รุ้สึกรสแปลกๆ

4) tactile hallucination อาการประสาทหลอนทางการสัมผัส

5) alfactory hallucination อาการประสาทหลอนทางการได้กลิ่น รุ้สึกกลิ่นแปลกๆ นอกจากนั้นยังอธิบายเพิ่มเติมอาการประสาทหลอนที่ช่วยสนับสนุนว่าเป็นโรคจิตเภทถือเป็น Schneider's first rank symptom ได้แก่

1) ผู้ป่วยได้ยินเสียงความคิดของตนเอง

2) ผู้ป่วยได้ยินเสียงคนพูดโต้ตอบเกี่ยวกับตัวผู้ป่วย

3) ผู้ป่วยได้ยินเสียงคนพูดวิจารณ์เกี่ยวกับการกระทำของตน

1.2 อาการหลงผิด (delusion) มองโลกผิดไปจากความเป็นจริง มีความเชื่อที่ผิดซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริง หวาดระแวง หรือกลัวอย่างไม่มีเหตุผล เช่น เชื่อว่าโทรศัพท์ วิญญาณ และอินเทอร์เน็ต กำลังออกอากาศข้อความพิเศษมาหาตนเองและต้องการการตอบกลับการหลงผิดคิดว่าตนยิ่งใหญ่ มีความสามารถพิเศษ หลงผิดว่าจะมีคนมาทำร้าย (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) ซึ่งนิตยา ศรีจาง (ม.ป.ป.) อธิบายเพิ่มเติมอาการหลงผิดที่พบบ่อยมีดังนี้

1) หลงผิดคิดว่าผู้อื่นปองร้าย (delusion of persecution)

2) หลงผิดคิดว่าผู้อื่นพูดเรื่องราวเกี่ยวกับตน นินทาว่าร้าย (delusion of reference)

3) หลงผิดคิดว่าการทำของตนถูกควบคุมโดยอำนาจภายนอก (delusion of being controlled)

4) หลงผิดคิดว่าตนเองเจ็บป่วยร่างกาย (delusion of somatic)

5) หลงผิดคิดว่าตนเองเป็นใหญ่ (delusion of grandeur)

6) หลงผิดคิดว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายหายไป (delusion of nihilistic)

1.3 การพูดแบบไม่มีระเบียบแบบแผน (disorganized speech) คือ การเปลี่ยนเรื่องพูดจากเรื่องหนึ่งไปยังอีกเรื่องหนึ่ง ในลักษณะที่หัวข้อ วลี หรือประโยคไม่สัมพันธ์กัน เกิดจากความคิดไม่ปกติ (thought disorder) ที่ผู้ป่วยไม่สามารถรวบรวมความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ตลอด (มานิช หล่อตระกูล, 2554) (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020)

1.4 พฤติกรรมไม่มีระเบียบแบบแผน (disorganized behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผิดไปจากธรรมเนียมของคนปกติทั่วไป เช่น ไม่ใส่เสื้อผ้า แต่งตัวสกปรก เล่นอุจจาระ ปัสสาวะกลางที่สาธารณะ หรือร้องตะโกนอย่างไม่ทราบสาเหตุ (สธ, 2560 น.1-2)

2. กลุ่มอาการด้านลบ (negative symptoms) แสดงอาการสูญเสียแรงบันดาลใจ ไม่สนใจและขาดความเพลินในการทำกิจกรรมประจำวัน พูดน้อยเฉยเมย (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020)

3. กลุ่มอาการด้านรู้คิด (cognitive symptoms) ผู้ป่วยจะมีปัญหาในเรื่องของความสนใจ ความตั้งใจและการจดจำ ซึ่งทำให้ความสามารถในการตัดสินใจลดลง (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020)

การวินิจฉัยโรคจิตเภทในวัยรุ่นทำได้ยากเนื่องจากระยะเริ่มมีอาการจะมีการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป ผู้ป่วยมักมีปัญหาในด้านหน้าที่ความรับผิดชอบ ด้านสัมพันธภาพ การเรียนหรือการทำงาน (มานิชและปราโมทย์, 2542, อ้างถึงใน ศิริยุพา, 2544 น.147)

ซึ่งตัวละครคาเดนเริ่มมีอาการแสดงบางอย่างที่สามารถบ่งชี้อาการของโรคได้ เช่น เริ่มปลีกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน ผลการเรียนตกต่ำ มีปัญหาด้านการนอนและอารมณ์หงุดหงิด พบว่าคาเดนเริ่มมีอาการนอนไม่หลับในบทที่ 6 ปลีกตัวและออกจากกลุ่มเพื่อนบทที่ 29

จากลักษณะของโรคจิตเภทที่แสดงอาการในวรรณกรรม พบอาการหลงผิดคิดว่าปลาโลมาวางแผนการลอบทำร้ายตนเอง ในบทที่ 1 อาการประสาทหลอนหูแว่วได้ยินเสียงในบทที่ 6 อาการหวาดระแวงคิดว่าคนจรจัดที่เจอตามถนนจะไปลอบวางเพลิงโรงแรมที่พักอยู่ในบทที่ 22 อาการที่เห็นว่าหน้ากระดาษว่างเปล่ากรีดร้องเรียกตัวเขาในบทที่ 19 และอาการแสดงของโรคที่มีความผิดปกติของความคิด (thought) ส่งผลต่อการรับรู้ อารมณ์และพฤติกรรม ส่งผลให้คำพูดไม่

ต่อเนื่องกัน (incoherence) (นิตยา ศรีจันทน์, ม.ป.ป) สอดคล้องกับลักษณะที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลัก คาเดน ซึ่งพบว่ามียุทธศาสตร์การพูดจาไม่ปะติดปะต่อกัน เปลี่ยนจากเรื่องหนึ่งไปยังอีกเรื่องหนึ่ง การพูดไม่เชื่อมโยงกันชัดเจนในบทที่ 1 13 และ 32 ส่วนอาการหลงผิดคิดว่าตนยิ่งใหญ่ มีความสามารถพิเศษ (สธ, 2560 น.1-2) เป็นอาการที่พบในฉากเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่ ซึ่งพบว่าคาเดนจะมีความสามารถฉลาด มีพลังในการควบคุมการเดินเรือได้ หรือมีอำนาจวิเศษที่สามารถเปลี่ยนจากเรือโบราณทั้งลำให้เป็นเรือลำใหม่ที่ทันสมัยมีเครื่องมือที่จะช่วยให้เดินทางไปถึงพิชิตแซลแลนเจอร์ตีปได้สำเร็จ

จากความผิดปกติทางความคิดซึ่งเป็นลักษณะเด่นของโรคจิตเภทที่ถ่ายทอด ออกมาทางด้านลักษณะคำพูดของผู้ป่วย ดังนั้นการศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทจึงเป็นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะช่วยอธิบายลักษณะอาการของโรคที่เกิดขึ้นกับคาเดนได้และเป็นแนวทางในการหากลวิธีการถ่ายทอดความหมายที่เหมาะสมในลำดับถัดไปเพื่อรักษาอรรถรสความผิดปกติตามลักษณะงานวรรณกรรมต้นฉบับ

2.4 ลักษณะภาษาคนปกติและภาษาผู้ป่วยจิตเภท

เนื่องจากองค์ประกอบของวรรณกรรมเรื่อง “มนา นาวิผจญภัย” ในด้านตัวละครที่ดำเนินเรื่องมีทั้งคนปกติและผู้ป่วยจิตเภท ทำให้ลักษณะภาษาที่ปรากฏในวรรณกรรมมีความผสมผสานระหว่างภาษาของคนปกติและภาษาผู้ป่วยจิตเภทซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมเรื่องนี้ที่ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทผ่านตัวละครหลักอย่างคาเดน เพื่อบอกถึงอาการผิดปกติทางความคิดที่เกิดขึ้นกับเขาซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมที่เขาแสดงออกจนนำไปสู่เหตุการณ์ที่น่าสงสัยต่างๆและทำให้พ่อแม่ตัดสินใจนำตัวลูกชายเข้ารับการรักษาด่วนในโรงพยาบาลจิตเวช

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงให้ความสำคัญกับการศึกษาลักษณะภาษาของคนปกติด้วยเช่นกัน เพื่อช่วยเปรียบเทียบให้เห็นลักษณะของภาษาที่แตกต่างกันได้ชัดเจน

2.4.1 ลักษณะภาษาของคนปกติ

มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกันตามสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ระบบข้อความ (discourse) ซึ่งเป็นหน่วยภาษาที่สูงกว่าประโยค ประกอบด้วยประโยคเดียวหลายประโยครวมกัน อธิบายใจความที่ต้องการสื่อสารอย่างต่อเนื่องจนก่อให้เกิดเอกภาพทางความหมายของข้อความ เพื่อแสดงอารมณ์หรือความรู้สึกตามเจตนาของผู้ส่งสาร (ชลธิชา บำรุงรักษ์, 2558 น. 134) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการศึกษาระดับข้อความจึงมีความสำคัญในการที่จะอธิบาย กลไกการเชื่อมโยงความเพื่อทำให้เกิดความเป็นเอกภาพของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนำไปสู่การศึกษาวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ (Discourse Analysis) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของหน่วยภาษาที่เชื่อมโยงกันมากกว่าหนึ่งประโยคอย่างมีเอกภาพ

ผู้ศึกษาจึงศึกษาลักษณะภาษาระดับข้อความซึ่งเป็นการสื่อสารโดยทั่วไปของตัวละครปกติ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือคัดแยกภาษาของตัวละครคาเด่นที่เป็นผู้ป่วยจิตเภท ซึ่งจะให้เห็นลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทที่ปรากฏในวรรณกรรมได้ชัดเจนขึ้น

การวิเคราะห์ลักษณะภาษาระดับข้อความ

ภาษาระดับข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร หรือเล่าเรื่องให้มีคุณภาพที่ดีนั้นต้องมีการเชื่อมโยงความ (cohesion) ที่ทำให้หน่วย (unit) ของภาษาหนึ่งหน่วยมีความเป็นเอกภาพ (coherence) สอดคล้องกับที่จันทิมา อังคพนิชกิจ (2557, น. 87) ให้ความเห็นว่า “ไม่ว่าข้อความจะมีการสร้างหรือผลิตรูปถ้อยคำต่อเนื่องกันไปเป็นปริมาณเท่าใดก็ตาม ก็ต้องมีกลไกที่จะเชื่อมโยงสัมพันธ์ (discourse organization)”

ผู้ศึกษาได้ศึกษาการเชื่อมโยงความ (cohesion) ตามแนวทางของ พัลทริดจ์ (Paltridge, 2006 อ้างถึงในจันทิมา อังคพนิชกิจ, 2557, น. 93) ซึ่งแบ่งการเชื่อมโยงความ ดังนี้ การอ้างถึง (referencing) การแทนที่ (substitution) การละ (ellipsis) การใช้คำเชื่อม (conjunction) การเชื่อมคำด้วยคำศัพท์ (lexical cohesion)

1. การอ้างถึง

จันทิมา (2557, นน. 93-96) อธิบายว่า การอ้างถึงเป็นการแนะ หรือชี้บางสิ่งให้ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านติดตามในประโยคอื่นต่อเนื่องกันไปซึ่งอาจเกิดประโยคขึ้นหลายประโยค เพื่อคงสาระเดิมเอาไว้เป็นการแสดงการเชื่อมโยงภาษาระดับข้อความ การอ้างถึงที่แสดงความหมายและข้อมูลภายในตัวบท สามารถจำแนกประเภทโดยพิจารณาจุดอ้างอิง (referential point) ได้ 2 แบบ คือ

1.1 การอ้างถึงจุดอ้างอิงที่มาก่อน (anaphoric) รูปอ้างอิงจะย้อนไปหาจุดอ้างอิง (points backward) ที่นำมาข้างหน้า

1.2 การอ้างถึงจุดอ้างอิงที่เกิดหลัง (cataphoric) เป็นการอ้างถึงจุดอ้างอิงที่กล่าวถึงทีหลังรูปอ้างอิง (points forward)

นอกจากนั้นแล้วการอ้างถึงภายในตัวบทยังจำแนกตามรูปภาษาที่ใช้อ้างอิง ได้แก่ การอ้างถึงด้วยรูปแทนบุคคล (personal reference) การอ้างถึงด้วยรูปบ่งชี้ (demonstrative reference) การอ้างถึงด้วยการเปรียบเทียบ (comparative reference)

การอ้างถึงด้วยรูปแทนบุคคล (personal reference) คือ รูปอ้างอิงที่ใช้แทนบุคคลหรือสิ่งมีชีวิต เช่น คำในกลุ่มบุรุษสรรพนาม คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ ใช้อ้างถึงบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตที่กล่าวไปแล้ว ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่าตัวบทกล่าวถึงใคร หรืออะไร เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของเรื่องว่าเป็นเรื่องเดียวกัน เช่น I, we, mine, our, him

การอ้างถึงด้วยรูปบ่งชี้ (demonstrative) คือรูปอ้างถึงที่บ่งบอกการชี้เฉพาะหรือแยกแยะสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกอย่างชัดเจน เช่น this, those, there, here รวมถึง the ที่ใช้ประกอบคำนามหรือนามวลีเพื่อแสดงความสัมพันธ์ว่าจุดที่อ้างถึงบุคคล สิ่งของหรือสถานที่

การอ้างถึงด้วยการเปรียบเทียบ (comparative reference) คือ รูปอ้างถึงที่ใช้แสดงเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างของสิ่งต่างๆกับจุดอ้างอิง มักพบเป็นคำคุณศัพท์ เช่น same, equal, similar, better หรือคำวิเศษณ์ เช่น so, much, similarly เพื่อใช้แสดงการเชื่อมโยงโดยวิธีเปรียบเทียบสิ่งที่อ้างถึงกับสิ่งที่อ้างอิงในข้อความที่อยู่ข้างหน้าว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

2. การแทนที่

การแทนที่เป็นการเลือกใช้คำอื่นแทนที่คำที่กล่าวถึงไปแล้ว สอดคล้องกับที่เบเกอร์ (Baker, 2011 p.196) กล่าวว่า การแทนที่นั้นคือการใช้คำหนึ่งแทนคำอีกคำหนึ่ง ซึ่งการแทนที่ดังกล่าวใช้ได้ทั้งการแทนที่คำนาม การแทนที่คำกริยา การแทนที่ประโยค โดยปกติจะใช้คำภาษาอังกฤษ เช่น One (s), Do, So/not Same หรือ I think so. I hope so. ตัวอย่างเช่น I offered him a seat. He said he didn't want one. (McCarthy, 1991 p.45)

3. การละ

การละคือ การเชื่อมโยงความในด้วยทโดยการละคำบางคำไว้ในฐานที่เข้าใจ ซึ่งแมคคาร์ที (McCarthy, 1991) แบ่งการละในภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประเภท คือ การละคำนาม การละคำกริยา การละประโยค เช่น Nelly liked the green tiles; myself I preferred the blue. (McCarthy, 1991 p.43)

4. การใช้คำเชื่อม

จันทิม่า (2557, น.104-105) แสดงความเห็นว่าการใช้คำเชื่อมคือการเชื่อมโยงความระดับข้อความ เพื่อให้ข้อความในด้วบทมีความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกันเกิดขึ้นได้ทั้งภาษาระดับข้อความแบบพูด และภาษาข้อความแบบเขียน และเรียกคำเชื่อมในภาษาแบบพูดว่าดัชนีสัมพันธ์สาร (discourse markers) เพื่อบอกทศนคติผู้พูดแสดงวัจนกรรมต่างๆ เช่น การเตือน การเชิญชวน เช่น you know, like, sort of, well ส่วนในภาษาเขียนมีการใช้คำเชื่อมโยงความหมายในหลายจุดประสงค์เช่น คำเชื่อมข้อความอธิบาย คำเชื่อมตัวอย่าง ข้อความสรุป ข้อความขัดแย้ง ข้อความคล้ายตามเป็นต้น อนึ่งเบเกอร์ (Baker, 2011 p.200) ได้ให้ตัวอย่างคำที่เป็นคำเชื่อม เช่น and, or, but, yet, so, for this reason, then, next, in conclusion, of course, well, anyway, surely, after all.

5. การเชื่อมคำด้วยคำศัพท์

การเชื่อมความด้วยคำศัพท์ เป็นการเชื่อมโยงความในดับทด้วยคำศัพท์หรือกลุ่มคำที่เกี่ยวข้องในเรื่องเดียวกันมาเป็นกลไกในการเชื่อมโยงภาษาระดับข้อความ (Halliday & Hasan อ้างอิงใน Baker, 2011 p.211) ได้แบ่งประเภทการเชื่อมความด้วยคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

5.1 การซ้ำ (reiteration) คือ การกล่าวคำศัพท์นั้นซ้ำ ๆ อีกครั้ง ซึ่งคำที่นำมากล่าวซ้ำนี้ เบเกอร์ (Baker, 2011) ได้ให้ตัวอย่างไว้ เช่น คำที่มีความหมายเหมือนกัน (synonym) คำจำฝูง (superordinate) คำที่มีความหมายทั่วไป (general word)

5.2 การปรากฏร่วมกลุ่มศัพท์ (collocation) คือ การเชื่อมโยงคำที่มีความหมายในแวดวงเดียวกัน ทำเนียบภาษาเดียวกันและต้องปรากฏคู่กันเสมอ

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพที่ดีนั้น ใจความของสารต้องเป็นเอกภาพ และต่อเนื่องกันโดยการเชื่อมโยงความในรูปแบบต่างๆตามบริบทและเจตนาที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อสาร

นอกจากการศึกษาการเชื่อมโยงความของภาษาระดับข้อความดังกล่าวซึ่งถือเป็นลักษณะภาษาพื้นฐานของการสื่อสารปกติ ผู้ศึกษายังต้องหาคำศึกษาภาษาของผู้ป่วยจิตเภทซึ่งจะใช้เป็นข้อบ่งชี้ในการหาภาษาที่ไม่ปกติที่ตัวละครคาเดนถ่ายทอดไว้ในวรรณกรรม

2.4.2 ลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภท

การศึกษาลักษณะของภาษาผู้ป่วยจิตเภท เป็นการศึกษาคำที่จะเป็นกระบวนการค้นหาภาษาที่ตัวละครคาเดนใช้สื่อสารอาการทางความคิดที่ไม่ปกติของเขาที่เกิดขึ้นซึ่งจะแตกต่างไปจากภาษา ของตัวละครอื่นๆที่เป็นคนปกติ ซึ่งสามารถสรุปลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทได้ 4 ประเด็นดังนี้

1. ประเด็นเรื่องคำ

การศึกษาลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทพบประเด็นที่น่าสนใจ คือ การสร้างภาษา (language output) ในผู้ป่วยจิตเภท และพบว่ามีการสร้างคำใหม่ (neologism) ที่ไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งคำใหม่ที่สร้างขึ้นไม่ได้สื่อความหมายเหมือนดังถ้อยคำปกติทั่วไป ตัวอย่างการสร้างคำใหม่ของผู้ป่วยจิตเภทดังปรากฏในประโยค เช่น “I got so angry I picked a dish and threw it at the geshinker” or “So I sort of bawked the whole thing up” (Andreasen, 1986 อ้างถึงใน Kuperberg, 2010) คำว่า “geshinker” และ “bawked” เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่แต่ไม่สามารถหาความหมายของคำในพจนานุกรมได้

2. ประเด็นเรื่องประโยค

ลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทในระดับประโยคนั้นพบว่าการเรียงประโยคไม่ได้เกิดจากการยึดใจความของข้อความที่ต้องการพูด แต่จะยึดคำที่ได้ยินเป็นหลักในการสร้างประโยค ดังที่ ไชก้า (Chaika 1974, อ้างถึงใน Kuperberg, 2010) กล่าวว่า “การสร้างประโยคจะยึดตามลักษณะความหมายของคำพูดก่อนหน้านี้แทนที่จะพูดตามหัวข้อ” ซึ่งทำให้ภาษาระดับประโยค (sentence) ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกันกับประเด็นที่ต้องการสื่อสารและไม่มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันของเรื่องที่เล่าเพราะผู้ป่วยโรคจิตเภทสร้างประโยคตามคำที่ได้ยินก่อนหน้านี้มากกว่าที่จะสร้างประโยคให้มีใจความสำคัญ สอดคล้องกับประโยคก่อนหน้านี้

3. ประเด็นเรื่องภาษาระดับข้อความ

ลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทในระดับข้อความนั้น พบพบว่าการเชื่อมโยงความในภาษาระดับข้อความมีลักษณะผิดปกติไปจากของธรรมชาติภาษาของคนปกติ ซึ่งผู้ป่วยโรคจิตเภทไม่สามารถเชื่อมโยงความที่ต้องการสื่อสารให้เป็นเอกภาพเดียวกันได้พอที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ดังที่โรเชสเตอร์ และมาร์ติน (Rochester and Martin, 1979 p. 1) กล่าวว่า “ความล้มเหลวของภาษาระดับข้อความเกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังไม่สามารถติดตามในสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดได้แม้ว่าผู้พูดจะใช้คำที่คุ้นเคยในประโยคที่มีรูปแบบที่ดี” สอดคล้องกับที่คูเปอร์เบิร์ก (Kuperberg, 2010) อธิบายว่า “คำพูดที่เกิดจากความคิดผิดปกติจะพูดไปเรื่อย ๆ และบางครั้งไม่มีความต่อเนื่องกัน”

4. ประเด็นเรื่องการใช้ภาษาภาพพจน์

ผลการศึกษาพบว่าผู้ป่วยจิตเภท มีความสามารถในการใช้ภาษาภาพพจน์ ดังที่โกลด์สเทน (Goldstein, 1944 อ้างถึงใน Kuperberg, 2010) กล่าวว่า “ความยากในการใช้ภาษาอย่างหนึ่งของผู้ป่วยจิตเภทที่เป็นข้อบกพร่องคือการใช้ภาษาภาพพจน์” อธิบายได้ว่าผู้ป่วยจิตเภทจะพูดสื่อสารสิ่งที่คิดได้ยาก ไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดแล้วพูดออกมาให้ตรงกับสิ่งที่คิดจึงพยายามใช้การเปรียบเทียบกับอธิบายความคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งแตกต่างจากการใช้ภาษาภาพพจน์ของคนปกติที่ใช้เพื่ออธิบายหรือเปรียบ เทียบนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ทำให้ผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งมากกว่าการบอกตรง ๆ (ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา, 2556, น. 21)

หลังจากศึกษาลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรมและลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทแล้ว ผู้ศึกษาต้องศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการแปลจากนักวิชาการต่างๆเพื่อหาแนวทางในการถ่ายทอดความหมายและแก้ไขปัญหาที่พบในระหว่างการถ่ายทอดความหมาย ของวรรณกรรมไปสู่ภาษาฉบับแปล เพื่อให้สามารถคงความหมายเดิมของต้นฉบับและอารมณ์สั่นเกิดจากอาการของโรคได้ดังเช่นภาษาต้นฉบับ

2.5 แนวคิดและทฤษฎีการแปล

2.5.1 นิยามการแปล

กระบวนการแปลเป็นงานที่นักแปลต้องศึกษาความหมายแล้วถ่ายโอนความหมายจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนและพิถีพิถันในการเลือกถ้อยคำ ให้สามารถคงความหมายตามต้นฉบับไว้ได้ดังที่ นิวมาร์ค (Newmark, 1988, p.7) กล่าวว่า “การแปลเป็นงานด้านอักษรศิลป์ (craft) ในการใช้ความพยายามแทนที่สารหรือข้อความในภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งด้วยสารหรือข้อความเดียวกัน” ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ ผู้แปลต้องศึกษาหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานต้นฉบับ เข้าใจความหมายของเนื้อหาอย่างกระจ่างชัดและรู้ความหมายของคำอย่างละเอียดเพื่อพิจารณาเลือกคำที่มีคุณค่าทางความหมายที่จะส่งผลทางอารมณ์ตามลีลาการเขียนเพื่อคงอรรถรสและความรู้สึกตามต้นฉบับ (Nida, 1964, p.150) สอดคล้องกับที่เบล (Bell, 1999, p. 5 อ้างถึงใน Colina, 2016, p.11) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแปลไว้ว่า “การแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายไปยังภาษาปลายทาง ตามที่ได้แสดงไว้ในภาษาต้นทางเพื่อรักษาไว้ซึ่งความหมายและลีลา” สิ่งที่แฝงไว้ในกระบวนการแปลไม่ได้มีแค่ความหมายหรือลีลาตามที่ผู้เขียนต้องการแสดงอรรถรสนั้นๆ แต่งานเขียนหนึ่งอาจแสดงบริบทเชิงสังคมของเจ้าของภาษาไว้ด้วยเช่นเดียวกับที่ ฮาติมและเมสัน (Hatim and Mason, 1990, p. 3 อ้างถึงใน Colina, 2016, p.11) ให้นิยามว่า “การแปลก็เป็นเหมือนกระบวนการสื่อสารที่เกิดขึ้นภายใต้บริบทเชิงสังคม” ดังนั้นงานแปลจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสัมพันธ์ทางสังคมสองสังคม โดยถ่ายทอดผ่านภาษาสองภาษาที่ต้องเชื่อมโยงกัน โดยอาศัยความคล้ายคลึงของความหมายเป็นสิ่งเชื่อมโยง ดังที่ คอลินา (Colina, 2016, p.12) เสนอว่า “การแปลเป็นเรื่องของกระบวนการหรือผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของข้อความในงานเขียนขึ้นหนึ่งหรือหลายชิ้นจากภาษาของมนุษย์ ภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งซึ่งโดยทั่วไปจำเป็นต้องมีระดับของความคล้ายคลึงกัน (resemblance) และความเชื่อมโยงกัน (correspondance) ต่อต้นฉบับอย่างมีนัยสำคัญ” และที่สำคัญความสมบูรณ์ ครบถ้วนของงานแปลนั้นยังรวมไปถึงงานแปลนั้นจะต้องแสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบรับที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านผลงานการแปลซึ่งจะแสดงผลเหมือนกับที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านผลงานต้นฉบับ ดังที่ (พิมพันธ์ เวสสะโกศล, 2558, น. 4) กล่าวว่า “การแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายจากต้นฉบับที่เขียนหรือพูด ด้วยภาษาหนึ่งมาเป็นฉบับแปลซึ่งใช้อีกภาษาหนึ่ง โดยพยายามคงความหมายและรูปแบบของต้นฉบับให้ได้มากที่สุดเพื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลเกิดความรู้สึกเท่าเทียมกันกับผู้อ่านต้นฉบับ”

จากนิยามของนักทฤษฎีดังกล่าวสรุปได้ว่าการแปลเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายโดยผ่านการศึกษาหาความรู้อย่างเข้าใจ ภายใต้บริบทเชิงสังคมของงานเขียนในภาษาต้นฉบับ แล้วถ่ายทอดความหมายเป็นถ้อยคำและรักษารูปแบบของต้นฉบับไว้โดยที่ในภาษา

ฉบับแปลที่ยังคง อรรถรสและลีลาของภาษาต้นฉบับและทำให้ผู้อ่านงานแปลเกิดความรู้สึกเหมือนอ่านต้นฉบับ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นการ โดยรักษาระดับของความคล้ายคลึงกัน (resemblance) และความเชื่อมโยงกัน (correspondance) ของภาษาทั้งสอง

บริบททางสังคมที่บอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละคร ดำเนินเรื่องภายใต้กรอบของโครงเรื่อง สร้างสีสันหักมุมเรื่องเล่า ถ่ายทอดอรรถรสและลีลาภาษาตามจินตนาการสร้างสรรค์ของผู้แต่ง ในรูปลักษณะของงานวรรณกรรม การแปลวรรณกรรมจึงเป็นงานแปลอีกแขนงหนึ่งที่ต้องรักษาทั้งความหมาย อรรถรสและลีลาของทั้งสองภาษาที่มีความคล้ายคลึงกันและเชื่อมโยงกัน เพื่อให้เกิดผลกับผู้อ่านภาษาฉบับแปลเหมือนกับในภาษาต้นฉบับ ดังนั้นกรอบการดำเนินการในการแปลวรรณกรรม จึงเป็นกระบวนการที่ผู้ศึกษาต้องศึกษาให้เข้าใจและใช้เป็นแนวทางในการแปลวรรณกรรมเรื่องนี้

2.5.2 แนวคิดเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม

วรรณกรรมเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของตัวละครตามโครงเรื่องที่กำหนดและดำเนินเรื่องตามสถานการณ์เพื่อถ่ายทอดพฤติกรรมของตัวละครต่างๆ ที่ส่งผลต่อตัวละครอื่นๆ ในเรื่องและสะท้อนแนวคิดหรือแก่นของเรื่องที่คุณเขียนต้องการนำเสนอต่อผู้อ่าน ซึ่งผู้ประพันธ์จะมีเอกลักษณ์ในการถ่ายทอดลีลาภาษาเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ตามจินตนาการ ความคิดและทัศนคติ เกี่ยวกับชีวิตอย่างสร้างสรรค์ เพื่อทำให้เนื้อเรื่องนั้น มีความน่าสนใจมุ่งสร้างความบันเทิง ให้แก่ผู้อ่าน วรรณกรรมจึงเป็นงานบันเทิงคดี ที่นำเสนอข้อคิดเกี่ยวกับชีวิตไปพร้อมๆ กับให้ความเพลิดเพลินกับผู้อ่าน

การแปลวรรณกรรมจึงต้องถ่ายทอดทั้งข้อคิดและให้อรรถรสจากงานวรรณกรรมตามต้นฉบับแล้วถ่ายทอดไปยังภาษาฉบับแปลได้อย่างไพเราะและสละสลวย คุณค่าของวรรณกรรมจึงอยู่ที่ศิลปะ ในถ่ายทอดความหมายผ่านการเลือกสรรถ้อยคำสำนวนอย่างละเอียดปราณีต ดังที่ วัลยา วิวัฒน์ศร (2557, น. 108) ได้ให้นิยามเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมไว้ว่า "การแปลวรรณกรรมคือการถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่งไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรค์ของนักประพันธ์ โดยยังรักษาริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอ"

ดังนั้นกรอบของกระบวนการก่อนการแปลวรรณกรรมจึงต้องเริ่มตั้งแต่ การวิเคราะห์วรรณกรรมต้นฉบับ ซึ่งผู้ศึกษาต้องศึกษาแนวทางในการวิเคราะห์วรรณกรรมต้นฉบับ เพื่อให้เห็นลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรมและลักษณะภาษาที่พบในวรรณกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการศึกษาทวิวิธีการแปล และการปรับบทแปล เพื่อให้งานในภาษาฉบับแปลสามารถถ่ายทอดความหมายตามเนื้อหา เรื่องราว ข้อคิดชีวิต และอรรถรสเหมือนวรรณกรรมต้นฉบับ เพื่อสร้างความ

บันทึกที่ให้แก่คิด ให้ผู้อ่านได้รับรู้อาการของโรค พฤติกรรมของผู้ป่วย สร้างความเข้าใจและยอมรับผู้ป่วยจิตเภทมากขึ้น ตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์

2.5.3 การวิเคราะห์ต้นฉบับ

การวิเคราะห์ต้นฉบับเป็นหัวใจหลักที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในหนังสือได้รอบด้าน และกระจ่างชัดเจน เปิดมุมมองการรับรู้ในมิติที่กว้างขึ้นมากกว่าข้อความที่ปรากฏเฉพาะในหนังสือต้นฉบับ ซึ่งจะช่วยให้ผู้แปลหากลวิธีการแปลและถ่ายทอดความหมายได้อย่างถูกต้อง พร้อมทั้งเรียบเรียงข้อความนั้นให้สละสลวย สอดคล้องเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปล ดังที่วิลยา วิวัฒน์ศร (2557, น. 95-96) ได้เสนอแนวทางการทำความเข้าใจวรรณกรรมดังนี้

1. วิเคราะห์บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรมและสังคมที่นักประพันธ์ใช้เป็นฉากและสมัยของเรื่องที่เขาแต่ง
2. วิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละครการใช้มุมมองมิติเวลา และมิติสถานที่ในเรื่อง
3. วิเคราะห์ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝงความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ ตลอดจนโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ในเรื่องนั้น
4. ศึกษาลีลาการเขียนของนักประพันธ์เฉพาะเรื่องเปรียบเทียบลีลาการเขียนโดยรวมของนักประพันธ์ผู้นั้น
5. ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเรื่องอาชีพของตัวละครและกรณีเฉพาะที่กล่าวถึงใน นวนิยายการวิเคราะห์วรรณกรรมต้นฉบับตามแนวทางดังกล่าวก่อนการแปล ทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่มา และจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์วรรณกรรม ได้รู้จักลักษณะอาการและภาษาของผู้ป่วยโรคจิตเภทจากการหาข้อมูลเพิ่มเติมประกอบ สามารถวิเคราะห์องค์ประกอบและลักษณะภาษาที่พบในวรรณกรรมซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกกลวิธีการแปลโดยยึดตามโครงสร้างภาษาต้นฉบับหรือจะปรับตามภาษาฉบับแปล ซึ่งจะช่วยให้สามารถเลือกคำที่ให้ความหมายนั้นถูกต้องตามต้นฉบับ และถ่ายทอดไปยังภาษาฉบับแปลได้อย่างครบถ้วนและเป็นธรรมชาติ

หลังจากกระบวนการวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว กระบวนการเลือกกลวิธีการแปลถือได้ว่าเป็นแนวทางหลักในการถ่ายโอนความหมาย เปลี่ยนแปลง รูปลักษณะของคำและโครงสร้างจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งให้สามารถรักษาระดับของความคล้ายคลึงกันและความเชื่อมโยงกันของทั้งสองภาษาไว้ได้

ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษาถึงกลวิธีการแปลรูปแบบต่างๆ เพื่อใช้เป็นหลักในการถ่ายโอนความหมายของคำให้ครบถ้วนและเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปล

2.5.4 กลวิธีการแปล

กระบวนการถ่ายทอดความหมายเป็นขั้นตอนที่ผู้ศึกษาต้องหากวิธีการแปลจากนักทฤษฎี นักวิชาการด้านการแปล ที่เหมาะสมกับบริบททางภาษามาใช้ในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปยังผู้อ่านในภาษาฉบับแปล ซึ่งพบแนวคิดของนักทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางในการแปลดังนี้

ไนดา (Nida, 1964, pp.165-171) ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักการในการแปลที่สำคัญชัดเจนคือรูปแบบการแปลที่เน้นการรักษารูปแบบของภาษาต้นฉบับและรูปแบบการแปลเน้นผลตอบสนองที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านภาษาบทแปลและแบ่งรูปแบบการแปล 2 ประเภท คือ

1. การแปลเทียบเคียงตามรูปแบบ (formal-equivalent translation) เป็นการแปลที่ยึดรูปแบบของภาษาต้นฉบับเป็นหลักในการถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับไปยังภาษาบทแปลทั้งในเรื่องคำ วลี ประโยค เครื่องหมายวรรคตอน การแบ่งวรรคตอน การใช้วงเล็บ การทำตัวเอน ดังนั้นภาษาในบทแปลจึงต้องรักษาความต่อเนื่องของการใช้คำ ความหมายเดิมในภาษาต้นฉบับ และหน่วยไวยากรณ์ของภาษาเช่น การแปลจากคำนามในภาษาต้นฉบับก็ต้องรักษาให้ความหมายของภาษาบทแปลเป็นคำนามเช่นกัน รวมไปถึงการแปลวลีหรือประโยค เครื่องหมาย และการแบ่งย่อหน้า

2. การแปลเทียบเคียงต่างรูปแบบ (dynamic-equivalent translation) เป็นแปลที่เน้นผลตอบสนองที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านภาษาบทแปล การถ่ายทอดความหมายที่ผลตอบสนองจะแตกต่างจากการแปลแบบเทียบเคียงรูปแบบ ซึ่งวิธีการแปลแบบนี้สัมพันธ์ทั้งในเรื่องของภาษาสองภาษาและวัฒนธรรมของทั้งสองภาษา ซึ่งบทแปลที่ได้นั้นยังคงสะท้อนให้เห็นความหมายและเจตนาตามต้นฉบับดั้งเดิม การแปลเทียบเคียงต่างรูปแบบนี้ยึดการเทียบเคียงที่ใกล้ที่สุดกับความเป็นธรรมชาติของภาษาต้นฉบับ โดยยึดความสำคัญ 3 ประการ คือ

2.1 การเทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับ

การเทียบเคียงในเรื่องผลตอบสนองที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านภาษาฉบับแปลมากกว่า การเทียบเคียงในเรื่องรูปแบบ

2.2 ความเป็นธรรมชาติของภาษาฉบับแปล

การถ่ายทอดความหมายของภาษาเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาตินั้น ยึดองค์ประกอบ 3 อย่างคือ

- 1) ภาษาและวัฒนธรรมของฉบับแปล
- 2) บริบทของข้อความเฉพาะ
- 3) ผู้อ่านในภาษาปลายทาง

2.3 ความใกล้เคียงกันของทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล

นิวมาร์ค (Newmark, 1988 p.19) เสนอหลักคิดที่สำคัญเกี่ยวกับทฤษฎีการแปลว่าสิ่งที่ประเด็นที่ต้องใส่ใจในการแปลคือการพิจารณาเลือกกลวิธีการแปลให้เหมาะสมกับต้นฉบับในรูปแบบต่างๆ ทฤษฎีการแปลต่างๆ พยายามที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในด้านความคิด ความหมาย และภาษาสะท้อนผ่านมุมมองในเรื่องพฤติกรรม วัฒนธรรม ความเป็นสากล การเข้าใจวัฒนธรรม การตีความจากต้นฉบับอย่างชัดเจนเป็นส่วนเสริมในวิธีการแปล แนวทางการแปลที่สำคัญของนิวมาร์คเน้นในเรื่องของการแปลโดยเน้นภาษาต้นฉบับ (source Language emphasis) และการแปลโดยเน้นภาษาปลายทาง (target Language emphasis) นิวมาร์ค (Newmark, 1988 p.39) ได้แบ่งกลวิธีการแปลเป็น 2 วิธีดังนี้

1. การแปลแบบเน้นความหมาย (semantic translation) เป็นการแปลที่เน้นความพยายามจะถ่ายทอดความหมายและโครงสร้างประโยคเดิมในภาษาฉบับแปลให้ใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด โดยที่ยังคงเก็บรักษาวรรณกรรม ของภาษาต้นฉบับไว้เช่นเดิม ซึ่งการแปลวิธีนี้อาจจะซับซ้อนและมีรายละเอียดมากกว่าเพราะยึดที่แนวคิดของงานต้นฉบับมากกว่า

2. การแปลแบบเน้นการสื่อสาร (communicative translation) เป็นการแปลที่เน้นให้เกิดผลกระทบกับผู้อ่านภาษาฉบับแปลดังที่เกิดกับผู้อ่านต้นฉบับ แต่ผู้แปลยังคงเคารพและยึดรูปแบบของงานต้นฉบับ จึงเป็นการแปลที่สามารถปรับภาษาฉบับแปล โดยการเพิ่มหรือตัดคำแล้วนำมาเรียบเรียงให้เข้าใจง่าย และชัดเจนตามลักษณะของภาษาฉบับแปลเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจตามต้นฉบับ

นอกจากนี้สัญญาวิ สายบัว (2560, น. 58-62) ยังได้เสนอวิธีการแปลเพื่อให้การถ่ายทอดความหมายไปสู่ภาษาฉบับแปลนั้นถูกต้องครบถ้วนแบ่งเป็น 2 วิธีดังนี้

1. การแปลแบบตรงตัว (literal translation) เป็นการแปลที่ยึดแนวคิดภาษาต้นฉบับเป็นหลัก โดยให้พยายามรักษารูปแบบของคำ ประโยค และเครื่องหมายต่างๆ ไว้ตามเดิม

2. การแปลเอาความ (free translation) เป็นการแปลที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียงวลี ประโยค ที่ใช้ในภาษาต้นฉบับเพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลมีความเข้าใจตามรูปแบบของภาษาฉบับแปล

แนวทางการศึกษากลวิธีการแปลของนักวิชาการดังกล่าว ผู้ศึกษาใช้เป็นหลักในการแปลวรรณกรรมเรื่อง “มโน นาวิถะจัญญ์” จากภาษาต้นฉบับแล้วถ่ายทอดความหมายไปสู่ภาษาฉบับแปลซึ่งพบว่าในกระบวนการแปลจะยึดภาษาต้นฉบับแล้วแปลแบบตรงตัว นิวมาร์ค (Newmark, 1988) สัญญาวิ สายบัว (2560) ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้เป็นส่วนใหญ่ แต่พบบางส่วนที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนบทแปลเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจนขึ้นในภาษาฉบับแปล

ดังนั้นการศึกษาวิธีการปรับบทแปลจึงถือว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งจะทำให้การถ่ายทอดความหมายเป็นภาษาฉบับแปลนั้นได้ความหมาย ถูกต้องตามต้นฉบับ และมีความเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปล

2.5.5 กลวิธีการปรับบทแปล

บริบททางสังคม วัฒนธรรมลักษณะระบบโครงสร้างภาษาที่ถ่ายทอดลงในงานวรรณกรรมที่แตกต่างกันทำให้กระบวนการถ่ายทอดความหมายของภาษาสองภาษามีความไม่เท่าเทียมกันทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับการแปล กลวิธีการปรับบทแปลจึงเป็นแนวทางที่จะช่วยแก้ปัญหาการแปลในกรณีที่ไม่สามารถหาคำในภาษาฉบับแปลได้ตรงและมีความหมายสมบูรณ์เหมือนในต้นฉบับ จึงต้องมีการปรับบทแปลเพื่อเรียบเรียงข้อความให้ตรงกับภาษาฉบับแปลและทำให้ข้อความสละสลวยและธรรมชาติมากขึ้น

สัญญาวิ สายบัว (2560, น. 86-108) ได้เสนอแนวทางในการปรับบทแปลไว้ 2 ระดับ คือ

1. ระดับคำ

1.1 การเติมคำอธิบาย

ซึ่งทำได้ทั้งการเติมลักษณะนามเข้าข้างหน้าและการเติมข้อความสั้น เพื่อให้ความหมายตรงกับคำในต้นฉบับ ใช้ในกรณีที่ไม่มีคำนั้นในภาษาฉบับแปลแต่ผู้แปลยังต้องการใช้คำนั้นอยู่ในภาษาฉบับแปล เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนขึ้น

ต้นฉบับ	American football
ฉบับแปล	การแข่งขันอเมริกันฟุตบอล
ต้นฉบับ	My younger brother was enlisted.
ฉบับแปล	น้องผมโดนเกณฑ์ทหาร

1.2 การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ

ใช้ในกรณีที่ไม่มีคำศัพท์ใกล้เคียงในภาษาฉบับแปล ผู้แปลจึงต้องใช้คำในภาษาต้นฉบับ แล้วอธิบายเพิ่มเติมโดยใช้วลีหรือประโยคอธิบายความหมายให้ได้ใจความครบถ้วน

ต้นฉบับ	He disappeared into his igloo.
ฉบับแปล	เขาหายไปเข้าไปในกระท่อมที่สร้างด้วยน้ำแข็งหลังนั้น

1.3 การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่า ใช้ในกรณีที่คำในภาษาต้นฉบับไม่มีคำที่มีความหมายที่เป็นที่รู้จักในภาษาฉบับแปลจึงต้องใช้คำอ้างอิงที่มีความหมายกว้างที่จะครอบคลุมคำนั้นได้

ต้นฉบับ	ผีกระสือ
ฉบับแปล	ghost

ต้นฉบับ The snow had stopped and the morning was bright and the sun was shining. Long icicles, hanging from the caves, glittered in the sun.

ฉบับแปล หิมะหยุดตกแล้ว อากาศตอนเช้าแจ่มใส น้ำแข็งห้อยย้อยลงมาเป็นสายๆ จากชายคาบ้าน เป็นแสงประกายแวววาว เมื่อต้องแสงตะวัน

1.4 การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่างๆ

การเติมตัวเชื่อมในบทแปลเพื่ออธิบายภาษาอังกฤษที่ไม่มีโครงสร้างในประโยคภาษาฉบับแปล เพื่อให้เข้าใจความในภาษาฉบับแปลสละสลวยมากขึ้น

ต้นฉบับ Having heard the new, John decided to leave the town.

ฉบับแปล พอได้ข่าว จอห์นก็ตัดสินใจออกจากเมือง

ต้นฉบับ Training : machines can be produced; training takes years.

ฉบับแปล การฝึกอบรม จริงอยู่ เครื่องจักรนั้นซื้อหามาได้ แต่ การฝึกต้องใช้เวลา

1.5 การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป ใช้ในกรณีที่เมื่อตัดคำนั้นไปแล้วไม่ทำให้ความหมายขาดหายไป

ต้นฉบับ Answering, John said that

ฉบับแปล จอห์นตอบว่า

ต้นฉบับ The man was frightfully, terribly fond of fishing.

ฉบับแปล ตาคนนั้นชอบตกปลาเหลือเกิน

2. ระดับโครงสร้างของภาษา แบ่งได้เป็น 4 ระดับคือ

2.1 ระดับเสียง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การทับศัพท์เป็นการเขียนเสียงตัวอักษรของคำที่เป็นชื่อเฉพาะของสิ่งๆ เช่น ชื่อคน สถานที่ แม่น้ำ ต้นไม้ สัตว์ กิจกรรม จากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งเช่นชื่อ Thomas ใช้เสียงพยัญชนะแรก “ธ” ออกเสียงได้ว่า โธมัส หรือคำว่า supermarket ออกเสียงว่า “ซูเปอร์มาเกต”

2.2 ระดับคำ เนื่องจากโครงสร้างของภาษาอังกฤษและภาษาไทยแตกต่างกัน ในด้านคุณสมบัติของการประกอบคำตามหน่วยเสียงพิเศษเช่น รูปกริยาของภาษาอังกฤษจะบอกได้ถึง

พจน์ของประธาน กาลของคำกริยาที่เกิดเหตุขึ้น หรือบอกสภาพเสร็จสมบูรณ์ หรือการเติมลักษณะหน่วยเสียง s ในคำนามจะทำให้พจน์ของคำเปลี่ยนจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ เช่น books เด็กชายหลายคน (สัญญาวิ สายบัว, 2560, น.99) ผู้แปลอาจต้องปรับโครงสร้างของคำในภาษาฉบับแปลถูกต้องให้สละสลวยและได้ความหมายครบถ้วนตามโครงสร้างของภาษาต้นฉบับ

2.3 ระดับประโยค เป็นการปรับเปลี่ยนลักษณะของประโยคตามโครงสร้างของประโยคในภาษาฉบับแปลเนื่องจากโครงสร้างของประโยคในต้นฉบับไม่ได้เป็นโครงสร้างที่ผู้อ่านภาษาฉบับแปลคุ้นเคยทำให้ไม่เข้าใจสารที่สื่อความตามต้นฉบับ ซึ่งการปรับระดับประโยคทำได้ในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1) การปรับระเบียบการเรียงคำในวลีหรือประโยค

ต้นฉบับ Longing to be with you, I decided to cancel my appointment tonight.

ฉบับแปล ฉันตัดสินใจเลิกนัดกับคนอื่นเพราะอยากมาอยู่กับคุณ

(สัญญาวิสายบัว, 2560, น.100)

2) การเปลี่ยนประโยคเป็นวลีหรือวลีเป็นประโยค

ต้นฉบับ On his arrival, James found out that the gang did not wait for him.

ฉบับแปล พอมาถึงเจมส์ก็พบว่าพรรคพวกไม่รอเขาหรอก

(สัญญาวิสายบัว, 2560, น.101)

3) การปรับรูปประโยคปฏิเสธ

ต้นฉบับ We saw nobody in the room.

ฉบับแปล เราไม่พบใครเลยในห้องนั้น

(สัญญาวิสายบัว, 2560, น.102)

4) การปรับการใช้กรรตุวาจกและกรรมวาจก

ต้นฉบับ It is clear that we are well matched.

ฉบับแปล ใครๆ ก็เห็นว่าเราเหมาะสมกันดีอย่างที่สุด

(สัญญาวิสายบัว, 2560, น.103)

5) การเพิ่มและละคำในประโยค

ต้นฉบับ These two packages will be sent to New York via airmail. The larger one contains 5 pocketbooks; the other silk dress.

ฉบับแปล ของ 2 ห่อนี้จะส่งไปนิวยอร์กทางอากาศ ในห่อใหญ่มีหนังสือฉบับ
กระเป๋ 5 เล่ม ส่วนอีกห่อหนึ่งมีเสื้อผ้าไหม 3 ชุด

(สัญญา สายบัว, 2560, น.104)

2.4 การปรับโครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยค

ลักษณะของข้อความที่สูงกว่าประโยคเป็นหน่วยของภาษาประกอบด้วย
ประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปที่มีความเกี่ยวเนื่องกัน สนับสนุนใจความสำคัญเดียวกันถือเป็น
โครงสร้างระดับที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้เกิดรูปแบบงานเขียนในแบบต่างๆ เช่น บทความ เรื่องเล่า หรือ นว
นิยายต่างๆ การปรับบทในระดับนี้จึงเป็นการปรับโครงสร้างซึ่งอาจทำให้รู้ลักษณะเดิมของงานต้นฉบับ
ถูกปรับเปลี่ยนไปซึ่งเป็นกระบวนการที่นักแปลควรหลีกเลี่ยง

กลวิธีการปรับบทแปลในวรรณกรรมเรื่อง “มโน นาวิถะ” ผู้ศึกษาได้นำทั้ง
การปรับระดับคำและการปรับระดับโครงสร้างมาใช้ดังนี้ การปรับระดับคำ ใช้วิธีการเติมคำอธิบายด้วย
การเติมลักษณะนามด้านหน้าและการเติมข้อความสั้นๆ

การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งเฉพาะกว่าและการตัด
คำหรือสำนวนทิ้งไปเพื่อทำให้ความหมายของคำนั้นครบถ้วนสมบูรณ์และชัดเจนขึ้นในภาษาฉบับแปล
ส่วนการปรับระดับโครงสร้างนั้นใช้การปรับระดับเสียงด้วยการทับศัพท์คำในภาษาต้นฉบับเช่น ชื่อตัว
ละคร การปรับระดับคำ การปรับโครงสร้างระดับประโยคด้วยวิธีการปรับระเบียบการเรียงคำในวลี
หรือประโยค การเปลี่ยนประโยคเป็นวลีหรือวลีเป็นประโยค การปรับรูปประโยคปฏิเสธ การปรับการ
ใช้กรตุจากและกรรมจาก นอกจากนั้นผู้ศึกษายังใช้วิธีการปรับประโยคเป็นคำซึ่งถ้าแปลตรงตัว
จากประโยคในภาษาต้นฉบับจะไม่สามารถสื่อความให้เข้าใจในภาษาไทยได้ จึงต้องปรับประโยคให้
เป็นคำที่เข้าใจง่ายขึ้น

การนำกลวิธีการปรับบทแปลด้วยวิธีการดังกล่าวข้างต้นมาปรับใช้ตามสถานการณ์ของ
ภาษาทั้งสองภายใต้บริบทเชิงสังคมของงานเขียนในภาษาต้นฉบับของวรรณกรรมช่วยแก้ปัญหาที่
เกิดขึ้นในระหว่างการแปล ทำให้ภาษาฉบับแปลยังคงอรรถรสและลีลาตามภาษาต้นฉบับส่งผลให้
ผู้อ่านงานแปลเกิดความรู้สึกเหมือนอ่านต้นฉบับซึ่งกลวิธีการปรับบทแปลถือเป็นกระบวนการที่สำคัญ
ในการแปลที่จะช่วยรักษาระดับของความคล้ายคลึงกันและความเชื่อมโยงกันของทั้งสองภาษา

นอกจากนั้นแล้วการศึกษาวิธีการแปลเฉพาะลักษณะภาษาที่ปรากฏในวรรณกรรมยัง
ช่วยให้ ผู้ศึกษาได้เข้าใจแนวทางในการถ่ายทอดความหมายของภาษาแต่ลักษณะซึ่งมีนักวิชาการให้
การรับรองแนวทางดังกล่าวทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจวรรณกรรมเห็นแนวทางในการผลิตผลงาน การแปลได้
ความหมายถูกต้อง ครบถ้วน ซึ่งแนวทางการแปลประเด็นลักษณะเฉพาะที่พบในวรรณกรรมเรื่อง
“มโน นาวิถะ” มีลักษณะดังต่อไปนี้

2.5.6 การแปลคำภาษาภาพพจน์

ยิวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา (2556, น.21) ได้ให้นิยามว่า ภาษาภาพพจน์ หมายถึง ภาษาที่ผู้ประพันธ์มักนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่เป็นที่รู้จักด้วยถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกนึกถึงซึ่งกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมาเป็นการสร้างสุนทรียะทางอารมณ์ด้วยภาษาที่สร้างสรรค์ ลักษณะภาษาภาพพจน์ที่ปรากฏในเรื่องมีการใช้คำในกลุ่มอุปมาอุปไมย เช่น like, as if, as...adj.....as, as...adv.....as และภาษาภาพพจน์ในกลุ่มบุคลาธิษฐาน ซึ่งสร้างให้สิ่งไม่มีชีวิตสื่อสารและแสดงอาการได้เหมือนมีชีวิต เพื่ออธิบายสิ่งที่คิดผ่านการเปรียบเทียบ และแสดงอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นกับคาเดนเช่นเห็นเส้นที่วาดลากมือเขาไปตามเส้นซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของภาษาผู้่วยจิตเภทที่ไม่เหมือนการใช้ภาษาภาพพจน์โดยปกติที่แสดงถึงความสวยงามและสุนทรียะของบทประพันธ์

ผู้ศึกษาจึงต้องศึกษาแนวทางในการแปลที่ทำให้เราเห็นความแตกต่างของสิ่งที่นำมาเปรียบ เพื่อให้เห็นกลไกของความคิดที่ผิดปกติของตัวละคร

แนวทางการแปลคำภาษาภาพพจน์ บานเวลล์ (Barnwell, 1980, pp. 101-119) กล่าวว่า สิ่งสำคัญในการแปลภาษาภาพพจน์นั้นผู้แปลต้องรู้จักภาษาภาพพจน์ซึ่งถ้าไม่รู้จักอาจทำให้แปลแบบคำต่อคำ ความหมายก็จะไม่ชัดเจนหรืออาจแปลผิดเลยก็ได้ สิ่งสำคัญประเด็นแรกคือต้องรู้ความหมายของภาษาภาพพจน์ทั้ง 3 ประเภท คือ 1) ความหมายอ้างอิง (referential meaning) ความจริงของสิ่งนั้น 2) ความหมายเกี่ยวข้อง (associative meaning) เป็นสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนต้องการให้เกิดมีปฏิกิริยาในตัวผู้อ่าน 3) ความหมายตามบริบท (textual meaning) เป็นจุดเด่นของการใช้ภาษาภาพพจน์ที่มี นอกจากนั้นยังเสนอข้อควรพิจารณาในการแปลอุปมาและอุปไมย 3 ประการดังนี้

1. สิ่งที่กำลังกล่าวถึง (topic)
2. สิ่งนำมาเปรียบเทียบ (illustration)
3. จุดร่วมที่เหมือนกัน (point of similarity)

จะเห็นได้ว่าบานเวลล์ (Barnwell, 1980, pp. 101-119) ให้ความสำคัญกับเรื่องความหมายและสิ่งที่จะนำมาเปรียบซึ่งทั้งสองภาษาต้องมีจุดร่วมบางอย่างที่เหมือนกันจึงจะทำให้การถ่ายทอด ความหมายของภาษาภาพพจน์เป็นไปด้วยครบถ้วน สมบูรณ์และเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

ในส่วนของแนวทางการแปลภาษาภาพพจน์นั้นสัญญาวิ สายบัว (2560, น.137-141) เสนอแนวทางในการแปลอุปมาโวหาร ซึ่งผู้ศึกษานำมาปรับใช้ในการแปลภาษาภาพพจน์ ดังนี้

1. แปลแบบตรงตัวคือ การแปลโดยใช้คำที่มีความหมายอ้างอิงตรงกับที่ใช้ในต้นฉบับ วิธีนี้ใช้ในกรณีที่คำและความหมายที่ใช้ในการอุปมาอุปไมยนั้นเป็นที่รู้จักดีในภาษาต้นฉบับ

2. แปลแบบตีความคือ การแปลที่ต้องตีความหมายเปรียบเทียบและใช้ความหมายที่ตีความแล้วถ่ายทอดเป็นฉบับแปล ใช้ในกรณีที่คำหรือสำนวนในฉบับแปล เป็นสิ่งที่คนพูดภาษาฉบับแปลไม่เข้าใจ

3. การแปลตรงตัวประกอบการตีความ หมายถึง การแปลที่เอาคำหรือสำนวนเดิมในต้นฉบับมาใช้ในฉบับแปลและตีความหมายด้วย

4. การแปลด้วยโวหารเทียบเคียง เป็นการแปลที่ผู้แปลต้องตีความหมาย ของอุปมาโวหารในต้นฉบับ แล้วหาคำอุปมาอุปไมยหรือสำนวนในภาษาฉบับแปลมาใช้ในความหมายเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปการแปลภาษาภาพพจน์ด้วยวิธีการใดนั้น ปัจจัยสำคัญคือการพิจารณาความหมายของสิ่งที่เปรียบกับสิ่งที่นำมาเปรียบ ต้องทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตามลักษณะภาษาต้นฉบับ

2.5.7 การแปลคำทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิตและกระบวนการปฏิบัติเฉพาะของชุมชนที่ใช้ภาษาเฉพาะเป็นสื่อกลางในการแสดงออก นิวมาร์ค (Newmark, 1988 p. 94) อธิบายว่าวัฒนธรรมเป็นลักษณะเฉพาะที่มีความหลากหลายของภาษาหนึ่งซึ่งแตกต่างกัน กระบวนการแปลคำทางวัฒนธรรมจึงมีโอกาที่ความหมายในภาษาฉบับแปลจะไม่เหมือนกับคำในต้นฉบับ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการแปล

เบเกอร์ (Baker, 2011, pp.23-43) จึงเสนอกลวิธีการแปลสำหรับนักแปลมืออาชีพที่ประสบปัญหาความไม่เทียบเคียงกันโดยเฉพาะด้านวัฒนธรรมดังนี้

1. กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างกว่า (translation by a more general word (superordinate) เป็นการแปลที่ไม่สามารถหาคำที่มีความหมายเฉพาะเหมือนกับในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ จึงคำที่มีความหมายกว้างกว่าแทนคำที่เจาะจงความหมาย

ต้นฉบับ พี่ทองยิ้มให้ก่อนจะแยกตัวกลับไปวัด

ฉบับแปล Tong smiled at her before he left on his way home to the temple.

(วิมลวรรณ อังสุวรรณ, 2550)

2. กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเป็นกลางหรือไม่สื่ออารมณ์มากนัก (translation by a more neutral/less expressive word) เป็นกระบวนการแปลที่ไม่สามารถหาคำแปลที่มีความหมายเทียบเคียงกับคำในภาษาต้นฉบับได้ จึงจำเป็นต้องเลือกใช้คำที่มีความหมายกลางๆแทน

3. กลวิธีการแปลโดยแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม (translation by cultural substitution)

4. กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมหรือการใช้คำยืมประกอบการอธิบาย (translation using a loan word or loan word plus explanation)

ต้นฉบับ ช่วงนั้น แม่หนูยังกับกินรี บินเป็นว่าเล่นไปแทบทุกประเทศในเอเชียนี้แหละ

ฉบับแปล At that stage your mother was like a Kinnaree. –the mythological creature that is half bird, half woman. She was flying off all over the place. She went to nearly every country in Asia.

(วิมลวรรณ อังสุวรรณ, 2550)

5. กลวิธีการแปลโดยการถอดความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกัน (translation by paraphrase)

ต้นฉบับ ตากรวดน้ำใต้ต้นโพใหญ่

ฉบับแปล Under the big banyan tree, Grandpa poured water from a little brass vessel onto the ground, completing the offering to the monks. Like a river flowing from the mountains to the sea, the water symbolized the merit they had earned and passed on to departed loved ones.

(วิมลวรรณ อังสุวรรณ, 2550)

6. กลวิธีการแปลโดยการถอดความโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (translation by paraphrase using unrelated words)

7. กลวิธีการแปลโดยการละ (translation by omission)

ต้นฉบับ พี่ตองลูกศิษย์ยังฟันขามาแต่ไกล

ฉบับแปล The abbot's pupil and nephew, Tong. Flashed his teeth in a smile that could be seen from afar.

(วิมลวรรณ อังสุวรรณ, 2550)

8. กลวิธีการแปลโดยใช้ภาพประกอบ (translation by illustration)

ในการถ่ายโอนความหมายของคำทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมผู้ศึกษาใช้ กลวิธีการแปลโดยแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม และกลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมหรือการใช้ คำยืมประกอบ การอธิบายเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบคำในภาษาต้นฉบับและเข้าใจความหมาย ของคำเดิมเพิ่มจากการอธิบายประกอบ

2.5.8 การแปลภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ

แนวทางการแปลภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ ในวรรณกรรมเรื่อง “มนา นาวิผจญภัย” ให้เป็นภาษาปลายทางที่ยังคงความหมายและรูปลักษณะดังภาษาในต้นฉบับนั้น ผู้ศึกษาต้องพิจารณาเลือกคำอย่างพิถีพิถัน ซึ่งอาจทำได้ยากในการคงลักษณะทั้งสองให้ครบตาม ต้นฉบับ ดังนั้นการวิเคราะห์ลักษณะการสัมผัสอักษรและการกระทบสระจึงจำเป็นต่อการพิจารณา เลือกคำหรือเลือกทั้งคำที่ทำให้ภาษาในฉบับแปลเกิดความสับสนและไม่สื่อความหมายต่อผู้อ่าน

การสัมผัสอักษรและการกระทบสระในวรรณกรรมเรื่อง “มนา นาวิผจญภัย” ผู้ศึกษาพบ ลักษณะการสัมผัสพยัญชนะต้นคืออักษรต่างๆ เช่น พยัญชนะ c เช่น คำว่า color, collar ในบทที่ 5 พยัญชนะ d dolphin, doorframe, doorway ในบทที่ 5 พยัญชนะ t, talent, talons, tally, envy ในบทที่ 5 พยัญชนะ s saturns, Saturday, Sunday, sundial ในบทที่ 5

การกระทบสระลักษณะการเรียงคำจำนวน 2-4 ที่นำมาวางเรียงกัน พบว่ามีคำที่มีสระ ซ้ำกันอย่างน้อย 2 คำในกลุ่มคำที่ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดในวรรณกรรมเช่น trouble, hubble, hobble, gobble ในบทที่ 6 และ doorframe, doorway ในบทที่ 5

แนวทางการแปลคำสัมผัสอักษร นั้นผู้แปลต้องถามตนเองให้ได้ว่าส่วนใดจำเป็นหรือ สำคัญยิ่งในการที่จะถ่ายทอดความหมายไปยังภาษาปลายทางให้มีสัมผัสอักษรเหมือนภาษาต้นทาง ซึ่งอาจจะต้องเลือกสัมผัสเสียงแต่ทั้งความหมาย หรือเลือกความหมายแล้วทั้งการสัมผัสอักษร (Lefevere, 1994, p.20)

2.5.9 การแปลชื่อเรื่องของวรรณกรรมและการแปลชื่อบทแต่ละบท

ชื่อเรื่องของวรรณกรรมถือเป็นสิ่งสำคัญที่บอกความเป็นไปบางอย่างในเรื่องที่ผู้เขียน อาจจะแฝงไว้ในชื่อนั้น จากลักษณะการดำเนินเรื่องที่สลับไปสลับมาระหว่างฉากในชีวิตประจำวันกับ ฉาก ในการเดินเรือซึ่งเป็นอาการของโรคนั้นทำให้เกิดเป็นบทแต่ละบทที่ดำเนินเรื่องจบภายในตัวบท แต่ละบทเองทั้งหมดจำนวน 161 บท ซึ่งชื่อบทแต่ละบทจะเป็นใจความสำคัญของเรื่องราวภายใน ตัว บทนั้นๆ ซึ่งจะมีความเป็นเอกภาพและสอดคล้องกัน บทแต่ละบทจะเป็นเนื้อเรื่องเล่าของเหตุการณ์ ต่างๆ และถ่ายทอดเนื้อหาให้ดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผู้เขียนกำหนดไว้

ผู้ศึกษาเห็นว่าลักษณะเฉพาะด้านของบทแต่ละบทควรมีการศึกษาแนวทางในการแปลบท ย่อยเช่นเดียวกับชื่อเรื่องซึ่งเป็นบทใหญ่รวมของเรื่องทั้งหมด

สิทธา พินิจกุล (2542, น. 82-84) กล่าวถึงหลักการแปลชื่อเรื่องวรรณกรรมว่า มีความสำคัญที่สุดเพราะผู้แต่งได้คัดเลือกชื่อที่เหมาะสมในการตั้งชื่อผลงานของตน เพื่อให้ผู้อ่านสนใจ และบ่งบอกนัยที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร และเสนอวิธีการแปลชื่อเรื่อง 4 แบบ คือ

1. ไม่แปล ใช้การทับศัพท์ชื่อเดิมเมื่อผู้แปลพิจารณาเห็นว่าชื่อที่ถ่ายเสียงมานั้นเป็นที่รู้จักกันดีแล้วและสามารถสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านมากพอ
2. แปลแบบตรงตัว ใช้ในกรณีที่ชื่อต้นฉบับมีความสมบูรณ์ครบถ้วนและถ่ายทอดเป็นภาษาไทยได้อย่างสละสลวย โดยที่รักษาคำและความหมายเดิมในต้นฉบับไว้
3. แปลบางส่วนดัดแปลงบางส่วน ใช้ในกรณีที่ต้นฉบับมีชื่อที่ไม่สื่อความหมายพออาจจะห้วนเกินไปและไม่ดึงดูดใจผู้อ่าน
4. ตั้งชื่อใหม่โดยการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง วิธีนี้ผู้แปลต้องอ่านเนื้อเรื่องจนเข้าใจ แล้ววิเคราะห์จับประเด็นสำคัญ บอกจุดเด่นของเรื่อง และจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ จึงจะสามารถตั้งชื่อใหม่ที่เหมาะสมกับเรื่องต้นฉบับได้

การแปลชื่อเรื่องและการแปลชื่อบทย่อยในวรรณกรรมใช้วิธีทั้งหมด 3 แบบ คือ การแปลแบบตรงตัว การแปลแบบไม่แปล และการตั้งชื่อใหม่โดยการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง การแปลที่ใช้เป็นส่วนมากที่สุดคือการแปลแบบตรงตัว และเพื่อให้ความหมายในภาษาฉบับแปลสอดคล้องกับความหมายต้นฉบับ และเพิ่มการแปลแบบยืมคำศัพท์พร้อมเพิ่มคำอธิบาย ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยให้เข้าใจความหมายของคำได้มากขึ้น

แนวทางในการศึกษากระบวนการแปลวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง Challenger Deep ผู้ศึกษาได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องการทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องโรคจิตเภท ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีของนักวิชาการด้านการแปลต่างๆ และการปรับบทแปล ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ได้รวบรวมมา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ของงานไปสู่ภาษาฉบับแปลได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและเป็นธรรมชาติ และเป็นกรอบในการวิเคราะห์ข้อมูลในบทต่อไป

เรื่องย่อ
มนา นาวิผจญภัย (Challenger Deep)
ของ Neal Shusterman

คาเดน บอสซ์ อายุ 15 ปี มีอาการคิดหวาดระแวงว่าจะมีเพื่อนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ตามฆ่าอนอนไม่หลับ เป็นกังวล เริ่มแยกตัวออกจากสังคมเพื่อนในโรงเรียน ชอบอยู่กับความคิดที่วกวนไปมาของตนเองตามลำพัง เสื้อผ้าสกปรก ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ผลการเรียนของคาเดนเริ่มตกต่ำทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับครูที่โรงเรียน มีปัญหากับเพื่อนในห้อง กอรปกับพ่อมีความคาดหวัง อยากให้คาเดนเป็นนักวิ่งทีมโรงเรียนเหมือนที่พ่อเคยเป็นนักกีฬาทีมโรงเรียนความกดดันส่งผลให้อาการของคาเดนหนักขึ้นจนครอบครัวต้องนำเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช

ความคิดของเขาฟุ้งกระจายไปตามสิ่งที่เขามองเห็น สร้างเป็นเรื่องต่างๆ มากมายวนไปวนมา ทั้งเรื่องที่เป็นจริงและเรื่องที่เกิดไปเองจนเกิดเป็นเรื่องราวในการเดินทางด้วยเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่พร้อมด้วยกัปตัน นักแก้วพูด ตันหนเรือ คาร์โลล์และลูกเรือคนอื่นๆ ไปยังบริเวณแชลแลนเจอร์ดีป ระหว่างการเดินทางต้องพบกับอุปสรรคทั้งภัยจากธรรมชาติ และคนบนเรือด้วยตัวเอง รวมถึงต้องต่อสู้อย่างหนักกับเหล่าปีศาจที่หลบซ่อนตัวดูแลแชลแลนเจอร์ดีป แต่ด้วยความสามารถของคาเดนทำให้เขาสามารถพิชิตจุดที่ลึกที่สุดของโลกได้ ดินแดนแห่งความลับที่หลายคนอยากรู้จักและต้องการไปให้ถึงเพื่อครอบครองสมบัติมหาศาลใต้ทะเล

หลังจากเข้ารับการรักษา คาเดนได้พบกับคุณหมอไพโรห์ แต่เขาเรียกหมอว่า พวาร์ และทีมเจ้าหน้าที่ นักจิตบำบัด หมอวินิจฉัยอาการทางสมอง ไม่พบความผิดปกติ แต่เป็นอาการของโรคจิตเภท (schizophrenia) คาเดนมีอาการคลุ้มคลั่ง ประสาทหลอน ได้ยินเสียงหลอนจากสิ่งรอบกายมากขึ้น คุณหมอให้การรักษาโดยใช้ยาตามระดับของอาการคลุ้มคลั่ง ซึ่งทำให้คาเดนเจ็บปวดทรมาน แต่ช่วยบรรเทาอาการและทำให้อนอนหลับได้ โรงพยาบาลบำบัดผู้ป่วยใช้วิธีอาชบาบัด ศิลปะบำบัด และกลุ่มบำบัด

คาเดนได้พบเพื่อนที่เข้ารับการรักษาร่วมกัน เช่น ฮาลที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก ซึ่งแม้มันไม่ค่อยมาเยี่ยม แม่ของฮาลขึ้นชอบการแต่งตัวเป็นพิเศษทุกครั้งที่มาเยี่ยมฮาลจะแต่งตัวสวยงามแต่ไม่ยอมเข้าใกล้ฮาล จนครั้งสุดท้ายที่แม่มาเยี่ยมพร้อมกับบอกว่าจะแต่งงานใหม่และย้ายไปอยู่กับครอบครัวใหม่เป็นสาเหตุให้ฮาลคิดฆ่าตัวตาย เหตุการณ์ในชีวิตของฮาล ทำให้คาเดนเรียนรู้ว่าเขาโชคดีที่มีครอบครัวที่รักและเอาใจใส่ดูแลเขาเป็นอย่างดี และนี่ทำให้เขาได้พบกับคอลลี่เพื่อนผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่ง ที่คาเดนสามารถเล่าเรื่องราวและระบายความรู้สึกต่างๆ ให้ฟังได้ ทั้งสองสนิทกันคาเดน

มีความสุขที่ได้คุยกับคอลลี จนในที่สุดคอลลีหายจากโรคจิตเภทและคุณหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ ส่วนคาเดนต้องเปลี่ยนหมอและทีมรักษาทีมใหม่เปลี่ยนยาที่ใช้รักษา เหตุการณ์ในโรงพยาบาล เปลี่ยนไปหลายอย่าง แต่ครอบครัว พ่อ แม่และน้องยังมาเยี่ยมอย่างสม่ำเสมอ พาไปเที่ยวในที่ต่างๆ ความสุขความทรงจำทำให้คาเดนอาการดีขึ้นและมีกำลังใจในการรักษา อดทนกับความเจ็บปวด จากฤทธิ์ของยา จากกระบวนการรักษาโรคร้าย ที่เป็นอยู่ซึ่งนำพาให้ชีวิตคาเดนพบกับจุดที่ดำที่สุด ในชีวิตแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกลับก็ทำให้คนในครอบครัวรักกันเอาใจใส่ดูแลกัน เป็นกำลังใจให้กัน และกัน จนทำให้คาเดนอาการดีขึ้นและได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้

ต้นฉบับ

Challenger Deep¹

1 Fee, Fi, Fo, Fum²

There are two things you know. One: You were there. Two: You couldn't have been there.

Holding these two incompatible truths together takes skill at juggling. Of course juggling requires a third ball to keep the rhythm smooth. That third ball is time – which bounces much more wildly than any of us would like to believe.

The time is 5 a.m. You know this, because there's a battery powered clock on your bedroom wall that ticks so loudly you sometimes have to smother it with a pillow. And yet, while it's five in the morning here, it's also five in the evening somewhere in China—proving that incompatible truths make perfect sense when seen with global perspective. You've learned, however, that sending your thoughts to China is not always a good thing.

Your sister sleeps in the next room, and in the room beyond that, your parents. Your dad is snoring. Soon your mom will nudge him enough to make him roll over and the snoring will cease, maybe until dawn. All of this is normal, and there's great comfort in that.

Across the street a neighbor's sprinklers come on, hissing loud enough to drown out the ticking of the clock. You can smell the sprinkle mist through the open window—mildly chlorinated, heavily fluoridated. Isn't it nice to know that the neighborhood lawn will have healthy teeth?

The hiss of the sprinklers is not the sound of snakes.

And the painted dolphins on your sister's wall cannot plot deadly schemes.

And a scarecrow's eyes do not see.

Even so, there are nights where you can't sleep, because these things you juggle take all of your concentration. You fear that one ball might drop, and then

what? You don't dare imagine beyond that moment. Because waiting in that moment is the Captain. He's patient. And he waits. Always.

Even before there was a ship, there was the Captain.

This journey began with him, you suspect it will end with him, and everything between is the powdery meal of windmills that might be giants grinding bones to make their bread.

Tread lightly, or you'll wake them.

2 Forever Down There

"There is no telling how far down it goes," the captain says, the left side of his mustache twitching like the tail of a rat. "Fall into that unknowable abyss, and you'll be counting the days before you reach bottom."

"But the trench has been measured, " I dare to point out. "People have been down there before. I happen to know that it's 6.8 miles deep."

"Know?" he mocks. "How can a shivering, malnourished pup such as you know anything beyond the wetness of his own nose?" Then he laughs at his own assessment of me. The captain is full of weather worn wrinkles from a lifetime at sea- although his dark, tangled beard hides many of them. When he laughs, the wrinkles stretch tight, and you can see the muscles and sinews of his neck.

"Aye, it be true that those who have ventured the waters of the trench speak of having seen the bottom, but they lie. They lie like a rug and get a beat twice as often-but just so it scares the dust out of'em.³"

I've stopped trying to decipher the things the captain says, but they still weigh on me. As if maybe I'm missing something. Something important and deceptively obvious that I'll only understand when it's too late to matter.

"It's forever down there," the captain says. "Let no one tell you any different."

3 Better for This

I have this dream. I am lying on a table in an overlit kitchen where all the appliances are sparkling white. Not so much new as pretending to be new. Plastic with chrome accents, but mostly plastic.

I cannot move. Or I don't want to move. Or I'm afraid to move. Each time I have the dream, it's a little bit different. There are people around me, only they aren't people, they're monsters in disguise. They have gone into my mind and have ripped images from it, turning the images into masks that look like people I love-but I know it's just a lie.

They laugh and speak of things that mean nothing to me, and I am frozen there among all the false faces, at the very center of attention. They admire me, but only in the way you admire something you know will soon be gone.

"I think you took it out too soon," says a monster wearing my mother's face. "It hasn't been in long enough."

"Only one way to find out," says the monster disguised as my father. I sense laughter all around-not from their mouths, because the mouths of their masks don't move. The laughter is in their thoughts, which they project at me like poison-tipped darts shot from their cutout eyes.

"You'll be better for this," says one of the other monsters. Then their stomachs rumble as loud as a crumbling mountain as they reach toward me and tear their main course to bits with their claws.

4 How They Get You

I can't remember when this journey began. It's like I've always been here, except that I couldn't have been, because there was a before, just last week or last month or last year. I'm pretty certain that I'm still fifteen, though. Even if I've been on board this wooden relic of a ship for years, I'm still fifteen. Time is different here, It doesn't move forward; it sort of moves sideways, like a crab.

I don't know many of the other crewmen. Or maybe I just don't remember them from one moment to the next, because they all have a nameless quality about them. There are the older ones, who seem to have made their lives at sea. These are ship's officers, if you can call them that. They are Halloween pirates⁴, like the captain, with fake blackened teeth, trick-or-treating⁵ on hell's doorstep. I'd laugh at them if I didn't believe with all my heart that they'd gouge my eyes out with their plastic hooks.

Then there are the younger ones like me: kids whose crimes cast them out of warm homes, or cold homes, or no homes, by a parental conspiracy that sees all with unblinking Big-Brother⁶ eyes.

My fellow crewmates, both boys and girls, go about their busy work and don't speak to me other than to say things like, "You're in my way," or "Keep your hands off my stuff." As if any of us has stuff worth guarding. Sometimes I try to help them with whatever they're doing, but they turn away, or push me away, resentful that I've even offered.

I keep imagining I see my little sister on board, even though I know she's not. Aren't I supposed to be helping her with math? In my mind I see her waiting for me and waiting for me, but I don't know where she is. All I know is that I never show up. How could I do that to her?

Everyone on board is under constant scrutiny by the captain, who is somehow familiar, and somehow not. He seems to know everything about me, although I know nothing about him.

"It's my business to have my fingers curled around the heart of your business," he told me.

The captain has an eye patch and a parrot. The parrot has an eye patch and a security badge around his neck.

"I shouldn't be here," I appeal to the captain, wondering if I've told him this before. "I have midterms and papers due and dirty clothes I never picked up from my bedroom floor, and I have friends, lots of friends."

The captain's jaw is fixed and he offers no response, but the parrot says, "You'll have friends, lots of friends here too, here too!"

Then one of the other kids whispers in my ear. “Don’t tell the parrot anything. That’s how they get you.”

5 I Am the Compass

The thing I feel cannot be put into words, or if they can, the words are in no language anyone can understand. My emotions are talking in tongues Joy spins into anger spins into fear then into amuse irony, like leaping from a plane, arms wide, knowing beyond a shadow of a doubt that you can fly, then discovering you can’t, and not only don’t you have a parachute, but you don’t have any clothes on, and the people below all have binoculars and are laughing as you plummet to a highly embarrassing doom.

The navigator tells me not to worry about it. He points to the parchment pad on which I often draw to pass the time. “Fix your feelings in line and color,” he tells me. “Color, collar, holler, dollar-true riches lie in the way your drawings grab me, scream at me, force me to see. My maps show us the path, but your visions show us the way. You are the compass, Caden Bosch. You are the compass!”

“If I’m a compass, then I’m a pretty useless one,” I tell him. “I can’t find north.”

“Of course you can,” he says. “It’s just that in these waters, north is constantly chasing its own tail.”

It makes me think of a friend I once had, who thought that north was whatever direction he was facing. Now I think that maybe he was right.

The navigator requested me as a roommate when my old roommate, who I barely even remember, disappeared without explanation. We share a cabin that’s too small for one, much less two. “You are the most decent among the indecent here,” he tells me. “Your heart hasn’t taken on the chill of the sea. Plus, you have talent. Talent, talons, tally, envy-your talent will turn the ship green with envy-mark my words!”

He's a kid who's been on many voyages before. And he's far-sighted. That is to say, when he looks at you he's not seeing you, but instead sees something behind you in a dimension several times removed from our own. Mostly he doesn't look at people. He's too busy creating navigational charts. At least that's what he calls them. They're full of numbers and words and arrows and lines that connect the dots of stars into constellations I've never seen before.

"The heavens are different out here," he says. "You have to see fresh patterns in the stars. Patterns, Saturns, Saturday, Sunday, sundial. It's all about measuring the passing day. Do you get it? "

"No."

"Shore to boat, boat to goat. That's the answer, I'm saying. The goat. It eats everything, digesting the world, making it a part of its own DNA, and spewing it out, claiming its territory. Territory, heredity, heresy, hearsay-hear what I say. The sign of the goat holds the answer to our destination. It all has a purpose. Seek the goat."

The navigator is brilliant. So brilliant that my head hurts just being in his presence.

"Why am I here?" I ask him. "If everything has a purpose, what is my purpose on this ship?"

He goes back to his charts, writing words and adding fresh arrows on top of what is already there, layering his thoughts so thick, only he can decipher them. "Purpose, porpoise, dolphin, doorframe, doorway. You are the doorway to the salvation of the world."

"Me? Are you sure?"

"Just as sure as we're on this train."

6 So disruptive

Doorway, doorframe, dolphins dancing on the walls of my sister's room as I stand in her doorway. There are seven dolphins. I know because I painted them for her, each representing one of Kurosawa⁷ Seven Samurai, since I wanted her to still appreciate them when she's older.

The dolphins glare at me tonight, and although a lack of opposable thumbs makes swordplay unlikely, I find them far more threatening than usual.

My father is tucking Mackenzie into bed. It's late for her, but not for me. I've just turned fifteen; She's about to turn eleven. It will be hours until I sleep. If I sleep. I may not. Not tonight.

My mother is on the phone with Grandma downstairs. I hear her talking about weather and termites. Our house is being chewed to bits.“. . .but tenting is so disruptive,” I hear my mom say. “There must be a better way.”

Dad kissed Mackenzie good night, then turns and sees me standing there, not quite in, but not quite out of the room⁸.

“What is it, Caden?”

“Nothing, it's just . . . never mind.”

He stands up and my sister rolls away to face her wall of dolphins, making it clear she is ready for dreamland. “If something's wrong, you can tell me,” Dad says. “You know that, don't you?”

I speak quietly so that Mackenzie can't hear. “Well, it's just that . . .there's this kid at school.”

“Yes?”

“Of course I can't be sure . . .”

“Yes?”

“Well . . . I think he wants to kill me.

7 Charitable Abyss

There's this donation bucket at the mall. A big yellow funnel collecting for some children's charity that's really unpleasant to think about. “Limbless Children of Foreign wars,” or something like that. You're supposed to put your coin in a slot and let it go. It spins round and round the big yellow funnel for like a minute, making a rhythmic whirring sound that gets tighter and tighter, more intense, more desperate as it spirals closer to the hole. It keeps spinning faster-all that kinetic energy forced down

the neck of the funnel until it's blaring like an alarm-then it falls silent as it drops into the black abyss of the funnel.⁹

I'm that coin on its way down, screaming in the neck of the funnel, with nothing but my own kinetic energy and centrifugal force keeping me from dropping into darkness.

8 Reality Check

"What do you mean he wants to kill you?" My dad steps out into the upstairs hallway and closes the door to my sister's room. Dim light comes at a cautious angle from the bathroom farther down the hall. "Caden, this is serious. If there's a boy at school threatening you, you have to tell me what's going on."

He stands there waiting, and I wish I hadn't opened my mouth. Mom is still on the phone downstairs talking to Grandma, and I start to wonder if it really is Grandma, or if Mom is just pretending-talking to someone else, maybe about me, and maybe using code words. But why would she do that? That's nuts.¹⁰ No, she's just talking to Grandma. About termites.

"Have you reported this kid to your teachers?"

"No."

"What has he done? Has he openly threatened you?"

"No."

Dad takes a deep breath. "Okay, then if he hasn't actually come out and threatened you, maybe it's not as bad as you think. Does this kid bring some sort of weapon to school?"

"No. Well, maybe. Yeah-yeah, I think he maybe has a knife."

"You've seen it?"

"No, I just know. He's the type of kid who'd have a knife, y'know¹¹?"

Dad takes another deep breath and scratches his thinning hair. "Tell me exactly what this boy has said to you. Try to remember everything."

I dig down and try to find the words to explain, but I can't. "It's not what he said, it's what he hasn't said."

My dad's an accountant: very left-brained, very linear, so it doesn't surprise me when he says, "I don't follow."¹²

I turn and fiddle with a family picture on the wall, making it crooked. That bothers me, so I quickly make it straight again. "Never mind," I say. "It's not important." I try to escape down the stairs, because I really want to hear the conversation Mom is having, but Dad gently grabs my arm. It's enough to keep me from leaving.

"Just wait," he says. "Let me get this straight. This kid that's got you all worried—he's in a class with you, and there's something about his behavior that you find threatening."

"Actually, I don't have any classes with him."

"So how do you know him?"

"I don't. But I pass him in the hallway sometimes."

My dad looks down, doing some mental calculations, then looks back up at me again. "Caden . . . if you don't know him, and he's never threatened you, and all he's ever done is pass you in the hallway, what makes you think he wants to hurt you? He probably doesn't even know you."

"Yeah, you're right, I'm just stressed."

"You're probably overreacting."

"Right, overreacting." Now that I've said it out loud, I can see how silly I've been sounding. I mean, this kid doesn't even know I exist. I don't even know his name.

"High school can be unsettling," Dad says. "A lot of stuff can make you anxious. I'm sorry you've been carrying around something like that. What a thing to be thinking about! But sometimes everyone needs a reality check, right?"

"Right."

"So, you feel better now?"

"Yeah, I feel better. Thanks."

But he keeps studying me as I walk away, like maybe he knows I'm lying. My parents have been noticing how anxious I've been lately. My dad thinks I should take up a sport to release my nervous energy. My mom thinks I should do yoga.

9 You Are Not the First and You Will Not Be the Last

The sea stretches in all directions. Before us, behind us, to star-board¹³, to port¹⁴, and down, down, down. Our ship is a galleon¹⁵, weathered from a million voyages going back to ages even darker than this.

She's the finest vessel of her kind," the captain once told me. "Put your faith in her and she won't steer you wrong."

Which is good, because there's never anyone at the tiller.

"Does she have a name?" I once asked the captain.

"To name her is to sink her," he told me. "That which we name takes greater weight than the sea it displaces. Ask any shipwreck.¹⁶"

Above the arch of the main hatch¹⁷ is a sign burned in wood that reads You are not the first and you will not be the last, and I marvel at how it makes me feel both insignificant and singled *out* at the same time.

"Does it speak to you?" the parrot asks, perched above the hatch, watching me, always watching me.

"Not really, I tell him.

"Well, if it does," instructs the parrot, "write down everything it says.

10 In the Fright Kitchen

I visit the White Plastic Kitchen almost every night. The particulars change each time, just enough that I can't predict the outcome of the dream. If it was the same, at least I would know what to expect - and if I knew, I'd be able to brace myself for the worst of it.

Tonight I'm hiding. Scarce few places to hide in the kitchen. I'm wedged in a state-of-the-art¹⁸ refrigerator. I shiver, and I think about the captain. How he called me a shivering pup. Someone opens the door; a mask I don't remember. She shakes her head.

"Poor thing, you must be cold." She pours some coffee from a full carafe, but instead of offering me some, she reaches right through my navel and retrieves the milk from somewhere behind me in the refrigerator.

11 Nothing Awful Is without Its Beautiful Side

Beneath the main deck are the crew's quarters. The crew deck is much larger than the ship appears on the outside. Impossibly so. There's a long hallway that goes on and on and never seems to end.

Between the slats of wood that make up the hull and decks¹⁹ of the ship is foul-smelling black pitch to keep the water out. Nowhere is that smell more pungent than down below. It's sharp and organic, as if whatever life-forms that were distilled by time into the tar haven't entirely finished decomposing. It smells of concentrated sweat and body odor, and the stuff that collects beneath your toenails.

"The smell of life," the captain said proudly when I once asked him about the stench. "Life in transformation, perhaps, but life, nonetheless. It's like the briny reek of a tide pool, boy pungent and putrid but at the same time refreshing. A wave will pound that shore, sending spray up your nostrils, do you curse it? No! For it reminds you how much you love the sea. That summery smell of beach that brings you to the most serene place in your soul is nothing more than a gentle wafting of marine putrefaction." Then he had taken a deep satisfying breath of it to prove his point. "Indeed, nothing awful is without its beautiful side."

12 Spree

When my friends and I were younger and we were at the mall bored out of our minds²⁰, we used to play this game. We called it Psycho Shopping Spree. We would single out someone, or a couple, or sometimes a whole family--- although for the purposes of the game, it was always better to single out a person shopping alone. We would then make up a story about the chosen shopper's secret purpose. Usually that purpose involved an ax and/or chain saw, and a basement and/or attic. One time we settled on this little old woman hobbling through the mall with such pinch-faced purpose, we decided she was the perfect serial killer¹⁹ of the day. The story was, she would buy all this stuff at the mall---far too much to carry, and she would have it delivered. Then she would capture the delivery man, and kill him with the very object he delivered. She had a whole collection of newly purchased murder weapons and dead UPS²⁰ men in her basement and/or attic.

So we followed her for like twenty minutes, thinking this was hilarious... until she went into a cutlery store, and we watched her purchase a nice new butcher knife. Then it became even more hilarious.

When she left the store, though, I made eye contact with her- mainly because I dared myself to. I know it was entirely in my imagination, but there was this cruel and malevolent look in her eyes that I will never forget.

Lately I've been seeing her eyes everywhere.

13 No Such Thing as down

I stand in the middle of the living room, curling my toes²³ into our plush but soullessly beige carpet.

"What are you doing?" Mackenzie asks me as she comes home from school, hurling her backpack onto the sofa. "Why are you just standing there?"

"I'm listening," I tell her.

"Listening to what?"

"Listening for the termites."

“You can hear termites?” The thought horrifies her.

“Maybe.”

She fiddles nervously with the big blue buttons on her yellow fleece coat, as if she can button out the termites like the cold. Then she tentatively puts her ear to the wall, I suppose figuring it would be easier to hear them that way than by standing in the middle of a silent room. She listens for a few moments, then says, a little uneasily, “I don’t hear anything.”

“Don’t worry,” I tell her in my most comforting voice, “termites are just termites.” And although there couldn’t be a more neutral statement, it defuses any insectious worries I might have given her. Satisfied, she goes into the kitchen for a snack.

I don’t move. I can’t hear the termites but I can feel them. The more I think about them, the more I feel, and it’s distracting. I’m very distracted today. Not by the things I can see, but the things that I can’t. The things in the walls, and the many things beneath my feet, which I have always had a weird fascination for. That fascination has infested me today like the wood-eating bugs that slowly lay waste to our house.

I tell myself that this is a good distraction, because it keeps me from spiraling into thoughts of nasty things that may or may not be happening at school. It’s helpful distraction, so for a while I indulge it.

I close my eyes and feel, pushing my thoughts through the soles of my feet.

My feet are on safe, solid ground, but that’s just an illusion. We own our house, right? But not really, because the bank holds the mortgage. So what do we own? The land? Wrong again, because although we have a deed to the land our house sits on, we don’t own the mineral rights. And what are minerals? Everything that’s in the ground. Basically, if it’s valuable, or might be valuable someday, we don’t own it. We own it only if it’s worthless.

So what is beneath my feet, really, beyond the lie that it belongs to us? When I concentrate, I can feel what’s down there. Beneath the carpet is a concrete slab that rests on earth that was compacted twenty years ago by heavy machinery. Beneath that is lost life that no one will ever find. There could be remnants of civilizations

destroyed by wars or by beasts or by immune systems that failed a sudden bacterial pop quiz. I feel the bones and shells of prehistoric creatures. Then I send my thoughts even deeper to the bedrock, where pockets of gas bubble and brew from earth's intestinal distress as it tries to digest its long and often sad history of life. The place where all God's creatures are eventually distilled through the rock into black gunk that we then suck out of the ground and burn in our cars, turning those once living things into greenhouse gases, which I guess is better than spending eternity as sludge.

Deeper still, I can feel the cold of the earth replaced by heat until there are caverns of red-hot, then white-hot magma, swirling under unthinkable pressure. The outer core, then inner core, to the very center of gravity, and then gravity reverses. The heat and pressure begin to decrease. Molten rock turns solid again. I push through the granite, the sludge, the bones, the dirt, the worms, and the termites, until I'm bursting through into some rice paddy in China, proving that there's no such things as down, because eventually down is up.

I open my eyes, almost surprised to find myself in my living room, and it occurs to me that there is a perfect plumb line from my home to somewhere in China, and I wonder if pushing my thoughts down that line the way I just did could be a dangerous thing. Could my thoughts be magnified in the heat and pressure of the earth and come out the other side as an earthquake?

And I know it's just a tweaky stray thought, yet the next morning, and the morning after that, and every morning from that moment forward, I check the news in secret terror to see if there was an earthquake in China.

14 Can't Get There from Here

Although I have been told by various frightened crewmen not to venture into the unknown corners of the ship, I can't help myself. Something compels me to seek out things that are better left alone. And how can one be on a great galleon and not check it out?

Rather than heading on deck for roll call one morning, I get up early enough to explore. I begin to make my way down the long, dimly lit corridor of the crew deck. I take my parchment pad, and draw quick impressions.

"Excuse me," I say to a crew member I haven't seen before lurking in the shadows of her cabin. She has wide eyes, runny mascara, and wears a pearl choker²⁴ that looks like it might actually be choking her. "Where does this hallway go?"

She looks at me with suspicion. "It doesn't go anywhere, it stays right here." Then she ducks back in and slams her door. I hold her image in my mind, and on my pad I sketch her face as it looked when she retreated into shadows.

I continue to walk, keeping track of my distance down the unending hallway by counting the ladders. One, two, three. I get to the tenth ladder, but the corridor just continues ahead of me. Finally I give up and climb ladder ten, only to find myself coming out onto the deck through the midship hatch, and I realize that every one of those ladders, regardless of where it is on the crew deck, exits up through that same hatch. I've walked that corridor for twenty minutes, yet have gotten nowhere.

Sitting on the railing above me is the parrot, as if he's been waiting there just to mock me.

"You can't get there from here," he says. "Don't you know? Don't you know?"

15 No Passage of Space

My job on the ship is as a "stabilizer." I can't recall when I was assigned this task, but I do remember the captain explaining it to me.

"You shall sense as the ship heels side to side on the sea, and position yourself opposite of the roll, starboard to port, port to starboard," the captain had said.

In other words, just like a vast majority of the crewmen, my job is to run side to side across the deck and back again to counteract the rolling motion of the sea. It's completely pointless.

"How could our weight possibly make a difference on a ship this size?" I once asked him.

He glared at me with his bloodshot eye. "Would you prefer to be ballast²⁵ then?"

That had shut me up. I'd seen the "ballast." Sailors crammed into the cargo hold like sardines, in order to lower the ship's center of gravity. If there's no task for you on this ship, you become ballast. I should have known better than to complain.

"As we near our destination," the captain once told me, "I will be selecting a special team for our great mission. Do your job with hearty sweat and vigor, and you may earn your nearly worthless hide a place on that team."

Although I'm not sure I want that, it may be better than shuffling pointlessly around the deck. I had once asked the captain how far we were from the Marianas Trench²⁶, because each day the sea is exactly the same. We seem no closer, and no farther from anything.

" 'Tis²⁷ the nature of a liquid horizon to feel no passage of space," the captain said. "But we will know as we near the trench, because there will be signs and dark portents."

I won't dare ask the captain what those dark portents might be.

16 Swabby

When the sea is calm, and I don't have to run from side to side, I sometimes hang out on deck with Carlyle. Carlyle is the ship's swabby—a guy with bright red hair in a short peach fuzz,²⁸ and a smile friendlier than anyone else's on the ship. He's not a kid, he's older, like the ship's officers, but he's not really one of them. He seems to make his own hours and his own rules, with little interference from the captain, and is the only one on the ship who makes any sense.

"I'm a swabby by choice," he told me once. "I do it because it's needed. And because you're all such slobs."

Today I catch sight of rats scurrying away from the water of his mop, disappearing into dark corners of the deck.

"Blasted things," Carlyle says, dipping his mop into a bucket of cloudy water and washing the deck. "We'll never get rid of them."

"There are always rats on old ships." I tell him.

He raises an eyebrow. "Rats? Is that what you think they are?" Although he *doesn't offer me an alternate theory*. The truth is, they scuttle so quickly, and hide so deep in shadows, I can't be sure what they are. It makes me nervous, so I change the subject.

"Tell me something about the captain I don't know."

"He's your captain. Anything worth knowing you already must know."

But even the way he says it, can tell he is an insider in a way that few others are. I figure if I'm going to get any answer, though, I need to be specific with my questions.

"Tell me how he lost his eye."

Carlyle sighs, looks around to make sure we're unobserved, and being to whisper.

"It is my understanding that the parrot lost his eye before the captain. The way I've heard it told, the parrot sold his eye to a witch to make magic potion what would turn him into an eagle. But the witch double-crossed him, drank it herself, and flew away. The parrot, who didn't to be the only one with an eye patch, clawed out the captain's eye as well."

"That's not true," I say with a grin.

Carlyle keeps his expression solemn as he splashes soapy water on the deck. "It's as true as it needs to be." The tar between the planks seems to retreat from his deluge.

17 I'd Pay to See That

The navigator says a view from the crow's nest will bring me "comfort, clarity, charity, chastity."

If it's a multiple choice test, I choose both "A" and "B," although considering the crew, I may just blacken in choice "D" with my number two pencil.

The crow's nest²⁹ is a small circular tub, high up on the mainmast. It's only large enough to hold one, maybe two crewmen on lookout. I conclude it would be a good place to be alone with my thoughts, but I should already know that my thoughts are never alone.

It's early evening as I climb the frayed ratlines³⁰ that drape the ship like shrouds³¹. The last hint of dusk slowly vanishes from the horizon, and in the sun's absence, the strange stars are coaxed to shine.

The rope lattice of the ratlines narrows as I near the crow's nest, making the climb feel increasingly treacherous. Finally I pull myself over into the small wooden tub that hugs the mast—only to find it's not small at all. Like the crew's quarterdeck, it may look small outside, but once inside, the circular space appears to be a hundred feet in diameter. There are members of the crew reclining in velvet chairs, sipping neon-bright martinis³² with faraway eyes, and listening to a live band that plays smooth jazz.

"Party of one?³³ Right this way," says a hostess, and she leads me to my own velvet chair, which looks out at moonlight shimmering on water.

"Are you a jumper?" asks a pale man sitting in the next chair, drinking something blue and possibly radioactive. "Or are you just here to watch?"

"I'm here to clear my head."

"Have one of these," he says, pointing to his radioactive drink. "Until you find your own cocktail you can share mine. Everyone here must find their cocktail³⁴ or you'll be whipped soundly and sent off to bed. That's how all nursery rhymes end here. Even the ones that don't rhyme."

I look around at the dozen or so people enjoying themselves in vaguely - stupors. "I don't understand how this can all fit in the crow's nest."

"Elasticity is a fundamental principle of perception," my companion says. "But as rubber bands break when left too long in the sun, I suspect that the crow's nest will, in time, realize we've abused its fine elastic nature and it will break, too shrinking

back down to its appropriate size. At the time, anyone caught inside will be crushed; their blood, bones and various inside squeezed through the knotholes of the wood like so much Play-Doh.”³⁵ Then he raise his glass. “I’d pay to see that!”

A few yards away, a crewman in a blue jumpsuit ³⁶ climbs to the lip of the crow’s nest, spreads his arms wide, and leaps toward certain death. I stand, and look over the edge, but he’s vanished. All those gathered applaud politely, and the band begins to play “Orange-Colored Sky,”³⁷ although the twilight sky is bruise-purple.³⁸

“Why is everyone just sitting here?” I shout. “Didn’t you all see what just happened?”

My drinking companion shrugs. “Jumper do what jumpers do. It’s our job to applaud their pluck and celebrate their lives.” He casually glances over the side. “It’s so far down you never see them splat, though.” Then he gulps the rest of his drink. “I’d pay to see that!”

18 Mystery Ashtray

There is no one at school who wishes me harm.

I tell myself this each morning after checking the news for Chinese earthquakes. I tell myself as I hurry between classes. I tell myself on the occasions that I pass the kid who wants to kill me, and yet doesn’t seem to know I exist.

“You’re overreacting,” my father had said. Which might be true—but that implies there was something to actually react to. In better moment I want to beat the crap out of myself for being so stupid as to think the kid had it in for me. So what does it say about me if beating the crap out of myself is one of my better moment?

“You need to be more centered,” my mother would say. She’s all into meditation and raw vegan food, I suppose as a way to cope with how much she hates cleaning meat out of people’s teeth for a living.

Centering, however, is easier said than done. This I learned from a ceramics class I once took. The teacher made throwing a pot look easy, but the thing is, it takes lots of precision and skill. You slam the ball of clay down in the absolute center of

the pottery wheel, and with steady hands you push your thumb into middle of it, spreading it wider a fraction of an inch at a time. But every single time I tried to do it, I only got so far before my pot warped out of balance, and every attempt to fix it just made it worse, until the lip shredded, the sides collapsed, and I was left with what the teacher called “a my mystery ashtray,” which got hurled back into the clay bucket.

So what happens when your universe begins to get off balance, and you don’t have any experience with bringing it back to center? All you can do is fight a losing battle, waiting for those walls to collapse, and your life to become one huge mystery ashtray.

19 Deconstructing Xargon

My friends Max and Shelby and I get together after school some Fridays. We believe we're designing a computer RPG game,³⁹ but we've been doing it for two years and it never seems any closer to completion. Mainly because as each of us gets better and wiser in our particular areas of expertise, we have to toss everything and start over, deeming the old material to be childish and unprofessional.

Max is the driving force. He's the one who will stay at my house long past the time my parents have patience for him because, even though he's the computer whiz of our trio, his own computer is a piece of garbage that crashes if you whisper the word graphics within a three-foot radius.

Shelby is our concept queen. "I think I've figured out the story problems," she says this particular afternoon. Like she says just about every time we're working on this. "I think I need to limit the characters' bio-integrated weaponry. Otherwise every battle is a bloodbath, and that's boring."

"Who says bloodbaths are boring?" Max asks. "I like bloodbaths."

Shelby looks to me for support, but she's looking in the wrong place.

"Actually, I like them, too," I tell her. "I think it's a guy thing."

She glares at me and throws me a few pages of new character descriptions.

"Just draw up the characters and give them enough armor so not every blow is a mortal one. Especially Xargon. I've got big plans for him."

I flip open my sketch pad. "Didn't we promise to stop doing this if we ever started to sound like nerds? I think today's conversation is the official marker of that moment."

"Oh please! That moment came last year," Shelby points out. "If you're so immature that you're afraid of being labeled by morons then check out and we'll find another artist."

I've always liked the way Shelby tells a person exactly what she thinks. Not that there was or would ever be anything romantic between us. I think that ship sank in dry dock for both of us. We like each other too much to become awkwardly involved. Besides our three-way friendship allows us benefits. Like the benefit of finding out from Shelby stuff about the girls Max and I like, and being able to tell Shelby whatever she needs to know about any guy she likes. It all works too well to ever mess with. Don't have to change anything

"Listen," Shelby says, "we don't live this stuff, it's just a hobby. We indulge a few days a month. I, for one, do not feel socially stifled by this."

"Yeah," says Max. "That's because you've got plenty of other on things to stifle you."

she hits him hard enough to send the wireless mouse flying from his hand across the room."

"Hey," I yell. "If that breaks, my parents will make me pay for it. They're big on personal responsibility."

Shelby looks at me coolly, almost glaring. "I don't see you drawing."

"Maybe I'm waiting for inspiration to occur." But inspired or not, I take a deep breath, and read her character descriptions. Then look at the blank page of my sketch pad.

It was a problem with empty space that led me to art. I see an empty box, and I have to fill it. I see a blank page, and I can't leave it like that. Blank pages scream at me to be filled with crap from my brain.

It started with doodles. Then the doodles grew into sketches the sketches grew into pieces, and the pieces are now "works." Or "oeuvres," if you're really pretentious, like some of the kids in my art class who wear berets, like somehow their brains are so creative, they need a covering more unique than anyone else's.

My own "oeuvres" are mostly comic book art. Manga and stuff, but not always. Lately my art has been getting more and more abstract, as if the lines are pulling my hand rather than the other way around. There's an anxiety to it now when I begin. An urgent need to see where the lines are taking me.

I work as diligently as I can on the sketches of Shelby's characters, but am impatient about it. The moment I have one colored pencil in my hand, I'm itching to drop it and grab another one. I see the lines I'm drawing, but not the whole. I love drawing characters, but today it's like the joy is running a few yards ahead of my thoughts and I can't catch up.

I show her my sketch of Xargon, her new and improved *bloodbath-proof battle-team leader*.

"Sloppy," she says. "If you're not gonna take this seriously—"

"It's the best I can do today, all right? Some days I feel it, some days I don't." And then I add, "Maybe it's your sketchy character description making my artwork sketchy."

"Just try harder," she says. "You used to be so . . . concrete."

I shrug. "So? Everyone's style evolves. Look at Picasso."

"Fine. When Picasso designs a computer game, I'll let you know."

And while our meeting are always about butting heads, which is half the fun of it, today feels different because deep down I know Shelby is right. My artwork isn't evolving, it's deconstructing, and I don't know why.

20 Parrots Always Smile

The captain calls me in for a meeting in spite of the fact that I have tried to keep a low profile.⁴⁰

"You're in trouble now,"⁴¹ the navigator tells me as I leave our cabin. "Trouble, Hubble, hobble, gobble- he's been known to gobble down crewmen whole.

It makes me think of my dream in the White Plastic Kitchen-but the captain isn't in that dream.

The captain's "ready room" is aft, at the very back of the ship. He says it's so he can reflect on where he's been. Right now he's not reflecting. He's not in his ready room at all. Only the parrot is there, sitting on a perch between the captain's cluttered desk and a globe that has all the landmasses wrong.

"Good of you to come, good of you to come!" says the parrot. "Sit, sit."

I sit down and wait. The parrot sidesteps from one end of his perch to the other, and back again.

"I begin to lose my patience. "Is the captain coming, because if he's not-"

The captain didn't call for you," the parrot says. "I did, I did. Then he bobs his head, to indicate a piece of paper on the desk. "Please fill out the questionnaire.

"With what?" I ask. "There's no pen."

The parrot hops down the desk, kicks around some of the mess, and when he finds no pen, he gnaws off a blue-green feather from his back. It falls to the desk like an old-fashioned quill.

"Very clever," I tell him, but there's no ink."

"Touch it to the pitch between the planks," the parrot says. I reach to the nearest wall and touch the tip the quill to the darkness residing between two slats of wood, and something darker than ink sucks into the hollow of the quill. The sight of it makes me shiver. As I fill out the questionnaire, I make sure not to let any of the stuff touch my skin.

"Does everyone have to do this?" I ask.

"Everyone."

"Do I have to answer every question?"

"Every question.

"Why does any of this matter?"

"It matters."

When I'm done, we just look at each other. It occurs to me that parrots always appear to have a pleasant smile, kind of like dolphins, so you never truly know what they're thinking. A dolphin might be thinking of ripping your heart out, or poking you to death with its bottlenose, the way it might do to a shark, but since it's always smiling, you think it's your friend. It makes me think about the dolphins I painted on my sister's bedroom wall. Does she know they may want to kill her? Have they already?

"Getting along with the crew, the crew?" the parrot asks.

I shrug. "I guess."

"Tell me something I can use against them."

"Why would I do that?"

The parrot whistles out a sigh. "My, my,⁴² so uncooperative today." When he realizes he won't get anything out of me, he hops back onto his perch. "We're done for the day, for the day," he says. "

"Off to dinner now. Couscous⁴³ and mahi mahi."⁴⁴

21 Crew Member Questionnaire

Please rate the following statements from one to five using the scale below;

1 strongly agree 2 totally agree 3 agree emphatically
4 in absolute agreement 5 how did you know?

I sometimes worry that the ship might sink.

① ② ③ ④ ⑤

My fellow crewmen are hiding biological weapons. .

① ② ③ ④ ⑤

Energy drinks allow me to fly. .

① ② ③ ④ ⑤

I am God, and God does not fill out questionnaires.

① ② ③ ④ ⑤

I enjoy the company of brightly colored birds. .

① ② ③ ④ ⑤

Death tends to leave me hungry. .

① ② ③ ④ ⑤

My shoes are too tight, and my heart two sizes too small. .

① ② ③ ④ ⑤

I believe all the answers lie at the bottom of the sea. .	① ② ③ ④ ⑤
I often find myself surrounded by soulless zombies. .	① ② ③ ④ ⑤
Sometimes I hear voices from the Home Shopping Network. .	① ② ③ ④ ⑤
I can breathe underwater. .	① ② ③ ④ ⑤
I have visions of parallel and/or perpendicular universes. .	① ② ③ ④ ⑤
I need more caffeine. Now. .	① ② ③ ④ ⑤
I smell dead people. .	① ② ③ ④ ⑤

22 The Mattress Didn't Save Him

My family and I go to Las Vegas for two days while they tent our house for termites. I draw in my sketch pad for the whole drive, and get carsick. One step short of vomiting. Which, I suppose, makes me like everyone else in Vegas.

Our hotel is a thirty-story pyramid with diagonal elevators. Las Vegas are very proud of their elevators. The glass ones, the mirrored ones, the ones with chandeliers that quiver and tinkle like each rise and fall is a tremor. The hotels are all in competition to see who can get their guests from their rooms to the casino faster. One hotel even has slot machines in the elevators for the people who can't wait that long.

I'm nervous for no reason that I can figure. "You need to eat," Mom tells me. I eat, and it doesn't go away. "You need a nap," Dad tells me, like I'm a toddler, but it's not that either, and they both know it. "You need to get over this social anxiety, Caden," they tell me more than once. The thing is, I never had social anxiety before—I was always pretty confident and outgoing. They don't know—I don't even know yet—that this is the start of something bigger. It's just the dark tip of a much larger, much deeper, much blacker pyramid.

My parents spend half a day gambling until they've decided they've lost enough money. Then they argue and blame each other.

"You don't know how to play blackjack!"⁴⁵

"I told you, I prefer roulette!"⁴⁶

Everyone needs someone to blame. Married couples blame each other. It's easier that way. The whole thing is aggravated by the fact that Mom broke the left heel of her favorite red shoes, and had to limp back to the hotel, because walking barefoot on the streets of Las Vegas is not an option. Walking on coals would be less painful.

While our parents console themselves with spa treatments, I go out with my sister and walk along the strip, watching the Bellagio ⁴⁷fountain show. I'm kind of bothered to be with Mackenzie right now, because she happens to be sucking on her favorite candy---- a blue Ring Pop.⁴⁸ It makes her look much younger than almost-eleven, and makes me feel like I'm a babysitter. It's also embarrassing to be around someone whose entire mouth has turned blue.

As we walk, I collect business cards for escort services from sleazy guys handing them out to anyone who will take them. Not that I intend to call the numbers on the cards, but it's something to collect. Like baseball cards. Except these have pictures of girls in underwear. Worth an entire major league team.

I know that one of these buildings on the strip used to be the MGM Grand,⁴⁹ which had a deadly fire a long time ago. It was such bad karma, the company sold it to some other hotel chain, and built a new hotel---a massive green Oz⁵⁰-like gambling cathedral. But the old hotel is now camouflaged by a different name. A lot of people died in that fire. One guy jumped out of a high window on a mattress to escape the flames. The mattress didn't save him.

Now I get to thinking about our hotel, and what would happen if it caught on fire. How would you get out of flaming glass pyramid where the windows don't open? My thoughts start spinning. What if one of these scummy guys on the street decides he's tired of handing out dirty business cards, and decides that a little arson is in order. And when I look at one of them ----really look at him, I see it in his face, and I know that he's the one. I've gotten a powerful premonition, almost like a voice, telling me can't go back to our hotel. Because he's watching me. Because maybe they all are. Maybe all those sleazy card-hander-outers are working together. And I can't go back to our hotel, because if I do, it will be true. So I convince my sister, who's whining that her

feet hurt, to keep on walking, but I don't tell her why. I suddenly feel like it's all up to me to protect her from the creeps.

"Let's check out Caesars Palace,"⁵¹ I tell Mackenzie. "It's supposed to be *real cool*."

As we walk in, I begin to feel a little safer. There are huge stone centurions with spears, wearing armor, guarding the entrance. I know they're just for decoration, but they make me feel safe from all the scheming, scuzzy fire-starters.

Inside, among the shops that push perfume, diamonds, leather and mink, there's an alcove where one more stone sculpture stands. It's a perfect marble replica of Michelangelo's David. Everything in Las Vegas is a perfect replica. The Eiffel Tower, the statue of Liberty, half the city of Venice. The real world made fake for your amusement.

"Ew, what's with the naked guy?" Mackenzie asks.

"Don't be dumb, it's David."

"Oh," she says, and mercifully doesn't ask "David who? Instead, she asks, "What's that in his hand?"

"A slingshot."

"It doesn't look like a slingshot."

"It's a biblical slingshot," I tell her. "The one he used to kill Goliath."⁵²

"Oh," Mackenzie says. "Can we go now?"

"In a second." I can't leave yet, because I'm struck by David's stone eyes. His body seems relaxed, like the kingdom is already his, but the expression on his faceit's full of worry, and concern he's trying to hide. I begin to wonder if David was like me. Seeing monsters everywhere and realizing there aren't enough slingshots in the world to get rid of them.

23 Eight-Point-Five Seconds

My parents are a little drunk on that first evening of our Las Vegas extravaganza.

Their fight over who was responsible for the day's gambling losses is over. They decide to rise above it all. Literally.

See, every hotel in Las Vegas has a gimmick, and the biggest gimmick of all is the Stratosphere Tower,⁵³ which claims to have 113 floors, although I think they're measuring floors in Las Vegas inches, which stretch and contract to fit whatever lie you're trying to sell. Still, It's pretty impressive, this circular glass crown atop sleek concrete spire. The elevator ---attendant claims they have the fastest elevators in Western civilization. Las Vegas and their elevators.

The four-story circular crown⁵⁴ has a revolving restaurant and a lounge with live music. People sit in red velvet chairs and drink neon-bright drinks that appear to be radioactive. The tower also has amusement park rides. One ride drops you 108 stories on a cable at near free fall without so much as a mattress to keep you company on your way down. A camera goes down with you, though, videotaping your simulated death, so you can take it home and relive those 8.5 seconds in the comfort of your living room.

Are you up for it?" my father asks. "There's no line."

I think he's kidding at first, but by the sparkle in his eye, I can tell that he's not. My father rarely gets drunk, but when he does, he becomes the poster child for bad choices.

"No thanks," I tell him, and try to get away, but he grabs me, and says it's a family event. He's got discount coupons. Two for one. Four for two. Such a deal.

"Loosen up, Caden." he says, "Give yourself over to the universe."⁵⁵

My father did not live through the sixties, but alcohol turns him from a registered Republican to a hippie wandering Woodstock.⁵⁶

"What are you afraid of?" he asks. "It's perfectly safe"

In front of us someone all trussed up in a harness and blue jumpsuit leaps into the void, and disappears down the side of the tower never to be seen again. People applaud,

"Anyone ever go splat?" some pale bozo with a neon drink asks the people running the ride, and then he laughs with his bozo friends. "I'd pay to see that!"

"Either we go as a family, or none of us goes," Dad says, which gets my sister working on me, complaining that I always ruin her life. My mother just giggles, because margaritas⁵⁷ turn her into a twelve-year-old in a forty-year-old body.

"C'mon⁵⁸ Caden," Dad says. "Live in the moment, man. It'll be something you'll remember for the rest of your life."

Right. All 8.5 seconds of it.

I stop protesting because it's three against one. Then when I look in my father's eyes, I see it. The same thing I saw in the card-carrying creep who I know wants to burn down our hotel. Who is my father, really? What if he's part of some secret society? What if everything about my life has been a sham, like Venice-on-the-strip⁵⁹, and it's all been about bringing me here, luring me to jump to my death? Who are these people? And although a part of me knows how ridiculous my thoughts sound, there's another part of me that gives a foothold to my awful "What if?" It's the same part of me that secretly checks under my bed and in closets after watching a scary movie.

Before I know what's happening, we're dressed in the blue outfits, and for the first time it hits me why they're called jumpsuits and we're standing out on a gantry like a team of astronauts, and my sister goes first because she wants to prove she's the bravest girl on planet earth, and then my mother's hooked to the cable, and she jumps, giggle turning into a plunging screech, and my father's waiting behind me, making sure I go before him, because he knows I'll take the elevator down if given the chance.

"It'll be fun, you'll see."

But there's no fun to be had, because that living cloud in the corner of my mind that looks under the bed is now a ground fog spreading over my brain like the angel of death⁶⁰ over the firstborn of Egypt.⁶¹

People watch with mild interest through the glass wall of the Stratosphere crown-well-dressed people eating escargot⁶² and drinking radiation as their restaurant slowly revolves- and I realize I'm part of the evening's entertainment. Like at the circus, everyone secretly wants to see someone go splat.

And my terror isn't just butterflies. It isn't just the adrenaline anticipation at the peak of a roller coaster's first drop. I know for a fact—for a FACT—that they're only pretending to attach my cable. That my life is about to end in a high velocity explosion of pain. The truth is in all of their eyes. The pain of knowing is killing me more than killing me would kill me, so I jump just to end it.

Screaming, screaming, and screaming down the side of a tower and into a bottomless black pit so real, I will always, always believe it's true-and yet 8.5 seconds later, I slow down, am caught by a team at the base of the tower. I'm so surprised that I am still alive, I can't stop shaking, and my one victory from this awful night is that my dad, who jumps after me, pukes on the way down-but not even that can take away the hellish black-hole feeling that I'm still standing on the ledge of something unthinkable.

24 Don't Think You Own It

I awaken from a nightmare I can't remember to the violent pitching of the ship. The lantern hanging from the low-slung ceiling of our cabin swings wildly, casting wavering shadows that rise and flow just as uneasily as the waves. The entire ship creaks in painful complaint, and the perspiring boards of the hull stretch and contract, straining against the miserable black tar that holds them together. The tar itself seems to moan with the effort.

The navigator peers down from his bunk above mine, not seeming to care that the ship is about to be shredded into driftwood by the enraged sea.

"Bad dream?" he asks.

"Yeah," I squeak.

"Were you in the kitchen?"

That catches me by surprise. I never told him about it. "You know about that place?"

"We all go to the White Plastic Kitchen sometimes," the navigator says. "Don't think you own it, because you don't."

I make my way to the bathroom, which is down the hallway. My feet feel like they're chained to the ground. My arms feels as if they're chained to the wall. That on top of the motion of the ship makes my bathroom journey a fifteen-minute ordeal.

When I'm finally back in my bed the navigator drops down a torn piece of paper with lines and arrows curving this way and that.

"Way out, stay out, stay home, way home," he says. "Take that with you the next time you're in the kitchen, is what I'm saying. It maps the way out."

"I can't take a piece of paper into a dream," I point out.

"Well, then," he says, insulted. "*You're screwed*"⁶³

25 You Were Not Given Permission

"Draw me," the parrot says, eyeing my sketch pad. "Draw me." I don't dare refuse.

"strike a pose," I tell him. He preens on the railing, raising his beak majestically, fluffing his feathers. I take my time. When I'm done, I present it to him. It's a picture of a steaming turd.⁶⁴

He looks at it for a few moments, then says, "It looks more like my brother. After he was eaten by a croc, of course."

That actually makes me smile. So I do a second sketch that does look like the parrot, eye patch and all.

The captain, however, has been watching, and when the parrot flaps off very self-satisfied, he confiscates my pencil and pad. But at least he doesn't have my drawing hand cut off. Rumor has it that the crewmen with peg legs got that way because they were caught playing soccer on deck.

"You were not given permission to have talent," the captain tells me. "It may offend the other crewmen who have none."

And although talent comes whether you ask permission or not, I bow my head and ask, "Please, sir...may I be allowed the talent to draw?"

“ I will consider it.” He looks at the portrait of the parrot, wrinkles his nose, and throws it overboard. Then he looks at the picture of the steaming turd and says, “A very good likeness.” Then he throws that one overboard, too.

26 All Things Not Nice

In the morning, the bartender calls me up to the crow’s nest to make me my cocktail. There are no jumpers today so the crowd is thin.

“This cocktail shall be yours and yours alone.” He holds a long beat of eyes contact with me, until I nod an acceptance. *Satisfied, he grabs bottles and potions* from the shelf, his hands moving so fast you’d think he had more than two. He shakes it all up in a rusty martini shaker.

“What’s in it?” I ask.

He looks at me like I’m an imbecile for asking. Or maybe an imbecile to think I’ll get an answer. “Garbage, and spice, and all things not nice,” he says.

“Specifically?”

“Cartilage of cow,” he tells me, “and spine of black beetle.”

“Beetles have no spines,” I point out. “They’re invertebrates.”

“Exactly. That’s why it’s so rare.”

The parrot arrives, flapping up from far below, and sits on the cash register. Seeing the register reminds me that I can’t pay, and I tell the bartender so.

“Not a problem,” the bartender says. “We’ll bill your insurance.” We will send the bill to the insurance

He pours the concoction into a crystal champagne flute and hands it to me. The brew bubbles red and yellow, but the two colors do not blend. My cocktail is a lava lamp.

“Drink up, drink up,” says the parrot. He turns his head slightly and watches me with his good eye.

I take a sip. It's bitter but not entirely unpleasant. A faint flavor of banana and almond. "Bottoms up," I say, then I down it in a single gulp, leaving the empty glass on the bar.

The parrot bobs his head in deep satisfaction.

"Excellent! You'll visit the crow's nest twice a day."

"What if I don't want to visit the crow's nest?" I ask him.

He winks at me. "Then the crow's nest will visit you."

27 Hand-Sanitized Masses

Our family took a trip to New York a long time ago. Since all the convenient hotels were either booked or required multiple pounds of flesh in payment, they want a lot of money we ended up off the beaten tourist path.

Our hotels was somewhere in the left armpit of a fat guy in Queens. It was an area of Queens with the unfortunate name of "Flushing." New York's founding fathers, like most New Yorkers, had a keen sense of irony.

Long story short, as a New Yorker might say, we had to take the subway everywhere, which was always an adventure. I believe one time we ended up in Staten Island,⁶⁵ and there isn't even a subway line that goes there. We kept running out of money on our Metro Cards,⁶⁶ which vomited digital cash every time you went through a turnstile, and Dad lamented the golden age of the brass subway token, when you could count your journeys in the palm of your hand.

My mothers was very clear about THE RULES OF THE SUBWAY, which involved lots of Purell,⁶⁷ and never making eye contact with people.

During that week I became a student of the crowd, studying the unwashed and un-hand-sanitized masses. In the streets, for instance, I discovered that New Yorkers never look up at the awe-inspiring buildings towering above them. They move fast and efficiently through dense mobs, as if they have a Teflon⁶⁸ coat, very rarely bumping into one another. And in the subway, where everyone must stand still as the train rattles from station to station, not only don't people make eye contact, but they exist

in their own extremely tight universe, as if wearing an invisible space suit. It's kind of like driving on the freeway, except that your personal space is only half an inch from your clothes, if that. I marveled that people could live so close-that you could literally be surrounded by thousands who were only inches away- and yet be completely isolated. I found it hard to imagine. It's not hard for me to imagine anymore.

28 Skippy Rainbow

Our house is now termite-free, and the wonders of Sin City⁶⁹ are memories best suppressed. But home feels no more comfortable. I have this urge to pace. Back and forth, back and forth. It's pointless. When I'm not pacing, I'm drawing; when I'm not drawing, I'm thinking-which just leads me back to pacing and drawing again. Maybe I'm being affected by the pesticide residual.

I sit at the dining room table. Before me is a spread of colored pencils, oil pastels, charcoal. Today I work in colored pencil, but I hold them so hard and press so powerfully, the pencils keep breaking. Not just the points, but the pencils themselves. I toss the ruined ones over my shoulder, not allowing for delays.

"You're like a mad scientist." My mother observes.

I hear her about ten seconds after she says it. It's too late to respond, so I don't. I'm too busy to respond anyway. There's this thing in my head that I have to purge onto the page before it changes the shape of my brain. Before the colorful lines cut into it like a cheese wire. My drawings have lost all sense of form. They are scribbles and suggestions, random, and yet not. I wonder if others will see the things in them that I see. These images have to mean something, don't they? Why else would they be so intense? Why would that silent voice inside be so adamant about getting them out?

The magenta pencil breaks. I toss it and pick up vermilion.

"I don't like it," says Mackenzie, passing with a spoonful of peanut butter that she licks like a lollipop. "It's creepy."

“I only draw what’s called for,” I tell her. Then I get a flash of impulsive inspiration; I reach over, dig my thumb into her spoon, and smudge an other arc across the page.

“Mom!” yells Mackenzie. “Caden’s drawing with my peanut butter!”

To which Mom replies, “Serves you right. You shouldn’t be eating peanut butter before dinner.”

Still, Mom spares a glance from the kitchen at me and my project. I feel her wave of worry like a patio heater-faint and ineffective, but constant.

29 Some of My Best Friends Are Cirque-ish⁷⁰

I sit with my friends for lunch. And yet I don’t. That is to say, I’m among them, but I don’t feel with them. Used to be I could easily fit in with whatever friends I was hanging out with. Some people need a clique to make them feel safe. They have this little protective bubble of friends that they rarely venture away from. I was never like that. I could always flow freely from table, group to group. The athletes, the brainiacs, the hipsters,⁷¹ the band kids, the skaters. I was always well liked and well accepted by all, and I always managed to fit in like a chameleon. How strange, then, that now I find myself in a clique of one, even when I’m with a group.

My friends scarf down their lunches, and laugh about something I didn’t hear. It’s not like I’m intentionally zoning out, but somehow I can’t land myself in the conversation. Their laughter feels so far away it’s as if there’s cotton in my ears. It’s been happening more and more. It’s like they’re not even talking English-they’re speaking that weird fake language the clowns speak in Cirque du Soleil.⁷² My friends are all conversing in Cirque-ish. Usually I’ll play along. I’ll join in the laughter so I can stay camouflaged and appear to be in step with those around me. But today I’m not in the mood to pretend. My buddy Taylor, who is slightly more observant than the others, notices my absences, and raps me gently on the arm.

“Hey, *earth* to Caden Bosh-where are you, man?”

“In orbit around Uranus,” I tell him, which makes everyone laugh, and it starts a whole round of rude puns that all sound Cirque-ish, because I’ve already checked out again.

30 The Movements of Flies

While we crewmen do our business, pacing back and forth on deck with no seeming point to the endeavor, the captain stands above us at the helm. Like a preacher, he pontificates his own peculiar brand of wisdom.

“Count your blessings,” the captain says. “And if you count less than ten, cut off the remaining fingers.”

I watch the parrot checking in with the crew members one at a time, landing on their shoulders, or perching atop their heads for a few moments before flying off to the next. I wonder what he’s up to.

“Burn all your bridges,” the captain says. “Preferably before you cross them.”

The navigator sits on a leaky barrel of yuck that was once full of food, but its stench testifies to the fact that the foodstuffs have decayed into something other. He creates a new navigational chart based on the movements of flies swarming around the barrel. “Their motions are more truthful than the stars,” he tells me, “because common flies have compound eyes.”

“Why does that make a difference?” I dare to ask.

He looks at me as if the answer is obvious. “Compound eyes confound lies.”

I can see why he and the captain get along so well.

The parrot lands on my shoulder as I do my endless shuffle across the deck. “Crewman Bosh!” Hold fast, hold fast!” He then peers into my ear with his unpatched eye, bobbing his head as he does. “It’s still there,” he says. “Good for you! Good for you!”

I assume he’s talking about my brain.

He flies off to check in the ear of another sailor. His low whistle betrays disappointment at what he finds- or fails to find-between the boy’s ears.

“There is nothing to fear but fear itself,” the captain announces from the helm, “and the occasional man-eating monster.”

31 Is That All They’re Worth?

Although the pesticide residue is gone from our house, I can’t stop thinking about termites. If antibacterial soap creates super germs like they say, what if toxic tenting creates super insects? I sit with my sketch book in this New Age kind of rocking chair⁷³ we have in the living room—a piece of furniture left over from when Mackenzie and I were babies, and Mom breast-fed us. I’m sure I must have some old sense memory, because when I sit in the chair and rock, I usually feel a little more relaxed and content—although, thankfully, the memory of breast milk has been lost in the tunnels of time.

Today, however, I’m not feeling relaxed at all. I can’t stop thinking about squirming things evolving. I begin drawing what’s in my head, as if maybe by drawing it, it will exorcise the super bugs from my brain.

After a while I look up to see Mom standing there, watching me. I have no idea how long she’s been there. And when I look down again, I see that the page is still blank. I haven’t drawn anything at all. I even flip the page back to see if maybe the drawing is on a previous page, but no. The bugs are still in my head, and won’t come out.

She must see something unsettling in my face because she says, “A penny for your thoughts?”

I don’t feel like sharing my thoughts, so instead I challenge the question. “Really?” Is that all they’re worth? A penny?”

She sighs. “It’s just an expression, Caden.”

“Well, find out when the expression was thought up, and then adjust for inflation.”

She shakes her head. “Only you would go there, Caden.” Then she leaves me to stew in thoughts I refuse to sell.

32 Less Than Nothing

I read somewhere that they're going to be doing away with pennies entirely one of these days, because I guess thoughts are all they're good for. Bank account will be rounded to the nearest nickel. Fountains will reject copper. Purchases will be required by law to end in either zero or five. Nothing in between will be allowed. Except that there is something in between, even if everyone denies it.

It's like all those subway tokens that became obsolete when New York started using magnetic cards instead. No one knew what to do with those tokens. It was like this dragon's hoard of worthless brass that not even Smaug⁷⁴'s underachieving brother would want-and with real estate being so expensive in the city, the cost of storing them was probably astronomical. I'll bet they just hired the Mafia to dump them into the East River, along with the body of whatever city planner thought MetroCards was a good idea.

If pennies become worthless, does that devalue our thoughts to less than nothing? It makes me sad to think about it; billions of copper bits spinning down the yellow funnel into oblivion. I wonder where they'll go. All those thoughts have to end up somewhere.

33 Weakness Leaving the Body

I decide to try out for the track team, to keep my mind from being idle, and to reconnect with my fellow human beings. My father is overjoyed. I know he's secretly marking this as a turning point for me. The end of my anxious days. I think he wants it so badly, he doesn't seem to notice that I'm still anxious-but him thinking that I'm okay makes me feel like I am, too. Forget solar energy-if you could harness denial, it would power the world for generations.

"You've always been a fast runner," he says, "and with those long legs, I'll bet you could be a hurdler."

My dad was on his high school tennis team. We have pictures of him in ridiculous Adidas shorts that leave nothing to the imagination, and a headband holding back long hair, most of which has since washed down the drain.

“The coach wants us to walk or run everywhere,” I tell my parents. Now I walk to and from school each day. My feet develop calluses and sores. My ankles hurt all the time.

“It’s a good kind of hurt,” my father tells me, then he quotes some sports guru, saying, “Pain is weakness leaving the body.”

We go out to buy new, expensive running shoes and better socks. My parents say they’ll try to make it to my first meet, even if they have to take off from work. This would all be fine, if it weren’t for one thing. I’m not actually on the track team.

I didn’t lie about it-not at first. I really did go out for track, but I only went to practice for three days. As much as I tried, I just wasn’t feeling it. Lately there’s this subway-like bubble of isolation around me, and when I’m in a place filled with camaraderie, like on a team, it’s only worse. Don’t be a quitter my father always told me. That’s how I was raised, but is it quitting when you never really joined?

So now I walk after school, instead of run. It used to be that walking was just a way to get from place to place, but lately it seems to be both the means and the ends. It’s like that urge to fill an empty space with drawings. I see a vacant sidewalk, and I have to fill it. For hours at a time I walk. The calluses and aching ankles are all from walking. And I see things. Notes so much seen, but felt. Patterns of connection between the people I pass. Between the birds that swoop from the trees. There is meaning out there, if only I can find it.

I walk for two hours in the rain one day, my hoodie soaked, my body chilled to the bone.

“I should have a talk with that coach of yours,” my mom says, fixing me some hot tea. “He shouldn’t make you run in this kind of downpour.”

“Mom, don’t,” I tell her. “I’m not a baby! Everyone on track does it, and I don’t want to be singled out!”

I wonder exactly when it was that lying became so easy.

34 Behind Her Back

“Caden, I have fer you a challenge,” the captain says, “to prove whether or not you have the mettle for the mission.” He puts his large hand on my shoulder and squeezes so tightly that it hurts, then he points to the front of the ship.

“See there? The bowsprit?” He indicates the mast-like pole that poke out at the front of the ship, like Pinocchio’s nose after the second or third lie. “The sun has aged it and the sea has weathered it. It’s high time the bowsprit was polished.” Then he puts a rag in one hand and a tin of wood polish in the other. “Get to it, boy. If you succeed without perishing, you shall be a part of the inner circle.”

“I’m fine in the outer circle,” I tell him.

“You misunderstand,” the captain says sternly. “This isn’t a choice.”

Then, gauging my continued reluctance, he snarls, “You’ve been to the crow’s nest, haven’t you? You’ve been partaking of its odious libations. I can see it in your eyes!”

I glance to the parrot on his shoulder, and the parrot shakes his head, making it clear I should keep my mouth shut.

“Don’t lie to me, boy!”

And so I don’t. Instead I say, “If you want this done right, sir, I’ll need more polish and a bigger rag.”

He glares at me a moment more, then bursts out laughing, and orders another crewman to provide me with better supplies.

Luckily it’s a calm day at sea. The bow rises and falls just slightly as it rides the waves. I’m given no rope, no way to secure myself. I am to shimmy out to the very tip of the pole with no protection but my balance to keep me from plunging into the sea, where I would be taken down beneath the ship, and shredded by its barnacle-encrusted hull.

Rag in one hand, polish in the other, I straddle the pole, pressing my thighs together to keep myself from falling into the bottomless blue. The only way to do this is to start at the far end and shimmy my way back-because once the wood is polished

I know it will be too slick to cling to, so I carefully make my way to the front and begin, doing my best to forget about the waters passing beneath me. My arms ache from the work, my legs ache from holding on. It feels like it takes forever, but finally I am back where I started at the bow.

I carefully turn myself around so I'm facing the ship, and the captain grins broadly. "Competently done!" he says. "Now come off there before the sea or something in it devours your semi worthless hide." Then he leaves, satisfied that I've been sufficiently tormented.

Perhaps it's that I get a little cocky at my success, or perhaps the sea is spiteful that it hasn't claimed me-but as I climb back to the bow, the ship lurches on a sudden swell. I slip and I slide off the pole.

It should be at the end of my miserable life, but someone catches me, holding me as I dangle by a single arm above doom.

I look up to see who has saved my life. The hand that grips me is brown, but not brown like flesh. It's ashen, and the fingers rough and hard. My gaze tracks up the arm until I see that I am being held by the ship's figurehead-a wooden maiden carved into the bow, beneath the bowsprit pole. I don't know whether to be more thankful or terrified-but terror dissolves as I realize how beautiful she is. The wooden waves of her hair dissolve into the timbers of the ship. Her perfect torso tapers into the bow, as if the rest of the ship is just a part of her body. And her face-it's not so much familiar as it is reminiscent of girls I've seen in secret fantasies. Girls who make me blush when I think about them.

She studies me as I dangle, her eyes as dark as mahogany.

"I should drop you," she says, "for looking at me like an object."

"But you are an object," I point out, and realize it's the wrong thing to say, unless I want to die.

"Perhaps so," she says, "but I don't appreciate being treated like one."

"Will you save me?" Please?" I ask, ashamed to be begging, but feeling I have no other choice.

"I'm considering it," she says.

Her grip is firm and strong, and I know that as long as she's still considering, she won't let me fall.

"There are things going on behind my back, aren't there?" she asks- and since she's the figurehead of the ship, the answer is, of course, "Yes."

"Do they speak ill of me?" The captain and his pet? The crewmen and their demons that hide in crevices"

"They don't speak of you at all," I tell her. "At least not since I arrived."

That doesn't please her. "Out of sight must truly be out of mind," She says with the sticky bitterness of oak sap. Then she studies me a few moments more. "I will save you," she says, "if you promise to tell me all the things that go on *behind my back.*"

"Agreed."

"very well." She squeezes my hand tighter, and I know it will be badly bruise, but I don't care. "Visit me, then, to vary my days." And then she smirks. "And maybe one of these days, I'll allow you to polish me, instead of just that pole."

Then she swings me side to side, building momentum, and finally heaves me back onto the bow, where I land hard on the deck.

I look around. No one is nearby. Everyone on deck is occupied in their own particular obsession. I resolve to keep this encounter a secret. Perhaps the wooden maiden will be an ally when I need one.

35 The Unusual Suspects

The mission team has been chosen. The captain gathers a half dozen of us in the map room-a sort of library beside his ready room, filled with scrolls of maps, some of which already show signs that the navigator has had his way with them. There are six seats, three on either side of a pockmarked table. On my side is the navigator, and the scream-faced girl with the pearl choker. Across from us is another girl with hair as blue as a Tahitian bay, and older kid with a hard-luck face God forget to give cheekbones, and the obligator fat kid.

At the head of the table stands the captain. There's no seat for him. That's intentional. He towers over us. The light from a flickering lamp behind the captain casts his shadow across the table—a shifting blob, that almost, but not quite, mimics his actions. The parrot sits perched on some scrolls, his talons digging into the parchment.

Carlyle, the swabby, is also there. He sits on a chair in the corner, whittling on his mop handle, like he's turning it into a very thin totem pole. He observes but says nothing at first.

"We bob above many things unseen," the captain begins. "Mountains of mystery lie low in the lightless, bone-crushing depths.... But as you all know, it be not the mountains that obsess us, but the valleys."

Then his single seeing eye looks to me. I know he's making eye contact with all of us as he speaks but I can't help but feel that he's singling me out as he waxes pirate poetic.

"Aye, the valleys and trenches. And one in particular. The Marians Trench.... and that place in its icy depths called Challenger Deep."

The parrot flaps to his shoulder. "Been watching you, we have, the parrots says. Today he sounds like Yoda."

"Indeed we have been scrutinizing your ways," adds the captain, "and fiercely reckon that you be the ones to play a crucial part in this mission."

I roll my eyes at his strained pirate-ese. I wouldn't doubt he spells everything with triple rrr's.

All is silent for a moment, and from the corner, Carlyle, without looking up from his whittling, says, "Of course, I'm just a fly on the wall, but this would all go much more smoothly if the six of you shared your opinions."

"Speak," orders the parrot. "All must speak of what you know of the place we seek."

The captain says nothing. He seems a bit irritated that his authority has been undermined by the parrot and the swabby. He crosses his arm in a display of power, and waits for one of us to say something.

“Well, I’ll go first,” say the girl with the pearl choker. “It’s deep, dark, terrible place, and there are monsters that I really don’t want to talk about” and then she proceeds to tell us about monsters none of us cares to hear about –until she’s interrupted by the obligatory fat kid.

“No,” he says. “The worst monsters aren’t in the trench, they guard it.” The monsters come before you get there.

Choker-girl, Who insisted she didn’t want to talk about them. Obviously wanted to, because she’s miffed that she’s been cut off. Now everyone’s attention turns to the fat kid.

“Go on,” says the captain. “Everyone’s here to listen.”

“Well....the monsters keep people away by killing anyone who gets close. And if one doesn’t get you, another one will.”

“Very good,” says the captain. “Well-spoken!” You know your lore.”

“Lore-master,” says the parrot. “Make him Lore-master.”

“A clear choice,” the captain agrees. “You shall be our designated expert on lore.

The fat kid panics. “But I don’t know stuff—I only heard you talking once.”

“Then learn.” The captain reaches to a shelf I didn’t know was there a moment ago, grabs a volume the size of an unabridged dictionary, and slams it down on the table in front of the poor kid.

“Thanks for sharing,” says Carlyle from the corner, flicking a bit of wood from his knife to the ground.

The captain turns his gaze to the girl with blue hair, waiting for her contribution. She looks off to the side as she speaks, as if her lack of eye contact is the ultimate rebellion against authority. “There must be sunken treasure or, like, whatever,” she says. “Otherwise, why would you want to go there?”

“Aye,” says the captain. “All treasures lost at sea seek the world’s lowest point. Gold and diamonds and emeralds and rubies taken by the jealous sea are dragged by its watery tentacles along the seafloor and dropped into the unknowable depths of Challenger Deep. A king’s ransom without the nuisance of a kidnapped king.”

“Kidnap, sand trap, sandstorm, life-form,” says the navigator. “Life-forms never seen by the human eye lie in wait for a challenger.”

“So who is the challenger?” asks the kid with a dearth of cheekbones.

The captain turns his gaze to him. “Since you asked the question, you will prophesize answers.” Then he turns to the parrot. “Bring him the bones.”

The parrot flies across the room and returns with a small leather sack in his beak.

“We shall call you the prophet and you shall interpret the bones for us,” the captain says.

“These,” say the parrot, “are the bones of my father”

“Whom we devoured one of fine Christmas,” the captain adds, “when no one would be the turkey.”

I swallow and think of the White Plastic Kitchen. Then the captain looks at me and I realize that everyone’s spoken but me. I consider what everyone else has said and I can feel my anger building. The captain with his single bloodshot eye; the parrot, his head bobbing in anticipation of whatever nonsense I would add to this foolishness.

“The Marianas Trench,” I say. “Nearly seven miles deep—the deepest place on earth—and southwest of the island of Guam, which isn’t even on your globe.”

The captain’s eye opens wider so it appears to have no lids. “Go on.”

“It was first explored by Jacques Piccard and Lieutenant Don Walsh in 1960 in a submersible called the Trieste.” They didn’t find any monsters or treasures. And if there are treasures, you’ll never get to them. Not without a heavy-duty diving bell—a bathyscaphe made of steel that’s at least six inches thick. But as this is a preindustrial ship, I don’t think that’s going to happen, because you don’t have that kind of technology, do you? So this is a waste of everyone’s time.

The captain folds his arms. “How every anachronistic of you,” he says. “And you believe this because.....?”

“Because I did a report on it,” I tell him. “In fact, I got an A.”

“I think not.” Then he calls to Carlyle. “Swabby,” he says.

“This crewman has just earned an F. I order that it be branded on his forehead.”

The prophet snickers, the lore-master groans, and everyone else waits to see whether or not it's an idle threat.

"You are all dismissed," the captain says. "All except for our insolent F."

The others shuffle out, the navigator giving me a sympathetic gaze. Carlyle hurries out and returns in seconds with a branding iron, red-hot and smoking, as if it had been waiting just outside. Two of the nameless ship's officers hold me against the bulkhead, and although I fight, I can't get free.

"Sorry about this," says Carlyle, holding the re-hot brand, the heat of which I can feel two feet away.

The parrot flies off, not wanting to watch, and the captain, before he gives the order to do the deed, leans close to me. I can smell his breath. It reeks of bits of old meat pickled in rum. "This not be the world you think it to be," he says.

"Then what world it is?" I ask, refusing to give in to my fear.

"Don't you know?" 'Tis a world of laughter, a world of tears." Then he lifts up his eye patch, revealing a nasty hole that has been plugged with a peach pit. "But mostly, it's a world of tears."

And he signals for Carlyle to give me an F on my report.

36 Without Her We're Lost

In the aftermath of my branding, the captain becomes gentle. Apologetic even, although he never actually apologizes. He sits by my beside dabbing water on the wound. *Carlyle* and the parrot stop in once in a while, but only for a moment. Once they see the captain there, they retreat.

"This is all the parrot's fault," the captain tell me. "And Carlyle's. The two of them put ideas in your head, and get you all riled up when I'm not around."

"You're always around," I remind him. He ignores me, and dabs my forehead again.

Those damn trips to the crow's nest aren't helping your either. Away with the spirits-to the devil with your potion. Mark my words, those unholy concoctions will rot you from the inside out."

I don't tell him that it was the parrot who insisted I get myself a cocktail.

"You go up there because you want to fit in," he says. "I know about these things. Best thing to do is pour it overboard when no one's looking."

"I'll keep that in mind," I tell him. I think of the lonely maiden decorating the bow; how she asked me to be her eyes and ears on the ship. I figure if the captain is ever going to be open to questions, now would be the time, when he feels guilty for my raging F.

"When I was on the bowsprit, I saw the ship's figurehead. It's very beautiful"

The captain nods. "A work of art to be sure."

"Sailors used to believe they protect ships. Is that what you believe?"

The captain looks at me curiously, but not quite suspiciously. "Did she tell you that?"

"She's a piece of wood," I say quickly. "How could she tell me anything?"

"Right." The captain fiddles with his beard, then says, "She protects us from the challenges we will face before we reach our destination. The monsters toward which we sail."

"She has power over them?"

The captain chooses his words carefully. "She watches. She see things no one else sees, and her vision echo in the hollows of the ship, strengthening it against the onslaught. She is good luck, but more than that, her gaze can charm all nature of aquatic beast."

"I'm glad we have protection," I tell him. I know not to push any further, because then he might get suspicious about my questioning.

"Without her we're lost," the captain says, then gets up. "I expect you at roll call in the morning. No complaints." Then he strides out, tossing the wet rag to the navigator, who clearly has no interest in nursing my wound.

ฉบับแปล มนานาวิพจน์

1 ฟิ ฟิ ฟิ ฟิ

สองเหตุการณ์ที่จะทำให้คุณเกิดการเรียนรู้ได้ หนึ่ง คือเมื่อคุณได้เผชิญกับเหตุการณ์นั้นจริงๆ สองคือ เมื่อคุณไม่ได้มีโอกาสเผชิญกับเหตุการณ์นั้นเลย

การตรึงให้สถานการณ์สองอย่างตรงข้ามกันเข้าไว้ด้วยกันนั้นย่อมต้องมีทักษะในการเล่นกลแน่นอนว่าการเล่นกลที่วันนี้ต้องใช้ลูกบอลลูกที่สามเพื่อให้จังหวะลื่นไหลลงตัว และลูกบอลลูกที่สามที่วันนี้ก็คือเวลา เวลาที่กระเด็นกระดอนอย่างไร้ทิศทางเกินกว่าที่เราจะเชื่อได้ซะอีก

เวลาดี 5 คุณรู้ว่าเป็นเวลาดี 5 เพราะหลังจากถ่านนาฬิกาหมุนเข็มเวลาของนาฬิกาในผนังห้องนอนของคุณมันส่งเสียงดังจนคุณต้องเอาหมอนช่วยปิดเสียงมันไว้ และในขณะที่ตอนนี้ดี 5 ที่นี้ มันอาจจะเป็น 5 โมงเย็นในสักแห่งที่ประเทศจีนก็ได้ และนั่นย่อมแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ความจริงทั้งสองอย่างที่แตกต่างกันสุดขั้วที่สมบูรณ์ที่สุดเมื่อมองในมิติของโลกกลมๆ ถึงตอนนี้คุณได้เรียนรู้แล้วว่าอาการคิดฟุ้งไปถึงประเทศจีนนั้นไม่ใช่สิ่งดีเลย

น้องสาวของคุณนอนอยู่ห้องถัดไป และปากห้องถัดไปนั้นเป็นห้องพ่อกับแม่ พ่อนอนกรน สักพักแม่ก็ใช้ศอกดันพ่อให้กลิ้งจนหยุดกรนจนอาจถึงตะวันรุ่ง นี่เป็นวิธีปกติและทำให้แม่สบายใจที่สุดแล้ว

ฝั่งตรงข้ามถนน ตัวฉีตน้ำที่บ้านเพื่อนบ้านกำลังพุ่งไปรอบพร้อมเสียงกระหึ่มกลบเสียงเดินของนาฬิกา

คุณจะได้กลิ่นสายน้ำลอยผ่านหน้าต่างห้องเข้ามาไปรอบละองคลอสีนเบาๆ คลอเคล้ากลิ่นฟุ้งอไรต์ดูๆ มันดีไม่ใช่หรือที่จะรู้ว่าสนามหญ้าในละแวกข้างเคียงนั้น จะมีพื้นที่แข็งแรง?

เสียงของตัวฉีตน้ำไม่ใช่เสียงของงู

และภาพระบายสีปลาโลมาบนผนังห้องของน้องสาวของคุณ ก็ไม่สามารถวางแผนการอันร้ายกาจได้

และตาหุ่ไม่กล้าที่ไม่มองมา

ถึงอย่างนั้นก็ตาม มีหลายคืนที่คุณหลับไม่ลงเพราะหลายสิ่งที่คุณคิดอยู่ยังหลอนวนอยู่ในหัวคุณ คุณกลัวว่าลูกบอลข้างหนึ่งจะร่วงลงแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นล่ะ คุณคงไม่กล้าคิดถึงช่วงเวลาที่เหลือเหตุการณ์นั้นไปอีก

เพราะว่าคนที่รอคอยช่วงเวลานั้นคือกัปตัน เขาอดทนและรอคอยเสมอมา ยิ่งไปกว่านั้นก่อนที่将有เรือมีกัปตันมาก่อนด้วยซ้ำ

การเดินทางนี้เริ่มต้นที่เขาคอนอาจเดาว่ามันคงจะจบลงที่เขา และทุกอย่างในระหว่างนั้นก็จะเป็นอาหารผงเล็กๆที่ปลิวลอยตามแรงกังหันลม ซึ่งนั่นอาจจะเป็นพวกยักษ์ที่กำลังเคี้ยวกระดูกให้เล็กเป็นผงเพื่อทำแป้งขนมปัง

เหยียบลงเบาๆนะ ไม่งั้นคุณอาจจะทำให้พวกมันตื่น

2 ดำดิ่งมีรูลึน

“บอกไม่ได้ว่าจะดำดิ่งลงไปลึกขนาดไหน” กัปตันบอกหมวดซ้ายของเขากระตุกคล้ายหางหนู “ดิ่งลงไปจนถึงบาดาลที่ลึกที่สุดที่ไม่อาจรู้ได้และเจ้าอาจต้องนับวันรอนานแสนนานจนกว่าจะไปถึง”

“แต่ก็เคยมีการวัดจุดที่ลึกที่สุดนั้นมาแล้ว” ผมงล้าที่จะพูดได้เลย “มีคนไปถึงที่นั่นมาแล้ว ผมบังเอิญรู้ว่ามันลึกถึง 6.8 ไมล์”

“นายรู้?” เขาเย้ยผม “เป็นไปได้ยังไงที่ลูกหมาตัวเล็กๆซึกั้วซึโรครายนายจะรู้เรื่องที่ไกลตัวแบบนั้นได้” แล้วเขาก็หัวเราะเยาะต่อการตีค่าในตัวผม กัปตันผู้กร่ำรื้อรอยกร้านแดดลมทะเลมาตลอดชีวิตถึงจะมีหมวดคราดำยุ่งเหยิงแต่ยังมีอีกหลายรื้อรอยซ่อนอยู่ เมื่อเขาหัวเราะรอยเหี่ยวย่นชัดเจนขึ้นคุณจะเห็นกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นบริเวณต้นคอของเขา ไขแล้ว มันก็ถูกกะที่คนที่ได้ผจญภัยไปถึงร่องลึกใต้น้ำนั้นบอกว่าไปเจอจุดที่ลึกที่สุดมาแล้วแต่พวกเขาโกหก โกหกอย่างหน้าไม่อาย ก็เห็นแต่หนิถอยออกมาและอกสั้นขวัญหายหนีเตลิดเปิดเปิง³

ผมเลิกพยายามที่จะตีความในสิ่งที่กัปตันพูดละ แต่มันยังทำให้ผมหนักอึ้งไปทั้งตัวราวกับว่ามีบางอย่างที่ผมอาจจะหลงลืมไป บางอย่างที่สำคัญและบางอย่างที่เห็นชัดว่าไม่จริงที่ผมจะเข้าใจเมื่อมันสายเกินไปแล้ว

“ดำดิ่งมีรูลึนเลยละที่นั่น” กัปตันพูด “เจ้าต้องพิสูจน์มันด้วยตนเอง”

3 ดึกว่าเพื่อสิ่งนี้

ผมฝันว่านอนอยู่บนโต๊ะในห้องครัวที่แสงสว่างโพล่ง เครื่องครัวทั้งหลายส่องแสงวาววับระยิบระยับ ก็ไม่ได้ใหม่อะไรมากไปกว่าทำเลียนแบบให้ดูใหม่พลาสติกชุบโครเมียม แต่ส่วนมากก็พลาสติกนั้นแหละ

ผมเขยิบไม่ได้เลย หรือผมไม่อยากขยับ หรือผมกลัวที่จะเขยื้อน แต่ทุกครั้งที่ผมฝันมันจะต่างกันอยู่บ้างเพียงเล็กน้อย มีคนอยู่รอบๆตัวผมเต็มไปด้วยหมดหรือพวกเขาไม่ใช่คน เป็นสัตว์ประหลาดที่ปลอมตัวมา พวกเขาเข้ามาสิงในตัวผม กระซากร่างนั้นขึ้นมา แผลงร่างคล้ายคนที่ผมรัก ซึ่งผมรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง

พวกมันหัวเราะและพูดอะไรที่ไม่มีความหมายสำหรับผม และผมยืนเด่นตัวแข็งแน่นเป็นจุดสนใจล้อมรอบไปด้วยพวกที่แปลงร่างมาพวกเขาชื่นชมผม แต่มันก็เหมือนตอนคุณชื่นชมอะไรบางอย่างและคุณก็รู้ว่าเดี๋ยวมันก็ผ่านไป

“ฉันว่าคุณก็ถอดหน้าากากนั้นออกเร็วเกินไป” ตัวที่แปลงร่างเป็นแม่ของผมพูด “มันไม่นานพอ”

“มีเพียงทางเดียวที่จะรู้ได้” ตัวที่แปลงร่างเป็นพ่อของผมพูด ผมรู้สึกมีคนหัวเราะอยู่รอบตัว เสียงนั้นไม่ได้มาจากปากของสัตว์ประหลาดพวกนั้น เพราะปากจากหน้าากากนั้นไม่กระดิก เสียงหัวเราะนั้นมาจากความคิดของพวกมันที่พุ่งผ่านมาหาผมเหมือนลูกดอกอาบยาพิษที่ยิงออกจากตาพวกมัน

“เจ้าจะต้องดีกว่าเพื่อสิ่งนี้” สัตว์ประหลาดตัวอื่นบอกไม่ทันขาดคำผมก็ได้ยินเสียงทอ้งร้องดังราวกับภูเขาจะถล่มทลาย ในขณะเดียวกันนั้นพวกมันก็เอื้อมอ้อมมือออกมาจะฉีกผมเป็นชิ้นๆเพื่อเป็นอาหารของพวกมัน

4 พวกเขาเอาตัวนายมาได้ยังไง

ผมจำไม่ได้ว่าการเดินทางนี้มันเริ่มเมื่อไหร่ คลับคล้ายคลับคลาว่าผมอยู่ที่นั่นมาโดยตลอดหรือไม่เคยได้อยุ่มาก่อนเพราะที่นั่นมันมีอยู่แล้ว มีมาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว เดือนที่แล้วหรือปีที่แล้วโน่นผมค่อนข้างมั่นใจว่าผมก็ยังอายุ 15 ปีนะ แม้ว่าผมจะอยู่บนเรือไม้มรดกหลายปี ผมก็ยัง 15 เท่าเดิม เวลาของที่นี่มันแปลกไม่เดินตรงไปข้างหน้าเหมือนจะเดินเป๋ๆไปด้านข้างคล้ายๆปูทำงานของมัน

ผมไม่รู้จักลูกเรือคนอื่นๆมากนักหรืออาจจะแค่ไม่ได้จำจากช่วงเวลาหนึ่งไปยังอีกช่วงเวลาหนึ่ง เพราะพวกเขาที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักอะไร หลายคนอายุเยอะเหมือนจะใช้ชีวิตอยู่กับทะเลมานาน คุณอาจเรียกว่าพวกเขาว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของเรือ พวกเขาเป็นเหมือนผีโจรสลัดในวันฮาโลวีน⁴ เหมือนกับกับตันเรือนั้นแหละ ใส่ฟันปลอมสีดำ ทรिकอร์ที่ทึบจะให้หรือหลอกอยู่หน้าประตูนรก ผมคงจะหัวเราะเยาะพวกเขาถ้าผมไม่เห็นกับตาตัวเองว่าพวกเขาจะควักลูกตามผมด้วยตะขอปลาสดิกนั้น

นอกจากนั้นยังมีเด็กหนุ่มหลายคนเช่นเดียวกับผม วัยรุ่นที่คิดติดตัวพวกพวกเขาออกมาจากครอบครัวที่อบอุ่นหรืออาจจะครอบครัวที่เฉยชาต่อกันหรือก็ไม่แน่อาจไม่มีครอบครัวเลย ด้วยการวางแผนอย่างลับๆของพ่อแม่ที่คอยจ้องสังเกตเราอย่างไม่ละสายตาเหมือนรายการบิกบราเธอร์⁵

ส่วนเพื่อนลูกเรือรุ่นราวคราวเดียวกันกับผมทั้งชายและหญิงหลายคน ดูพวกเขายุ่งกับงานมากจนไม่อยากคุยกับผมพูดได้แค่ “นายขวางทางเรา” หรือ “เอามือของนายออกไปให้ไกลจากของของฉัน” ราวกับว่าเป็นของมีค่าอะไรสักอย่างที่ตึงค้ำกัน บางครั้งผมก็อยากช่วยทำอะไรก็ได้ที่พวกเขา

กำลังทำอยู่ แต่พวกเขาก็เบื่อนหน้าหนีหรือไม่ก็ผลักใส่ไล่ส่งผมออกมา แค่มผมจะเสนอความช่วยเหลือก็ไม่พอใจแล้ว

ในคืนนั้นผมเห็นน้องสาวบนเรือ แม้ว่าผมรู้ว่าน้องไม่ได้อยู่บนเรือก็ตาม ผมควรจะช่วยเหลือน้องทำคณิตศาสตร์ไม่ใช่เหรอ? ในฝันผมเห็นน้องกำลังรอผม รอแล้วรอเล่าแต่ผมไม่รู้ว่าน้องอยู่ที่ไหน ที่รู้แน่ๆคือผมไม่ได้ไปหาน้องเลย ผมทำอย่างนั้นกับน้องได้อย่างไร

ทุกคนบนเรือต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียดรอบคอบจากกัปตันเรือที่บางครั้งก็ดูคุ้นเคยต่อกัน บางคราวก็ดูไม่ใช่และดูเหมือนเขาจะรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผม แต่ผมจะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเขา

“มันเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องตามติดรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับนาย” เขาบอก

กัปตันมีผ้าปิดตาอยู่ข้างหนึ่งและนกแก้วตัวหนึ่ง นกแก้วก็มีที่ปิดตาปิดตาไว้ข้างหนึ่งและมีตราของผู้ดูแลความปลอดภัยรอบๆ คือ

“ผมไม่ควรมาอยู่ที่นี่เลย” ผมอ้อนวอนต่อกัปตันและคล้ายๆว่าผมเคยบอกเขาแบบนี้มาแล้วเช่นกัน “ผมมีสื่อบกลางภาคและมีงานหลายชิ้นต้องส่ง แล้วยังมีเสื้อผ้าสกปรกที่ยังไม่ซักกองเกลื่อนพื้นห้องนอนและผมก็มีเพื่อน เพื่อนๆเยอะแยะมากมายเลย

กัปตันขบกรามแน่นและไม่พูดอะไร แต่นกแก้วพูดว่า “นายอาจจะได้เพื่อนอีกเยอะแยะที่นี่ล่ะ!”

เด็กคนหนึ่งกระซิบข้างหูผม “อย่าบอกอะไรกับนกแก้วนะ นั่นจะเป็นวิธีที่พวกเขาจะเอาตัวนายมาที่นี่”

5 ผมเป็นเช่นเข็มทิศ

สิ่งที่ผมรู้สึกไม่สามารถบรรยายเป็นคำพูดได้ หรือถ้าจะสามารถพูดได้คำพูดเหล่านั้นคงไม่ใช่ภาษาที่คนจะเข้าใจได้ ผมมีอารมณ์แบบไม่ระวังกับการพูด อยากพูดอะไรก็เพื่อไป สนุกสนานอยู่ดีๆก็เลยเปลี่ยนเป็นโกรธ เดียวก็กลัว แล้วเพ็ดเพลินกับการเหน็บแนม เหมือนการกระโดดสูงลงมาจากเครื่องบิน ทางแขนกว้างเหมือนจะรู้สึกสงสัยว่าคุณบิน ได้แต่ในที่สุดก็พบว่าจริงๆแล้วคุณไม่สามารถบินได้ ไม่มีร่มชูชีพและไม่ใส่เสื้อชูชีพอีกด้วย จนคนข้างล่างที่มีกล้องส่องทางไกลได้หัวเราะเยาะ ขณะที่คุณร่วงลงสู่ชะตากรรมที่แสนจะน่าอับอาย

ต้นหนเรือบอกผมว่าไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น เขาชี้ไปที่กระดานที่ผมเอาไว้สำหรับขีดเขียนเพื่อฆ่าเวลา “จัดการกับความรู้สึกของเจ้าด้วยเส้นกับสีนี่ละ” เขาบอกผม “สี ปก เสื้อ สีขนสัตว์ สีขนสัตว์ มั่งคั่งที่แท้จริง วางเหยียดแนบลงไปบนเส้นที่เจ้าวาดนั้น ดึงตัวฉันมา ตะโกนใส่ฉันสิ บังคับให้ฉันดูแผน

ที่ของฉันทันจะบอกเส้นทางของพวกเรา แต่การตั้งเป้าหมายทั้งปวงของเจ้าจะบอกวิธีการให้พวกเรา เจ้าคือเข็มทิศ คาเดน บอสซ์ เจ้าเป็นเช่นเข็มทิศ!”

“ถ้าผมเป็นเข็มทิศ คงเป็นเข็มทิศที่ไม่มีประโยชน์อะไร” ผมบอกเขา “ผมหาทิศเหนือไม่เจอ”

“หาเจอซิ” เขาบอก “มันก็แค่อยู่ในมหาสมุทรนี้ ทิศเหนือก็ยังคงเป็นทิศเหนืออยู่ร่ำไป”

นั่นทำให้ผมคิดถึงครั้งหนึ่งที่เพื่อนคนหนึ่งที่เขาคิดว่าทิศเหนือเป็นทิศใดก็ได้ที่เรากำลังมุ่งหน้าไป ถึงตอนนี้ผมคิดว่าบางทีเขาอาจจะคิดถูกก็ได้นะ

ต้นหนเรือขอร้องผมในฐานะเพื่อนร่วมห้อง เมื่อเพื่อนร่วมห้องคนเดิมคนที่ผมแทบจะจำไม่ได้ และหายตัวไปอย่างไม่มีบอกกล่าว พวกเราก็กู้ห้องเดียวกันในที่ที่แคบสำหรับคนๆเดียว และแคบมากสำหรับคนสองคน “เจ้าคือคนที่เหมาะสมที่สุดท่ามกลางพวกไร่คุณสมบัติที่นี่” ต้นหนเรือบอกผม “ใจเจ้าไม่กลัวเกรงต่อทะเล ข้ายังมีพรสวรรค์ ฉลาด ฉะฉานแหลม สอดคล้องลงตัว น่าอิจฉายิ่งปฏิภาณของเจ้าจะทำให้คนอิจฉาเรือลำนี้ จำคำของข้าไว้

เขาเป็นคนหนุ่มนักเดินทางตามท้องทะเลผู้ ซึ่งเคยเดินทางไปหลายที่มาก่อน สายตายาวจนอาจพูดได้ว่าเมื่อเขามองคุณเขาก็ไม่เห็นคุณหรอกแต่เขาเห็นบางอย่างที่อยู่ข้างหลังคุณต่างหาก ในอีกมิติหนึ่ง ที่ถูกดึงออกไปจากมิติของพวกเราหลายๆครั้ง ส่วนมากแล้วเขาไม่ค่อยได้มองคนหรอก เขายุ่งมากกับการสร้างแผนที่การเดินทางเรือ อย่างน้อยนั่นคือสิ่งที่เขาเรียกมันว่าเช่นนั้น

มันเต็มไปด้วยตัวเลขเยอะแยะ คำต่างๆ ลูกศรและเส้นต่างๆ นานามากมายที่เชื่อมโยงจุดต่างๆ ของกลุ่มดวงดาวในจักรราศีที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

“สวรรค์ต่างจากที่นี่” เขาพูด “เจ้าจะเห็นการจัดเรียงตัวใหม่ๆของกลุ่มดวงดาว ตำแหน่งดวงดาว ดาวพระเสาร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ นาฬิกาแดดทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการวัดวันที่กำลังจะผ่านพ้นไป เจ้าเข้าใจไหม?”

“ไม่”

“จากชายฝั่งสู่เรือ จากเรือถึงกลุ่มดาวแพะนั่นคือคำตอบฉันทันกำลังจะบอกว่ามันคือกลุ่มดาวแพะมันกินทุกอย่างย่อยสลายโลก สร้างสายพันธุ์ใหม่ของตัวมันเองและนั่นมันกำลังพันสายพันธุ์ของตัวมันเองออกมาเพื่อแสดงอาณาเขตมาของมันเอง อาณาจักรการสืบสายพันธุ์กรรมผู้คนนอกกรีต คำบอกเล่าได้ยินในสิ่งที่ฉันทันพูดใช้ใหม่ สัญลักษณ์ของกลุ่มดาวแพะเป็นคำตอบของปลายทางของพวกเรา มันคือเป้าหมาย ค้นหากลุ่มดาวแพะกันเถอะ”

ต้นหนเรือเป็นคนฉลาด ฉลาดมากจนผมปวดหัวเวลาอยู่กับเขา

“ทำไมผมมาอยู่ที่นี่?” ผมถามเขา “ถ้าทุกอย่างมีเป้าหมาย แล้วเป้าหมายของผมบนเรือลำนี้คืออะไร”

ฉันหนีเรือเดินกลับไปที่พักของเขา เขียนข้อความบางอย่างและวาดลูกศรใหม่เพิ่มบนจุดเดิมที่มีลูกศรอยู่แล้ว แสดงให้เห็นถึงความคิดหนาเป็นชั้นๆของเขาและมีเพียงเขาคนเดียว ที่สามารถถอดรหัสบนแผนที่นั้นได้ “เป้าหมาย โลมาปากอ่าว ปลาโลมา บานกบ ทางเข้าประตู เจ้าคือผู้ที่เปิดประตูนำไปสู่วิธีการช่วยเหลือชีวิตของผู้คนบนโลกใบนี้”

“ผมนี่นะ? คุณแน่ใจแล้วหรือ”

“แน่นอนเหมือนกับเวลาที่เรายู่นรถไฟ”

6 ยุ่งยากมากเกินไป

ทางเดินเข้าออกประตู บานกบประตู ปลาโลมา กำลังเดินอยู่บนผนังห้องของน้องสาวผม ขณะที่ผมยืนอยู่ตรงทางเดินเข้าห้องน้องสาว มีโลมา 7 ตัว ผมรู้เพราะว่าผมเป็นคนวาดให้น้อง โลมาแต่ละตัวจะแทนชาмуไรทั้ง 7 ของผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นชื่อดังคุณคุโรซาวา⁶ ตั้งแต่นั้นมา ผมก็ยังอยากให้น้องชื่นชมมันจนถึงตอนโต

คืนนี้โลมาจ้องเขม็งมาที่ผม และแม้ว่ามันจะไม่มีหัวแม่มือที่ใช้สำหรับฟันดาบ และไม่น่าเชื่อว่าผมเห็นปลาโลมาทั้ง 7 ชูคูกคามผมหนักมากกว่าเดิมซะอีก

พ่อจัดแจงแมคเคนไซเข้าอนดิกแล้ว สำหรับน้องแต่ไม่ใช่สำหรับผม ผมนี่เพิ่งจะ 15 ปีแล้วนะ แต่น้องเพิ่งจะแค่ประมาณ 11 ปี อีกหลายชั่วโมงจนกว่าผมหลับ หรือถ้าผมไม่หลับแต่มันไม่ใช่คืนนี้แน่ๆ

แม่โทรศัพท์คุยกับยายข้างล่างผมได้ยินคุยกัน เรื่องอากาศกับปลวก บ้านของเรากำลังถูกปลวกกินไปตั้งเยอะ “.....แต่การกางเต็นท์ก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมากเกินไป” ผมได้ยินแม่พูด “มันต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้”

พ่อจูบราตรีสวัสดิ์แมคเคนไซ แล้วหันมาเจอผมกำลังยืนเก๋ๆกักๆ ไม่เข้าไม่ออกจากห้อง⁷ “มีอะไรรีไปเล่า คาเดน?”

“ไม่มีอะไรครับ แค่อ.....ช่างมันเถอะครับ”

พ่อยืนขึ้นในระหว่างนั้นเองน้องสาวของผมก็ม้วนกลิ้งจนหน้าไปชนกับรูปโลมาที่อยู่บนผนัง เห็นชัดว่าน้องพร้อมแล้วสำหรับโลกแห่งความฝัน “ถ้ามีอะไรผิดปกติ ลูกสามารถบอกพ่อได้นะ” พ่อพูด “ลูกรู้ใช่ไหม?”

ผมพูดเบาๆ ไม่ให้แมคเคนไซได้ยิน “เออครับ มันก็แค่อ.....มีเพื่อนที่โรงเรียนครับ”

“อ้อ”

“แต่ผมไม่แน่ใจเท่าไร”

“แล้วไงล่ะ?”

“เออ...ผมคิดว่าเขาต้องการฆ่าผมครับ”

7 บาดาลบุญ

มีกล่องรับบริจาคตามห้างสรรพสินค้า รูปทรงกรวยสีเหลืองใหญ่อันหนึ่งสำหรับรับบริจาคเงินเพื่อเด็กที่เมื่อนึกขึ้นมาแล้วหุดหู่จริงๆ “เด็กพิการแขนขาขาดจากสงครามในต่างประเทศ” หรืออะไรทำนองนั้น คาดว่าคุณต้องหยอดเงินเหรียญบริจาคลงในช่องหยอดเหรียญให้ร่วงลงในกล่องรับบริจาค แล้วมันจะหมุนไปรอบๆรูปทรงกรวยสีเหลืองใหญ่สักประมาณหนึ่งนาที่ แล้วจะมีเสียงกระหึ่มคล้ายๆเครื่องจักรก็จะดังขึ้นเป็นจังหวะ เสียงนั้นจะถี่ขึ้น ถึขึ้นเรื่อยๆ อัดแน่นขึ้นเรื่อยๆอัดเข้าเต็มที แล้วมันจะเริ่มขดเป็นเกลียวหมุนแน่นเข้าใกล้รูมากขึ้น มันจะหมุนเร็วขึ้น ซึ่งพลังงานจากการหมุนทั้งหมดจะหมุนดันลงมาตรงคอคอของกรวย จนกระทั่งมีเสียงดังคล้ายกับเสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นหลังจากที่เหรียญมันร่วงลงไปจนถึงส่วนบาดาลข้างล่างสีดำของกล่องรับบริจาคที่ต่อจากกรวยแล้ว มันจะค่อยๆเงียบเสียงลง

ผมเป็นเหรียญที่ไหลลงตรงส่วนล่างนั้น กริดร้องเสียงดังอยู่ตรงบริเวณคอกรวยโดยไม่มีอะไรเลยที่จะช่วย ได้แต่ออกกำลังแรงเหวี่ยงให้ตัวเองออกไปจากศูนย์กลางที่จะช่วยไม่ให้ผมร่วงตกลงสู่ความมืดมน

8 ตรวจหาความจริง

“ลูกหมายความว่ายังไงที่เขาต้องการฆ่าลูก?” พ่อเดินก้าวออกไปยังโถงระเบียงทางเดินชั้นบนแล้วปิดประตูห้องน้องสาวผม แสงสลัวออกมาจากห้องน้ำส่องตรงมุมที่ต้องระวังความปลอดภัยสอดส่องลงไปไกลไปจนถึงห้องโถงด้านล่าง “คาเดน พ่อจริงจังนะลูก ถ้ามีเพื่อนที่โรงเรียนเขาชู้คุณคามลูก ลูกต้องบอกพ่อนะว่าเกิดอะไรขึ้น”

พ่อยืนรอฟังคำตอบอยู่ตรงนั้น ผมได้หวังว่าผมไม่ได้เปิดปากพูดอะไรแต่ก็พูดไปแล้ว แม้ยังคงคุยโทรศัพท์กับยายอยู่ข้างล่าง และผมก็เริ่มสงสัยว่าเป็นยายจริงๆไหม หรือแม่แค่แกล้ง แต่คุยกับคนอื่นแทน อาจจะคุยกันเกี่ยวกับผม อาจจะกำลังใช้รหัสคุยกันด้วยแต่แล้วแม่จะทำอย่างนั้นทำไม? บ้าไปแล้ว! ไม่ใช่แน่ แม่แค่คุยกับยายเรื่องปลวก

“ลูกได้บอกเรื่องเด็กคนนี้กับครูไหม?”

“ไม่ครับ”

“แล้วเขาทำยังไงลูก เขาชู้คุณคามลูกแล้วหรือ?”

“ไม่ครับ”

พ่อหายใจเข้าลึกๆ “เอาเป็นว่า ถ้าเขายังไม่คุกคามลูก บางทีมันอาจจะไม่ได้แย่อย่างที่ลูกคิดก็ได้ แล้วเด็กคนนี้เขาพกอาวุธมาโรงเรียนด้วยไหม?”

“ไม่ครับ เออ หรือว่าจะ ไข่แล้วครับ ไข่แล้ว ผมว่าเขาอาจจะมิมิด”

“ลูกเห็นด้วยตาตัวเองไหม?”

“ไม่ครับผมรู้ เขาเป็นเด็กประเภทที่ต้องมิมิด พ่อรู้ใช่ไหมครับ?”

พ่อสุดลมหายใจเข้าลึกๆอีกครั้งและเกาผมบางๆของพ่อ “บอกพ่อมาจริงๆสิลูก ว่าเด็กผู้ชายคนนี้พูดอะไรกับลูก ลองพยายามคิดทบทวนซิ”

ผมคิดและพยายามหาคำอธิบาย แต่ก็ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร “มันไม่ใช่สิ่งที่เขาพูดแต่เป็นสิ่งที่เขาไม่ได้พูด”

คุณพ่อผมเป็นนักบัญชี ถนัดสมองซีกซ้าย เป็นคนตรงมากๆ ดังนั้นสำหรับผมมันไม่แปลกเท่าไรที่พ่อบอกจะบอกว่า “พ่อไม่เข้าใจ¹⁰”

ผมหันไปเล่นกับรูปภาพของครอบครัวบนผนัง ห้องทำให้มันเอียงไปเอียงมาจนผมรู้สึกรำคาญ แล้วก็เลยค่อยๆทำให้มันตรง “ช่างมันเถอะครับ” ผมพูด “มันไม่สำคัญอะไร” แล้วผมก็พยายามเดินเลี้ยวลงบันไดไปเพราะอยากจะได้ยินจริงๆว่าแม่คุยอะไร แต่พ่อก็เอื้อมมือมาคว้าแขนผมไว้เบาๆจนผมต้องหยุดเดิน

“รอก่อนลูก” พ่อพูด “บอกพ่อให้เข้าใจตรงกันซิว่า เพื่อนคนหนึ่งที่ลูกกังวลอยู่นะ เขาอยู่ในชั้นเดียวกันกับลูกและมีพฤติกรรมที่เขาชู้คุณความลูก”

“จริงๆแล้วผมไม่ได้เรียนกับเขาครับ”

“แล้วรู้จักเขาได้ยังไง”

“ไม่รู้จักหรอกครับ แค่ว่าบางครั้งผมเดินผ่านเขาตรงทางเดินหน้าห้อง”

พ่อทอดสายตาลงต่ำ คิดอะไรบางอย่างในใจแล้วเงยขึ้นมองผมอีกครั้ง “คาเดน.....ถ้าลูกไม่รู้จักเขาและเขาไม่เคยชู้คุณความลูก และเขาแค่เดินผ่านลูกตรงทางเดินหน้าห้อง แล้วอะไรทำให้ลูกคิดว่าเขาต้องการทำร้ายลูก? เขาอาจไม่รู้จักลูกด้วยซ้ำ”

“ครับพ่อพูดถูก ผมคงเครียด”

“ลูกอาจจะกังวลมากเกินไป”

“ใช่ ผมคงกังวลมากเกินไป” ถึงตอนนี้ผมพูดออกมาเสียงดัง ผมรู้สึกได้ว่ามันเป็นเรื่องเง่าที่ผมทำเสียงดังแบบนั้น ผมหมายถึงว่าคนๆนั้นเขาไม่รู้จักรด้วยซ้ำว่ามีคนอย่างผมอยู่ และผมไม่รู้แม้กระทั่งชื่อเขา

“การเรียนชั้นมัธยมปลายอาจมีอะไรทำให้ลูกไม่สบายใจ” พ่อถาม “ลูกอาจจะกังวลใจกับหลายอย่าง พ่อเสียใจที่ลูกต้องเจอเรื่องราวแบบนั้น” จะคิดยังไงล่ะ! บางครั้งคนเราอาจจะต้องตรวจสอบหาความจริงก่อน ลูกต้องไหม?”

“ครับ”

“ฉันตอนนี้รู้สึกดีขึ้นรึยัง?”

“ครับ ผมรู้สึกดีขึ้นแล้ว ขอขอบคุณครับ”

แต่พ่อก็ยังคงพินิจพิเคราะห์ในตัวผม ขณะที่ผมเดินออกมาเหมือนกับบางที่พ่อจะรู้ว่าผมกำลังโกหก ทั้งพ่อและแม่สังเกตเห็นว่าหลังๆมานี้ผมมีเรื่องกังวล ซึ่งพ่อคิดว่าผมควรไปออกกำลังกาย เพื่อปลดปล่อยพลังความกังวลนั้นซะ ส่วนแม่ก็คิดว่าผมควรไปฝึกโยคะ

9 เจ้าไม่ใช่คนแรกและไม่ได้เป็นคนสุดท้าย

ท้องทะเลแผ่กว้างไปทั่วทุกทิศทางทั้งเบื้องหน้า เบื้องหลังด้านขวา¹¹ ด้านซ้าย¹² และเบื้องล่าง ลึก ลึกลงไป ลึกลงไปเรือของพวกเราเป็นเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่คล้ายกับเรือเดินสมุทรของสเปนขนาด 3 ถึง 4 เสา ที่ใช้กันระหว่างศตวรรษที่ 15-18¹³ มีสภาพเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามสภาพอากาศ สายลม แสงแดด สายฝน จากการเดินทางอันยาวนานหลายครั้งที่ย้อนไปในยุคที่ยังกว่ายุคนี้เสียอีก

“นี่เป็นเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ที่ดีที่สุดเท่าที่มีทั้งหมด” ครั้งหนึ่งกับตันเคยบอกผม “จงศรัทธาในเรือลำนี้ แล้วเรือจะไม่พาเจ้าไปผิดทาง” ซึ่งมันดีเพราะไม่มีใครอยู่ที่ที่ใช้หมุนทางเสือเรือ

“มีชื่อเรียกไหม?” ครั้งหนึ่งผมเคยถามกับตัน

“การเรียกชื่อเป็นการทำให้เรือจม” กับตันบอกผม

“ยิ่งเรียกชื่อกี่ยิ่งจะทำให้หนักมากขึ้นกว่าทะเลที่โยกคลอนไปมา ถ้ามหาหายนะชัดๆ¹⁴”

เหนือส่วนโค้งประตูตรงทางเดินขึ้นดาดฟ้าของเรือ¹⁵เป็นป้ายไม้ที่ถูกไฟไหม้เขียนว่า เจ้าไม่ใช่คนแรกและไม่ได้เป็นคนสุดท้ายผม และประหลาดใจมาก มันทำให้ผมรู้สึกว่าเป็นทุกคนที่ไม่สำคัญอะไร แต่กลับถูกเลือกในเวลาเดียวกัน

“เรือพูดอะไรกับเจ้าไหมล่ะ?” นักแก้วถามขณะเกาะอยู่บนประตูทางขึ้นดาดฟ้าและมองผมมองผมโดยตลอด

“ก็ไม่นะ” ผมบอกเขา

“ถ้าอย่างนั้น ถ้าเรือพูดอะไร” นักแก้วสั่ง “ให้เขียนทุกอย่างที่เรือพูดเลยนะ”

10 ในห้องครัวอันน่ากลัว

ผมเข้ามาหาห้องครัวพลาสติกสีขาวเกือบทุกคืน รายละเอียดหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปในทุกๆครั้ง จนผมไม่สามารถบอกได้ว่าฝันอะไร ถ้าฝันเหมือนเดิมอย่างน้อย ผมอาจรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และถ้าผมรู้ผมก็สามารถเตรียมตัวเองไว้สำหรับสิ่งที่เลวร้ายที่สุดได้

คืนนี้ผมมาหลบอยู่ในห้องครัวที่มีที่ให้หลบเพียงไม่กี่ที่ผมเบียดเข้าไปอยู่ในตู้เย็นอันทันสมัยมาก¹⁶ ผมตัวสั่นระริกและคิดถึงกับตันขึ้นมา เขามาเรียกผมว่าลูกหมาขี้นาวได้ยังไง มีใครบางคนมาเปิดประตูเป็นหน้ากากอะไรสักอย่างซึ่งผมจำหน้าไม่ได้แล้ว เธอยื่นส้นหัวของตัวเอง

“น่าสงสารจัง เธอคงหนาว” เธอรีบกาแฟจากเหยือกแก้ว แต่แทนที่จะเอามาให้ผม กลับเดินถือตรงมาที่สื่อดิโอของผมและเติมนมจากสีกที่ด้านหลังผมในตู้เย็นนี้

11 ไม่มีสิ่งน่าเกลียดใดปราศจากมุมที่สวยงาม

พื้นที่ใต้แดดฟ้าใหญ่เป็นที่พักของลูกเรือ ซึ่งใหญ่กว่าส่วนที่เรือปรากฏอยู่ด้านนอก เป็นไปไม่ได้ มีทางเดินที่ทอดยาวไปเรื่อยๆจนแทบจะไม่มีที่สิ้นสุด

ช่องระหว่างระแนงไม้ที่เอามาทำตัวเรือและแดดฟ้าเรือ¹⁷จะใช้ยาแนวน้ำมันดิบดำที่มีกลิ่นเหม็นปิดเอาไว้เพื่อกันน้ำไม่ให้เข้าเรือ ไม่มีที่ใดที่จะมีกลิ่นเหม็นจัดแบบนี้มากไปกว่าที่ที่อยู่ด้านล่าง กลิ่นมันเหม็นฉุนแบบอินทรีวัดถูราวกับว่าเป็นซากสิ่งมีชีวิตที่ทับถมกันที่กลิ่นตัวเป็นน้ำมันดิบแต่ยังย่อยสลายไม่เสร็จ เป็นกลิ่นเหม็นชื้นแฉะและกลิ่นตัวแรงๆและเหมือนทุกกลิ่นมารวมกันอยู่ใต้เล็บเท้าของคุณ

“กลิ่นแห่งชีวิต” กับตันบอกอย่างภูมิใจเมื่อครั้งที่ผมเคยถามเขาเกี่ยวกับกลิ่นนั้น “บางทีชีวิตก็อยู่กับการเปลี่ยนแปลงแต่ยังงั้นมันก็เป็นชีวิต มันเหมือนกับของกลิ่นกระแสน้ำเค็มในแอ่งหินเวลาน้ำลดนะเจ้าหนูกลิ่นแสบฉุนและเน่าเหม็น แต่ในเวลาเดียวกันก็สดชื่น คลื่นที่มันซัดเข้าฝั่งขณะเดียวกัน ก็ส่งโปรยละอองสู่จมูกของเจ้า แล้วเจ้ายังจะตำหนิกลิ่นนั้นอยู่ไหม? ก็ไม่! มันชวนให้นึกถึงว่าเจ้ารักทะเลมากแค่ไหน กลิ่นของชายหาดในฤดูร้อนนั้นนำเจ้ามาสู่สถานที่อันเงียบสงบที่สุดในจิตใจของเจ้า นั่นคือไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าการพัดแผ่วเบาของลมทะเลที่พัดโชยเอากลิ่นซากเน่าเปื่อยไปพร้อมๆกัน” แล้วเขาก็สูดดมลมพัดแผ่วเบาของซากเน่าเปื่อยทางทะเลหายใจเข้าลึกๆด้วยความพอใจ เป็นการพิสูจน์แนวคิดของเขาที่ว่า “อันที่จริงแล้วไม่มีสิ่งน่าเกลียดใดปราศจากมุมที่สวยงาม”

12 เวลาฮาเฮ

เมื่อตอนเป็นเด็กทั้งผมและเพื่อนไปที่ห้างสรรพสินค้า มันน่าเบื่อมาก¹⁸ พวกเราเคยเล่นเกมอยู่เกมหนึ่งที่พวกเราเรียกมันว่าไฮโค ซ้อปปีง สเปร์ เวลาแห่งความสนุกกับอาการโรคจิตของคนชอบซ้อปปีง โดยพวกเราจะเลือกใครสักคน หรืออาจจะเลือกมาเป็นคู่หรือบางครั้งก็เลือกมาทั้งครอบครัว ซึ่งที่จริงแล้วตามจุดประสงค์ของเกมนี้มันจะดีมากถ้าเราเลือกคนที่จะมาซ้อปปีงเพียงลำพังคนเดียว จากนั้นพวกเราแต่งเรื่องเกี่ยวกับเป้าหมายลับๆของนักซ้อปปีงที่เลือก ปกติแล้วเป้าหมายนั้นจะเกี่ยวข้องกับขวานและ/หรือเลื่อยโซ่ไฟฟ้าและห้องใต้ดินและ/หรือห้องใต้หลังคา ครั้งหนึ่งพวกเราหมายตาหญิงชราว่าง

เล็กคนหนึ่งที่กำลังเดินกระโผลกทะลุเข้าไปที่ห้างสรรพสินค้า ด้วยเป้าหมายมีใบหน้าจู้จี้ขุ่น พวกเราตัดสินใจว่ายายเป็นมาตรการต่อเนื่อง¹⁹ ของวันนี้ เรื่องก็คือว่ายจะต้องซื้ออุปกรณ์ทุกอย่างที่ห้างสรรพสินค้าแล้วแบกไปไกลมากและยายควรจะมีใครหอบของไปส่ง จากนั้นยายก็จะเลี้ยงผู้ชายที่เอาของมาส่งและฆ่าเขาซะ ด้วยของที่เขาเอามาส่งยายมีอาวุธที่ใช้ฆ่าที่เพิ่งซื้อมาใหม่ทุกคอลเลกชันกับบุรุษไปรษณีย์²⁰ ที่นอนตายอยู่ห้องใต้ดินหรือห้องใต้หลังคา

ดังนั้นพวกเราจึงตามยายอยู่ประมาณยี่สิบกว่านาทีกำลังคิดว่าเรื่องนี้มันน่าจะฮากระจายจนกระทั่งยายเดินเข้าไปในร้านขายอุปกรณ์การตัดและพวกเราก็เข้าไปดูยายซื้อเมล็ดตดเนื้ออันใหม่ จากนั้นมันยิ่งดูน่าสนุกกว่าเดิม

จนเมื่อยายออกจากร้านไปผมสบตยายด้วย หลักๆก็เพราะว่าผมกลัวที่จะทำร้ายตัวเอง ผมรู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่จินตนาการของผมแต่ยายก็มีแววดาตุและโหดที่ผมจะไม่มีวันลืม เมื่อไม่นานมานี้ผมก็เห็นแววดาแบบนั้นของยายในทุกที่

13 ไม่มีสิ่งใดตกต่ำเช่นนั้น

ผมยืนอยู่ตรงกลางห้องนั่งเล่นจิกปลายเท้า²¹ ลงบนพรมกำมะหยี่สีเบจจี๊ดจ๊าด

“พี่กำลังทำอะไรนะ?” แมคเคนไซถามผมขณะที่เดินเข้าบ้านมาหลังจากกลับจากโรงเรียน จากนั้นก็โยนกระเป๋าไปบนโซฟา “แล้วทำไมพี่ไปยืนอยู่ตรงนั้น?”

“พี่กำลังฟังอยู่” ผมบอกน้อง

“ฟังอะไรเหรอ?”

“ฟังเสียงปลวก”

“อะไรนะ? ได้ยินเสียงปลวกด้วยเหรอ” ความคิดแบบนี้ทำให้น้องกลัว

“อาจจะนะ”

แมคเคนไซหมุนกระดุมสีน้ำเงินใหญ่จากเสื้อโค้ทขนแกะสีเหลืองไปมาอย่างกระสับกระส่าย เหมือนกับว่าน้องกลัวกระดุมเพื่อไล่ปลวก เหมือนไล่ความหนาวเย็นออกไปจากตัวเวลาใส่เสื้อโค้ท จากนั้นน้องก็ลองใช้หูแนบกำแพง ผมคิดว่าน้องทำแบบนี้คงได้ยินเสียงปลวกชัดกว่ายืนอยู่ตรงกลางห้องเจียบๆน้องฟังอยู่สักครู่หนึ่งแล้วพูดอะไรที่ฟังแล้วผมไม่ค่อยจะสบายใจเท่าไร “ไม่เห็นได้ยินอะไรเลยนะ”

“อย่ากังวลไปเลย” ผมบอกน้องด้วยน้ำเสียงที่นุ่มที่สุดของผม “ปลวกก็คือปลวก” และถึงแม้ว่ามันจะไม่มีคำบอกที่เป็นกลางๆได้มากกว่านี้ แต่มันก็ช่วยลดความกังวลใจในเรื่องปลวกที่ผมทำให้น้องกังวลใจลงได้น้องเดินเข้าห้องครัวไปขนมกินอย่างพอใจ

ผมไม่ได้ขยับไปไหน ไม่ได้ยินเสียงปลวกแต่รู้สึกได้ ยิ่งผมคิดเรื่องปลวกมากขึ้นเท่าไร ยิ่งรู้สึกมากขึ้นเท่านั้น มันทรมานใจผม วันนี้ผมรู้สึกว่ามันใจมากไม่ใช่ เพราะสิ่งที่มองเห็นแต่เพราะกับสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งที่อยู่ในกำแพงและอีกหลายอย่างที่อยู่ที่เท้าของผม ที่มันมักจะมีแรงดึงดูดใจผมแบบประหลาดๆ วันนี้ก็เช่นกันแรงดึงดูดใจนั้นชวนไขว่เข้ามาในใจของผมเหมือนกับแมลงที่ค่อยๆ กัดกินไม้ ซึ่งทำให้บ้านของพวกเราเสียหายที่ละน้อย

ผมบอกกับตัวเองว่านี่คือสิ่งรบกวนจิตใจที่ดีเพราะมันช่วยดึงผมให้ออกจากการคิดวนเวียนอยู่กับเรื่องที่มีมันแต่ที่อาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นที่โรงเรียน เจ้าสิ่งรบกวนจิตใจนี้มันช่วยได้มาก ดังนั้น ผมจึงชอบหมกหมุ่นอยู่กับมันเป็นระยะ

ผมหลับตาลงแล้วทำความรู้สึกเพ่งกำหนดไปที่ฝ่าเท้า

เท้าของผมอยู่บนพื้นแข็งอย่างปลอดภัยแต่มันเป็นแค่ภาพลวงตา พวกเราเป็นเจ้าของบ้านของเราถูกต้องไหมครับ? แต่มันก็ไม่จริงอีกล่ะเพราะที่ดินของธนาคาร ดังนั้นแล้วเราเป็นเจ้าของอะไรล่ะครับ? ที่ดิน? ผิดอีกล่ะเพราะแม้ว่าพวกเราจะมีโฉนดที่ดินของบ้านที่เราอยู่แต่ก็ไม่ได้เป็นเจ้าของสิทธิต่างๆ ในแร่ธาตุ แล้วแร่ธาตุพวกนั้นล่ะ? ทุกอย่างที่มีมันอยู่ที่ดิน ที่จริงแล้วถ้ามันมีประโยชน์หรือมันอาจจะมียุคค่าในวันหนึ่ง พวกเราไม่ได้เป็นเจ้าของมัน เราจะเป็นเจ้าของมันแค่ตอนที่มันไม่มีราคาแค่นั้นเอง

ดังนั้นจริงๆ แล้วมันคืออะไรกันที่อยู่ที่เท้าของผมลงไป หรือว่าต้องลึกลงไปอีกที่มันก็เป็นของเรา? เมื่อผมรวบรวมสมาธิผมสามารถรู้สึกถึงสิ่งที่อยู่ข้างล่างลงไปนั้นได้ได้ผมลงไปเป็นแผ่นคอนกรีตที่หนึ่งสงบบนผิวโลก และถูกอัดแน่นแบบนั้นมานานกว่าสี่สิบปีโดยเครื่องมืออัดอันหนักแน่น ในชั้นใต้ดินลงไปนั้นมีสิ่งมีชีวิตที่หายสาบสูญไปซึ่งไม่มีใครจะหาเจอ นั่นอาจจะพิเศษเสียของความเจริญที่เหลือนอยู่จากการถูกทำลายจากสงครามหรือจากพวกคนใจร้าย หรือระบบภูมิคุ้มกันตกเมื่อมีการสอบแบบไม่ได้แจ้งล่วงหน้าเรื่องแบคทีเรียที่เกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วน ผมรู้สึกได้ถึงกระดูกและเปลือกของสัตว์โลกในยุคก่อนประวัติศาสตร์ จากนั้นความคิดของผมก็ลึกลงไปจนถึงชั้นหินดานที่ซึ่งเป็นแอ่งที่รวมของฟองก๊าซไหลและของเหลวจากความไคล่แร่ของโลก ขณะที่มันพยายามบอยครั้งและยาวนานที่จะย่อยประวัติศาสตร์อันแสนเศร้าของชีวิตที่ซึ่งสัตว์โลกทั้งหมดของพระเจ้าตายและเน่าเปื่อยทับถม จนกลั่นเป็นชั้นหินสกปรกสีดำเหนียวที่สุดในที่สุด ที่หลังจากนั้นพวกเราก็จะสูบขึ้นมาจากพื้นแล้วนำไปใช้เผาไหม้ในกระบวนการขับเคลื่อนของรถ และเปลี่ยนจากสิ่งมีชีวิตให้กลายเป็นก๊าซเรือนกระจก ซึ่งผมเดาว่ามันดีกว่าปล่อยไว้เป็นโคลนตมจนตลอดกาล

ลึกลงไปกว่านั้น ผมรู้สึกถึงความหนาวเหน็บของโลกซึ่งถูกความร้อนเข้ามาแทนที่ ลึกเข้าไปจนเห็นถ้าใหญ่ที่ใต้ดินร้อนจัด จากนั้นเป็นแมกม่าร้อนสีขาวกำลังหมุนวนรอบอยู่ใต้แรงดันที่นึกไม่ถึงว่าจะขนาดนั้นจากแกนกลางด้านนอกเข้าสู่แกนกลางด้านใน เข้าใกล้ศูนย์กลางของแรงดึงดูดโลกมากๆ

และจากนั้นแรงดึงดูดโลกก็สะท้อนกลับ ความร้อนและแรงดันเริ่มลดลง หินที่ละลายก็กลับกลายมาเป็นของแข็งอีกครั้ง ผมออกแรงดันตัวเองให้เข้าไปอยู่ท่ามกลางหินแกรนิต โคลน กระจก ความสกปรก พวกหนอน และบรรดาปลวก แล้วความคิดก็พุ่งไปสู่เรื่องทุ่งนากว้างในประเทศจีน นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่ตกต่ำถาวร เพราะในที่สุดแล้วมันก็จะพลิกกลับมาอยู่ด้านบนอีกครั้งในที่สุด

ผมลืมตาขึ้น ประหลาดใจเล็กน้อยที่พบว่าผมอยู่ในห้องนั่งเล่นและมันก็เกิดขึ้นกับผมอีก ที่ความคิดเรื่องลูกดิ่งยาวขนาดจากบ้านผมไปถึงสักทีในประเทศจีน และผมสงสัยว่าถ้าผมพาความคิดลงไปตามท่อตามเส้นทางนั้น ถ้าผมคิดแบบนั้นมันจะเป็นอันตรายไหม ผมชักสงสัยแล้วว่าความคิดของผมนั้นสามารถเพิ่มความร้อนและแรงดันของโลก จนทำให้เกิดเป็นแผ่นดินไหวในอีกซีกหนึ่งของโลกได้ไหม?

และผมก็รู้ว่ามันเป็นความคิดที่ฟุ้งซ่านกระจัดกระจาย เข้าวันรุ่งขึ้น และเช้าของวันถัดไป และเช้าของวันถัดๆไปอีกโน้น ผมจะคอยตรวจดูข่าวสยองขวัญอย่างลึบๆว่าเกิดแผ่นดินไหวในจีนขึ้นหรือไม่

14 จากที่นี่ไปไม่ถึงที่นั่น

แม้ว่าจะเคยมีพวกลูกเรือซึกั้วสารพัดต่าง ๆ นานา บอกผมว่าอย่าไปในที่ที่ไม่เคยรู้จักบนเรือลำนี้ แต่ผมก็อดไม่ได้ บางอย่างบังคับให้ผมค้นหาบางสิ่งที่มันน่าจะดีกว่าปล่อยทิ้งไว้ลำพัง แล้วถ้าสิ่งนั้นมันอยู่บนเรือยิ่งใหญ่ลำนี้แล้วไม่ลองไปค้นหา มันจะน่าเสียดายเพียงใด?

ผมตื่นเข้าพอที่จะไปสำรวจรอบๆ แทนที่จะเดินขึ้นไปบนดาดฟ้าของเรือเพื่อเช็คชื่อในเช้าวันหนึ่ง ผมเริ่มเดินสำรวจลงไปตามระเบียงทางเดิน แสงรำไรอันยาวไกลของดาดฟ้าตรงพื้นที่ของลูกเรือ ผมก็คว้ากระดาษขึ้นมาขีดเขียนความประทับใจ

“โทษินะ” ผมพูดกลับสมาชิกลูกเรือคนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนซึ่งชั่งอยู่ตรงงาใน ห้องโดยสาร ตาโตเบิกกว้าง คราบมาสคาราไหลอาบแก้ม สวมสร้อยโซ่เกอร์ไข่มุก²² ที่จริงๆ แล้วดูเหมือนว่ามันจะรัดคอจนทำให้เธอหายใจไม่ออก “ทางเดินนี้ไปถึงไหน?”

เธอมองผมด้วยความสงสัย “มันไม่ได้ไปถึงไหนหรอก มันก็อยู่ที่นั่นแหละ” จากนั้นเธอก็ถอยหลังหลบเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูเสียงดังใส่ผม ผมจำหน้าเธอได้เลยลงวาดภาพใบหน้านั้นตอนที่หันมามองผมแล้วถอยหลบเข้าไปในเงามืด

ผมเดินต่อไปตามทางลงไปด้วยทางที่ไม่มีจุดสิ้นสุดโดยการนับบันไดหนึ่ง สอง สาม ผมเดินไปจนถึงบันไดที่สี่ แต่ระเบียงทางเดินก็ยังยาวต่อไปอีกจนในที่สุด ผมตัดสินใจหยุดนับ แล้วปีนขึ้นไปบนบันไดที่สี่แล้วผมก็ต้องประหลาดใจที่มาเจอว่าตัวเองขึ้นมาถึงที่ประตูทางเปิดขึ้นดาดฟ้ากลางลำเรือได้ ผมก็เข้าใจได้ว่าบันไดพวกนั้นที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด บนดาดฟ้าบนพื้นที่ของลูกเรือนี้ ประตู

ทางออกก็จะเป็นประตูเดียวกันนี้ ผมเดินไปตรงระเบียงทางเดินประมาณยี่สิบนาที แต่จนถึงตอนนี้ก็ยัง
ไม่ไปถึงไหน

นกแก้วนั่งอยู่บนราวลูกกรงเหนือผม ราวกับว่าจะรอเยาะเย้ยผมจากนี้
“เจ้าไปไม่ถึงที่นั่นหรอก” นกแก้วพูด “เจ้าไม่รู้รู้ เจ้าไม่รู้รู้”

15 ไม่มีข้อความใดจากอวกาศ

งานของผมบนเรือเป็นเหมือนกับ “ตัวถ่วงสมดุลของเรือ” ผมจำไม่ได้แล้วว่าได้รับมอบหมายงานชิ้นนี้
ตั้งแต่เมื่อไหร่แต่จำได้ชัดเจนว่า กัปตันเรือเป็นผู้แจกแจงงานนี้ให้ผม

“เจ้าควรจะรู้เวลาที่เรือเอียงไปเอียงมาบนทะเลและควรจะเลือกอยู่ฝั่งตรงข้ามกับด้านที่
เอียง” จากการบาชัยไปกราบขวา และจากการบาชวาไปกราบซ้าย” กัปตันเคยบอกไว้

จะว่าไปแล้วก็คล้ายกับลูกเรือส่วนใหญ่ งานของผมคือการวิ่งจากดาดฟ้าฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่ง
หนึ่งกลับไปกลับมาเพื่อต้านคลื่นทะเล ดูไร้จุดหมายเสียจริงๆ

“แล้วน้ำหนักของพวกเราแค่นี้มันจะทำให้เห็นความต่างของเรือขนาดใหญ่เช่นนี้ได้ยังไง?”

ครั้งหนึ่งผมเคยถามเขา

เขาลังเลแต่ก็ใส่ผม “หรือเจ้าอยากจะเป็นบัลลัสต์ตัวถ่วงใต้ท้องเรือ²³ ซะมากกว่า?”

คำพูดนั้นทำให้ผมปิดปากเงียบ ผมเคยเห็น “บัลลัสต์ตัวถ่วงใต้ท้องเรือ” กะลาสี่เรือจะยึด
สินค้าที่จะบรรทุกไปลงในเรือเหมือนกับปลาซาร์ดีน เพื่อที่จะช่วยถ่วงน้ำหนักของศูนย์กลางของแรง
ดึงดูดของเรือ ถ้าไม่มีงานให้เจ้าบนเรือลำนี้เจ้าก็ต้องเป็นบัลลัสต์ตัวถ่วงใต้ท้องเรือ ผมควรจะรู้เรื่อง
ดีกว่าก่อนที่จะบ่นอะไรออกไป

“ขณะนี้พวกเรากำลังเข้าใจจุดหมายปลายทางของพวกเราแล้ว” กัปตันเคยบอกผม “ฉัน
กำลังเลือกทีมสำหรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ของพวกเรา จงทุ่มเทแรงกำลังและความอดสาหะมานะอย่าง
เต็มใจให้กับงานของเจ้า และเจ้าอาจจะได้ที่หลบซ่อนตัวที่มีแต่คนเห็นในทีมนี้ก็ได้”

แม้ว่าผมจะไม่มั่นใจว่าผมต้องการแบบนั้น มันอาจจะดีกว่าเดินอ้อยอัยอย่างไร้จุดหมายอยู่
แถวๆดาดฟ้านี้ ครั้งหนึ่งผมเคยถามกัปตันว่าเราอยู่ห่างจากร่องน้ำลึกมาเรียนา²⁴แค่ไหน เพราะการ
เดินทางในแต่ละวัน ทะเลก็ยังคงเหมือนเดิม พวกเราดูเหมือนยังอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากทุกสิ่งทุกอย่าง

“มัน²⁵เป็นธรรมชาติของเส้นขอบฟ้าไหลเคลื่อนจนให้ความรู้สึกที่ไม่มีข้อความใดจากอวกาศ
สัญญาณใดจากห้วงฟ้าแห่งนี้” กัปตันตอบ “แต่พวกเราจะรู้เมื่อเราเข้าใจร่องน้ำลึก เพราะมันจะมี
สัญญาณและลางบอกเหตุลึกลับ”

“ผมไม่กล้าถามกัปตันว่าอะไรที่อาจเป็นลางบอกเหตุลึกลับพวกนั้น”

16 กะลาสีเรือ

เมื่อทะเลสงบและผมไม่ต้องวิ่งไปฝั่งนั้นบ้างฝั่งนี้บ้าง บางครั้งผมก็ขึ้นไปคุยกับคนบนดาดฟ้ากับคาร์โลส เขาเป็นกะลาสีเรือ มีผมประกายแดงและไว้เคราชนิดสี่พีชเป็นสีประกายทอง²⁶ เรายิ้มดูเป็นมิตรกว่าคนอื่นบนเรือ เขาไม่ใช่เด็ก เขาเป็นผู้ใหญ่เหมือนกับเจ้าหน้าที่ของเรือแต่ก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่เลยซะทีเดียว ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนที่ตัดสินใจได้เองว่าจะทำงานหรือไม่ทำงานอะไร กำหนดกฎต่างๆเองได้ ซึ่งบางครั้งอาจจะถูกกัปตันแทรกแซงบ้างเล็กน้อยและเขาก็เป็นคนเดียวบนเรือลำนี้ที่ดูเข้าท่าที่สุดแล้ว

“ฉันเลือกที่จะเป็นกะลาสีเรือ” ครั้งหนึ่งเขาเล่าให้ผมฟัง “ฉันเป็นกะลาสีเรือเพราะอยากจะเป็นและก็เพราะว่านายเป็นคนแบบซี้เกียจ สกปรกและไม่เป็นระเบียบ”

วันนี้ผมเห็นหนูหลายตัววิ่งหนีน้ำฤดูฝนมุดหายไปใต้มุมมืดของดาดฟ้าเรือ

“เจ้าพวกว้ายร้าย” คาร์โลสบ่นพร้อมกับจุ่มไม้ฤดูฝนลงในถังน้ำซุ่นๆแล้วทำความสะอาดดาดฟ้า “พวกเราจะไม่กำจัดหนูพวกนั้นหรอก”

“ปกติมันมักจะมีหนูพวกนี้บนเรือลำเก่า” ผมบอกเขา

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “หนูเหรอ? นั่นคือสิ่งที่นายคิดว่าพวกมันเป็น?” แม้เขาจะไม่ได้บอกในสิ่งที่เขาคิดว่ามันคืออะไร เขาไม่ได้สื่อแนวคิดอะไรกับผมเลย แม้ว่าเขาจะไม่ได้เสนอทางเลือกอะไรให้ผมในตอนที่ความจริงที่เห็นชัดเจนคือพวกหนูมันวิ่งขวักไขว่หนีอย่างรวดเร็วและไปซ่อนตัวอยู่ในเงาเล็ก ผมไม่แน่ใจว่ามันเป็นอะไร มันทำให้ผมกังวลจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“เล่าเรื่องของกัปตันที่ผมไม่รู้ให้ฟังหน่อยซิ”

“เขาเป็นกัปตันของนาย อะไรที่สำคัญควรรู้เกี่ยวกับเขา นายก็ต้องได้รู้”

แต่ด้วยวิธีที่เขาเล่าถึงนั้นสามารถบอกได้ว่าเขาเป็นคนวงในซึ่งแบบนี้มีน้อยคน ผมคิดว่าถ้าผมอยากจะได้คำตอบคงต้องจำกัดขอบเขตของคำถาม

“บอกผมหน่อยว่าเขาเสียลูกนัยน์ตาไปได้อย่างไร”

คาร์โลสทอดสายตามองไปรอบๆเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้มีใครเฝ้าสังเกตพวกเราอยู่และกระซิบกับผม

“ฉันเข้าใจเองว่านกแก้วตาบอดก่อนกัปตันที่ได้ยินจากคนอื่นเล่ามานั้นบอกว่า นกแก้วขายตาให้กับแม่มดเพื่อทำยาวิเศษที่สามารถทำให้กลายเป็นพญาอินทรีได้ แต่แม่มดหักหลังดื่มซะเองแล้วบินหนีไป นกแก้วก็ไม่ได้อยากเป็นนกตาเดียวที่ต้องมีผ้าปิดตาแต่เพียงตัวเดียวก็เลยคว้านเอาลูกตาของกัปตันออกด้วยเช่นกัน”

“มันไม่จริงหรอก” ผมบอกพร้อมฉีกยิ้มกว้าง

คาร์โลนั่งเฝ้าด้วยความเคร่งขรึมขณะสาดน้ำสบู่ไปบนดาดฟ้า “มันก็จริงเท่าที่มันต้องเป็นจริง” น้ำมันดิบที่ทาอยู่ตรงไม้กระดานก็ดูเหมือนจะหลุดออกจากแผ่นไม้เมื่อตอนที่น้ำไหลทะลักไปทั่ว”

17 ฉันทอมจ่ายเพื่อรอดูเลนนะ

ต้นหนเรือบอกว่าวิวที่มองเห็นจากรังกาจะทำให้ผม “สบาย ใสกระจ่าง กุศล บริสุทธิ์”

ถ้ามันเป็นข้อสอบแบบตัวเลือก ผมก็ขอเลือกทั้งเอและบี แต่พิจารณาในมุมลูกเรือแล้วละก็ ผมก็อาจจะวงกลมดำในข้อ “ดี” ด้วยดินสอเบอร์สอง

รังกา²⁷เป็นคล้ายอ่างวงกลมเล็กๆอยู่บนเสากระโดงเรือ มันใหญ่พอสำหรับที่จะให้ลูกเรือคนเดียวหรือสองคนที่จะคอยเฝ้าระวังภัย ผมสรุปว่ามันจะเป็นสถานที่ที่ดีสำหรับที่จะอยู่ลำพังกับความคิด แต่ผมก็ควรจะรู้แล้วว่าความคิดผมนั้นไม่เคยอยู่นิ่งกับเรื่องเดียว

ตอนหัวค่ำขณะที่ผมปั่นขึ้นบันไดเชือก²⁸ ที่หลุดลื่นขึ้นไปสู่เสากระโดงเรือที่มีผ้าห่อเป็นมัดๆ คล้ายห่อศพ²⁹ แสงสุดท้ายของยามสนธยาค่อยๆลับขอบฟ้าหายไปพร้อมกับพระอาทิตย์ ดาวดวงแปลกๆถูกเกลี้ยกล่อมให้เริ่มส่องแสง

เชือกที่ถักเป็นตาข่ายบันไดเชือกจะแคบเข้าตรงปลายยอดเสาที่เข้าใกล้กับรังกา ยิ่งทำให้รู้สึกน่ากลัวมากขึ้นเวลาปั่นขึ้นไป แต่ในที่สุดผมก็พุงตัวข้ามไปที่อ่างไม้ใบเล็กที่ทอดอยู่กับเสากระโดงเรือ จึงได้รู้ว่ามันไม่ได้เล็กเลย มันอาจจะดูเล็กจากมุมด้านนอกเหมือนกับพื้นที่หนึ่งในสี่ส่วนของดาดฟ้า แต่พื้นที่วงกลมภายในเส้นผ่าศูนย์กลางเป็นหนึ่งในร้อยฟุต สมาชิกลูกเรือหลายคนบ้างก็เอนกายบนเก้าอี้กำมะหยี่ บ้างก็จิบค็อกเทลสีนีออนสว่าง³⁰ สายตาทอดยาวออกไป บ้างก็ฟังดนตรีแจ๊สเบาๆจากวงที่กำลังแสดงสด

“มาทานเดี่ยวใช่ไหมคะ³¹ เชิญทางนี้ค่ะ” พนักงานต้อนรับหญิงกล่าวและนำผมมาที่เก้าอี้กำมะหยี่ส่วนตัวของผมที่สามารถมองเห็นแสงจันทร์ส่องแสงระยิบระยับกระทบพื้นน้ำได้

“นายเป็นนักกระโดดใช่ไหม?” ผู้ชายผิวซีดเผือดที่นั่งอยู่เก้าอี้ถัดไปที่กำลังดื่มอะไรบางอย่างสีน้ำเงินที่เหมือนจะมีไอพุ่งไปรอบด้านถามผม “หรือว่านายมาที่นี่แค่เพื่อมาดูใช่ไหม?”

“ฉันมาที่นี่เพื่อมาทำให้หัวมันว้าง”

“ลองดื่มนี้ดู” เขาพูดพลางชี้ไปที่เครื่องดื่มไอพุ่งพวยของเขา “ระหว่างที่รอเครื่องดื่มของนาย มาลองนี้ก็ได้นะ ทุกคนที่นี่ต้องมีค็อกเทล³² ของตนเองไม่งั้นนายจะถูกตีเสียงดังแล้วส่งเข้านอนและนั่นแหละก็หมายความว่าหมดเวลาของเพลงกล่อมเด็กที่นี่แล้ว ถึงแม้ว่ามันจะไม่สัมผัสคล้องจองกันก็ตาม”

ผมมองไปรอบๆ เห็นคนหลายคนดูสนุกสนานในสภาพมันๆ “ผมไม่เข้าใจว่าสภาพแบบนี้มันเหมาะกับพื้นที่สูงแบบรังกานี้ได้อย่างไร”

“การยืดหยุ่นเป็นหลักการพื้นฐานของการรับรู้” เพื่อนร่วมเดินทางของผมบอก “แต่เมื่อหนึ่ง ยางตากแดดนานๆ มันจะขาด ผมก็สงสัยว่ารังกาน่าจะคิดได้ทันเวลาว่าพวกเราทำทารุณกับธรรมชาติ อันยืดหยุ่นของมันจนจะขาดแล้วหกล้มเป็นวงตามขนาดที่เหมาะสม ในเวลาที่ทุกคนที่อยู่ด้านนี้จะถูก บดขยี้ ทั้งเลือดกระดูกจะถูกบดขยี้ให้ไหลลงสู่หลุมที่อยู่ตรงแผ่นไม้เหมือนการเล่นแบงโกโร่”³³ แล้วเขาก็ยกแก้วดื่ม พร้อมกับพูดว่า “ผมจะจ่ายเพื่อมาดูสิ่งนี้เลย!”

ในระยะสองสามสัปดาห์ต่อมา ลูกเรือที่สวมชุดจัมสูท³⁴ สีน้ำเงินป็นขึ้นไปบนปากรังนก กางแขน กว้างและกระโดดลงไปสู่ความตายแน่ๆ ผมยืนมองสองข้ามไปยังปลายขอบรังกาอีกด้านหนึ่ง แต่เขา หายเงียบไปแล้ว ทุกคนยืนปรบมือกันอย่างสุภาพ และวงดนตรีก็เริ่มบรรเลงเพลง “ออเรนจ์ คัลเลอร์ สกาย”³⁵ ภายใต้ท้องฟ้าสีม่วงช้าในเวลาโพลล์³⁶ “ทำไมทุกคนมานั่งเฉยอยู่ตรงนี้” ผมตะโกนถาม “พวกคุณเห็นไหมว่ามันเกิดอะไรขึ้น?”

เพื่อนร่วมทีมของผมยกไหล่ “นักกระโดดก็ต้องกระโดดอยู่แล้ว มันเป็นหน้าที่ที่พวกเราต้อง ปรบมือให้กับความกล้าหาญและฉลองให้กับการมีชีวิตของพวกเขา” เขาปรายตามองเผินๆ ข้ามฝั่งไป “จนปานนี้นายยังไม่เห็นพวกที่ตกน้ำเลย” จากนั้นเขาก็ยกแก้วดื่มรวดเดียวหมด “ฉันยอมจ่ายเพื่อรอดู เล่นะนี่!”

18 ที่เขียบูห์ลีกลับ

ที่โรงเรียนไม่มีใครต้องการทำอันตราย

ผมบอกตัวเองแบบนี้ในแต่ละเช้าหลังจากตรวจสอบข่าวแผ่นดินไหวที่ประเทศจีน ผมบอก ตัวเองในระหว่างรีบวิ่งเข้าเรียนในแต่ละวิชา ผมบอกตัวเองในทุกครั้งที่รีบเดินผ่านเด็กที่ต้องการฆ่าผม ซึ่งก็ดูเหมือนว่าเขาจะไม่รู้ว่ามีคนอย่างผมอยู่ด้วยซ้ำ

“ลูกกังวลเกินไปไหม” พ่อพูด พ่ออาจจะพูดถูกแต่นั่นก็บอกเป็นนัยได้ว่ามันต้องมีบางอย่างที่ ควรโต้ตอบกลับไปจริงๆ คราวหน้าโอกาสเหมาะๆ ผมอยากจะชกตัวเองแรงๆ ที่โง่ไปคิดกับเด็กแบบนั้น แล้วนั่นบอกว่าคุณเป็นคนยังโง่ละ ชกตัวเองแรงๆ แล้วบอกว่ามันเป็นเวลาที่ดีขึ้นของผมอย่างงั้นหรือ?

“ลูกต้องปรับอารมณ์ให้เป็นปกติ” แม่คงจะพูดแบบนี้ แม่เป็นคนปฏิบัติสมาธิและรับประทาน อาหารมังสวิรัตที่ไม่ได้ปรุงแต่ง ผมคิดว่าเป็นวิธีที่ใช้รับมือกับการที่จะแสดงว่าแม่เกลียดการทำความ สะอาดที่จะต้องเอาเนื้อออกจากฟันของคนที่ทำเพื่อให้ตนเองมีชีวิตอยู่

อย่างไรก็ตามการพูดว่าปรับอารมณ์ให้เป็นปกติมันง่ายแต่ทำได้ยาก วิธีนี้ผมเรียนรู้มา จากวิชาทำเซรามิคที่ครั้งหนึ่งเคยเรียน เวลาคุณคุ้บ้นหม้อมันดูง่ายแต่ความจริงคือมันต้องใช้ความ

แม่นยำและทักษะอย่างมากคุณต้องวางก้อนดินเหนียวกลมให้ลงพอดีกับศูนย์กลางของล้อปั้นที่กำลังหมุนด้วยน้ำหนักมือคงที่แล้วใช้นิ้วหัวแม่มือกดลงตรงกลางก้อนดินเหนียวนั้น ทำจากส่วนเล็กให้มันขยายกว้างขึ้นเป็นนิ้วที่ละน้อย แต่จนเดี๋ยวนี้ทุกครั้งที่ผมลองปั้นหม้อมันก็จะเบี้ยวไม่สมดุล และทุกครั้งที่ยพยายามจะแก้ปรับให้ตรงมันยิ่งเบี้ยวหนักกว่าเดิม ปากหม้อหลุดออกเป็นชิ้นๆ ด้านข้างหม้อก็พังลง และผมก็ถูกทิ้งไว้กับสิ่งที่ครูเรียกมันว่า “ที่เขี้ยวหรือลึกลับ” แล้วก็โยนกลับไปใส่ถังดินเหนียวดังเดิม

ดังนั้นจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อจักรวาลของคุณเริ่มไม่สมดุล และคุณเองก็ไม่มีประสบการณ์ที่จะปรับให้มันไปอยู่ตรงกลาง สิ่งที่คุณต้องทำทั้งหมดก็คือต่อสู้กับการรบที่ต้องสูญเสีย รอว่ากำแพงแห่งการสู้รบจะพังลง แล้วชีวิตของคุณก็จะกลายเป็นที่เขี้ยวหรือลึกลับที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่ง

19 รื้อตัวชาร์กอนในเกมส์เล่นตามบทหรือเกมส์อาร์พีจีในคอมพิวเตอร์ทิ้งซะ

เพื่อนในกลุ่มมีแม็ก เชลบี และผม จะมารวมตัวกันหลังเลิกเรียนวันศุกร์พวกเราเชื่อว่าพวกเรากำลังออกแบบเกมเล่นตามบทอาร์พีจีในคอมพิวเตอร์ ³⁷ แต่ทำมาแล้วสองปียังไม่ใกล้สำเร็จเลย เหตุผลหลักๆนั้นก็เพราะว่าพวกเราแต่ละคนจะถนัดและฉลาดเฉพาะทาง เลยต้องปาดงานทิ้งแล้วก็เริ่มใหม่ เพราะคิดว่ามันดูเด็กๆและไม่เป็นมืออาชีพ

แม็กเป็นแรงขับเคลื่อนของกลุ่ม เขาเป็นคนที่จะมาพักที่บ้านผมนานเกินควร ซึ่งพ่อแม่ผมต้องทนเขาเพราะในพวกเราสามคน เขาเป็นคนที่เก่งคอมพิวเตอร์ ส่วนคอมพิวเตอร์ของเขาเป็นเศษขยะที่มีเสียงดังโครมถ้าคุณแค่กระซิบคำว่า กราฟฟิก ในรัศมีสามฟุต

ส่วนเชลบีนั้นเป็นราชินีแห่งแนวคิด “ฉันคิดว่าฉันได้คำตอบของปัญหาละ” เธอบอกในบ่ายวันหนึ่ง เหมือนกับที่เธอพูดในทุกครั้งที่เราทำงาน “ฉันคิดว่าเราต้องจำกัดลักษณะอาวุธชีวภาพแบบบูรณาการนี้ซะ ไม่เช่นนั้นแล้ว การต่อสู้ทุกครั้งก็จะเป็นการสังหารหมู่ซึ่งมันน่าเบื่อ”

“ใครว่าการสังหารหมู่มันน่าเบื่อ?” แม็กถาม “ฉันชอบการสังหารหมู่”

เชลบีมองมาที่ผมหาเสียงสนับสนุนแต่เธอมองมาผิดคน

“จริงๆก็ชอบเหมือนกัน” ผมบอก “ฉันว่ามันเป็นเรื่องแบบผู้ชายๆ” เธอจ้องหน้าผมและจัดให้ผมอยู่ในประเภทที่เธอต้องค้นหาตัวตนจริงๆของผมใหม่แบบที่ร้ายยาวสักสองสามหน้ากระดาษ

“แค่वादว่าเป็นตัวใดแล้วใส่เสื้อเกราะให้ดี เมื่อกระโดดทุกครั้งจะได้ไม่ต้องตายทุกครั้ง” โดยเฉพาะตัวชาร์กอน ฉันวางแผนการใหญ่ไว้ให้ละ

ผมวัดเปิดสมุดสเก็ตภาพ “ก็พวกเราไม่ได้สัญญาว่าจะหยุดทำแบบนี้ ถ้ามีคนบอกว่าเราคล้ายเด็กเรียน ฉันว่าบทสนทนาของวันนี้เป็นเครื่องบอกอย่างเป็นทางการของสถานการณ์นั้นแล้ว”

“โอ้! ได้โปรด เวลาทะเลาะกันแบบนั้นมันผ่านไปแล้วเมื่อปีที่แล้ว” เชลบีบอก “ถ้าพวกนายเป็นเด็กอ่อนหัดและกลัวที่จะถูกตราหน้าจากพวกปัญญาอ่อนแล้วละก็รีบสำรวจตัวเองซะ แล้วอาจจะเจอว่าตัวเองเป็นศิลปินอีกคนก็ได้”

ผมชอบเวลาที่เชลบีบอกคนอื่นในสิ่งที่เธอคิดเสมอ ซึ่งไม่ต้องพูดหวานอ้อมค้อมระหว่างกัน ผมว่าระหว่างเราสองคน ความสัมพันธ์คงเหมือนเรือจมลงตรงท่าเรือแห้ง ซึ่งต่างฝ่ายก็ยอมรับกันได้ พวกเราต่างก็ชอบกันแบบเพื่อน จนเกินที่จะเปลี่ยนเป็นแบบอื่นซึ่งมันจะเป็นแปลกๆ นอกจากนั้นแล้ว มิตรภาพแบบสามคนก็ยังให้ผลดีกับพวกเรา เหมือนว่าได้ประโยชน์จากเชลบีในเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิง ซึ่งแม้กและผมก็ชอบ และพวกเราก็สามารถบอกเชลบีในทุกๆ เรื่องที่เธออยากจะรู้เกี่ยวกับผู้ชายที่เธอชอบโดยเฉพาะด้านที่อาจเกี่ยวข้องแล้วเป็นอันตรายไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรเลย

“ฟังนะ” เชลบีบอก “งานนี้ไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิตนะมันเป็นแค่งานอดิเรก พวกเราหมกมุ่นกับงานนี้มาสักพักละ ฉะนั้นมันน่าจะฉันทันได้รู้สึกติดต่อกับงานนี้”

“แน่ละซิ” แม้กพูด “ก็เพราะเธอนะมีงานอื่นอีกมากที่ทำให้ติดอยู่แล้ว”

เชลบีดีแต่ักหนักพอที่จะส่งเมาส์ไร้สายบินข้าม จากฝ่ามือของเขาข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่งของห้อง

“เฮ้!” ผมตะโกน “ถ้ามันแตกนะพ่อกับแม่จะต้องให้ฉันทายค่าเมาส์ เรื่องใหญ่เลยนะ”

เชลบีมองผมอย่างบอกบุญไม่รับจนแทบจะเป็นจ้อง “ฉันทไม่เห็นนายวาดภาพ”

“อาจจะกำลังรอให้เกิดแรงบันดาลใจ” แต่ไม่รู้จะเกิดหรือไม่เกิด ผมหายใจเข้าลึกๆ และอ่านบทของตัวที่เชลบีเขียนมองไปที่หน้าเปล่าของสมุดวาดเขียน

หน้าว่างในสมุดวาดเขียนนี้แหละเป็นปัญหาที่ผมต้องสร้างงานศิลปะลงไป ผมเห็นกล่องว่างและต้องหาอะไรเติมเต็ม

ผมเห็นหน้ากระดาษที่มันว่างจะปล่อยทิ้งไว้แบบนั้นไม่ได้ หน้ากระดาษว่างเปล่าพวกนั้นกรีดร้องให้ผมเติมเต็มหน้าว่างนั้นด้วยหัวสมองขี้เลื่อยของผม

ผมก็เริ่มจากเส้นเขี่ยๆ จากเส้นเขี่ยๆ ก็กลายเป็นภาพร่างคร่าวๆ จากภาพร่างคร่าวๆ ก็กลายเป็นชิ้นงานและจากชิ้นงานธรรมดาก็กลายเป็น “ผลงานศิลปะ” หรือ “ผลงานชิ้นเอก” ถ้าคุณอวดฉลาดจริงๆ เหมือนเด็กที่อยู่ในห้องเดียวกับผมในวิชาศิลปะคนที่ใส่หมวกเบเรต์ ทำให้เหมือนว่าพวกเขาเป็นพวกหัวสร้างสรรค์มากพวกเขาต้องมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองมากกว่าคนอื่น ๆ

ผลงานชิ้นเอกของผมโดยส่วนมากเป็นงานศิลปะหนังสือการ์ตูน มังงะ การ์ตูนญี่ปุ่นบ้างและการ์ตูนแบบต่างๆ แต่ก็ไม่เสมอไป หลังจากนั้นงานศิลปะของผมเริ่มที่จะเป็นงานแนวนามธรรมมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับว่าแนวเส้นเหล่านั้นถึงมือผมไปเขียน แทนที่จะเป็นมือของผมที่เขียนเส้นเหล่านั้นไปมา เมื่อผมจะเริ่มลงมือทำงานศิลปะผมก็เกิดความรู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมาอยากรู้ว่าแนวเส้นนั้นจะลากมือผมไปทางไหน

ผมชอบมันในการทำงานเท่าๆกับขยันวาดภาพตัวการ์ตูนเซลบี้ แต่ผมก็ไม่อดทนในการทำงานนี้สักเท่าไร เวลาที่ผมมีสีไม่อยู่ในมือสักแท่ง ผมจะค้นไม้ค้นมือที่จะทิ้งมันไปแล้วรีบฉวยสีแท่งใหม่ ผมเห็นเส้นที่กำลังวาดแต่ก็ไม่ทั้งหมด ผมรักการวาดภาพตัวการ์ตูนแต่ละตัวนะ แต่วันนี้เหมือนกับว่ามีความสุขกับการวิ่งไปข้างหน้าความคิดของผมไม่ก็หลาและผมก็ตามไม่ทัน

ผมเอาภาพวาดแบบร่างๆของตัวที่เป็นชาร์กอนให้เซลบี้ดู ตัวใหม่ที่ปรับให้กันเลียดอวบตัวได้ และเป็นผู้นำของทีมในการต่อในการต่อสู้

“ทำลวกๆหนิ” เซลบี้พูด “ถ้าเธอไม่จริงจังกับเรื่องนี้.....”

“เอาละพอ วันนี้ทำได้ดีที่สุดแล้ว บางวันฉันก็รู้สึก บางวันก็ไม่ได้รู้สึกอะไร” แล้วผมก็พูดต่อว่า “บางทีก็การบอกบุคลิกลักษณะของตัวละครตามบทบาทในเกมแบบลวกๆของเธอก็ทำให้งานศิลปะของฉันออกมาหยาบๆ”

“พยายามอีกหน่อยนะ” เซลบี้บอก “นายเคยวาดได้.....แจ่มมาก” ผมหยักไหล่ “เหอะ? ก็เป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ดูอย่างปิกัสโซซิ ”

“ก็ใช่ ก็เมื่อไหร่ที่ปิกัสโซ่ออกแบบเกมเล่นตามบทอาร์พีจีในคอมพิวเตอร์ได้แล้วละก็เมื่อนั้นฉันจะบอกให้รู้”

และในขณะที่การประชุมของพวกเราเป็นการรวมหัวกันนั้น มุมหนึ่งมันก็สนุก วันนี้ผมรู้สึกแตกต่างเพราะลึกๆแล้วผมรู้ว่าเซลบี้พูดถูก งานของผมมันไม่ใช่แบบที่เรียกว่าค่อยๆพัฒนาทีละเล็กละน้อย มันกำลังแยกออกจากกันและผมก็รู้ว่าทำไม

20 นกแก้วยืมเสมอ

กัปตันเรียกผมเข้าประชุมทั้งที่จริงๆ แล้ว ผมไม่อยากทำตัวให้เด่นอะไร ³⁸

“งานเข้าแล้วนายคราวนี้” ³⁹ ตันหนเรือบอกขณะผมเดินออกไปนอกห้อง “ชื่อเสีย ชื่อเสียง สะดุด สวามปามเขารู้ว่าอะไรจะวิเศษเมื่อบลูกเรือทั้งหมด”

ผมคิดถึงฝืนในห้องครัวพลาสติกสีขาว แต่ในฝืนไม่มีกัปตันนะ

ห้องเตรียมความพร้อมของกัปตันอยู่ท้ายๆเรือ เขาบอกว่ามันถึงจะส่องจากมุมไกลได้เห็นว่าเขาอยู่ไหน แต่ตอนนี้เขาไม่ได้ส่องและก็ไม่อยู่ในห้องแต่อย่างใด มีแต่นกแก้วที่กำลังเกาะอยู่บนราวเกาะ ระหว่างโตะอันรกยุ่งเหยิงและลูกโลกที่มหาทวีปอยู่ไม่ถูกที่ถูกทาง

“ดีแล้วที่นายมา นั่ง นั่ง” นกแก้วเจื้อยแจ้ว

ผมนั่งลงรอ นกแก้วเคลื่อนขยับตัวไปมาอยู่อีกฟากของราวเกาะ

ผมเริ่มจะหมดความอดทน “นี่กัปตันจะมาไหม ถ้าไม่มานะ-”

“กัปตันไม่ได้เรียกนายหรือ คุณเองละ คุณเรียกนายเอง” นกแก้วเจ็ยแจ้วแล้วผงกหัวชี้ไปที่กระดาดบนโต๊ะ “กรอกแบบสอบถามนั่นด้วยนะ”

“กรอกด้วยอะไร? ฉันไม่มีปากกา” ผมบอก

จากนั้นนกแก้วก็กระโดดลงมาบนโต๊ะ เขี่ยๆกรอกหาปากกา พอไม่เจอก็จิกสลัดขนเขียวอมน้ำเงินจากแผ่นหลังให้มันร่วงลงบนโต๊ะเพื่อทำปากกาขนนกเหมือนปากกาในสมัยโบราณ

“ฉลาดมากแต่ไม่มีหมึก” ผมบอกนกแก้ว

“ก็จุ่มลงไปใต้น้ำอย่างที่อยู่ระหว่างแผ่นไม้สองแผ่นนั่นสิ” นกแก้วบอก

ผมเดินมาถึงผนังห้องที่อยู่ใกล้ที่สุดและจุ่มปลายปากกาขนนกลงในน้ำสีดำที่อยู่ระหว่างแผ่นไม้ทั้งสองแผ่น และอะไรบางอย่างที่มีสีดำกว่าน้ำหมึกก็ถูกดูดขึ้นไปตามท่อที่อยู่ตรงกลางของปากกาขนนก เห็นแล้วรู้สึกสั่นตัว ชะงักแบบสอบถามนั้นผมต้องแน่ใจว่าไม่มีอะไรโดนผิวของผม

“ต้องตอบคำถามนี้ทุกคนไหม?” ผมถาม “ทุกคน”

“ต้องตอบทุกคำถามเลยหรือ?”

“ทุกคำถาม”

“มันสำคัญยังงี้”

“มันสำคัญ”

เมื่อกรอกเสร็จเราต่างก็มองหน้ากัน เหมือนผมมองเห็นว่านกแก้วฉีกยิ้มอย่างสบายใจทุกครั้ง ที่มองเห็นซึ่งเป็นประเภทเดียวกับพวกปลาโลมาที่คุณคงไม่มีทางรู้ว่าจริงๆแล้วพวกเขาคิดอะไรอยู่ ปลาโลมาอาจจะคิดว่าจะคว้านหัวใจคุณออกมาหรือผลึก คุณไปสู่ความตายด้วยฝีมือของโลมาปากขวด ซึ่งอาจเป็นวิธีที่มันทำกับปลาฉลาม แต่แหมมันเริ่มฉีกยิ้มคุณก็คิดว่ามันเป็นเพื่อนของคุณไปซะแล้วมันทำให้ผมคิดถึงรูปวาดปลาโลมาที่ผนังห้องนอนของน้องสาวผม น้องจะรู้ไหมว่ามันอาจจะอยากฆ่าน้องก็ได้? หรือว่ามันทำไปแล้ว?

“เข้ากันกับลูกเรือคนอื่นได้ไหมล่ะ? ลูกเรือนะ?” นกแก้วถาม

“คงงั้น” ผมยกไหล่

“บอกซิว่าฉันจะสู้กับเขาได้ไง”

“ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย?”

นกแก้วถอนหายใจ “ให้ตายเถอะ! ⁴⁰ ไม่ได้ความร่วมมืออะไรเลยวันนี้” ทุกครั้งที่นกแก้วรู้สึกว่าจะเค้นอะไรจากผมไม่ได้แล้ว ก็จะกระโดดกลับขึ้นไปที่ราวเกาะ “พอละสำหรับวันนี้ สำหรับวันนี้ละ”

“ไปกินข้าวเย็นดีกว่า ข้าวคัสคัส⁴¹ กับเนื้อปลาโลมา”⁴²

21 แบบสอบถามสมาชิกลูกเรือ

โปรดเลือกประเมินจากระดับหนึ่งถึงห้าตามข้อความที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 เห็นด้วยมาก 3 เห็นด้วย

4 ค่อนข้างเห็นด้วย 5 รู้ได้อย่างไร

บางครั้งฉันก็กังวลว่าเรืออาจจะจมได้

① ② ③ ④ ⑤

เพื่อนลูกเรือของฉันซ่อนอาวุธชีวภาพเอาไว้

① ② ③ ④ ⑤

เครื่องมือให้พลังงานทำให้ฉันบินได้

① ② ③ ④ ⑤

ฉันเป็นพระเจ้า และพระเจ้าจะไม่ตอบคำถามเหล่านี้

① ② ③ ④ ⑤

ฉันสนุกกับเพื่อนนกสีน้ำตาลใส

① ② ③ ④ ⑤

มีแนวโน้มที่ว่าความตายจะทิ้งให้ฉันหิว

① ② ③ ④ ⑤

รองเท้าของฉันคับมาก หัวใจก็ยังคับแคบ

① ② ③ ④ ⑤

ฉันเชื่อว่าทุกคำตอบนั้นโกหกลึกกระดับใต้ท้อง ทะเล

① ② ③ ④ ⑤

ฉันมักจะพบว่ามิใช่ไร้จิตวิญญาณห้อมล้อม ฉันอยู่

① ② ③ ④ ⑤

บางครั้งฉันก็ได้ยินเสียงจากรายการโฮม ซุปปิ้ง ทางทีวี

① ② ③ ④ ⑤

ฉันสามารถหายใจใต้น้ำได้

① ② ③ ④ ⑤

ฉันมีวิสัยทัศน์ในเรื่องของเส้นคู่ขนานและหรือ เส้นตั้งฉาก ของจักรวาล

① ② ③ ④ ⑤

ฉันต้องการคาเฟ่อื่นมากในตอนนี้

① ② ③ ④ ⑤

ฉันได้กลิ่นคนตาย

① ② ③ ④ ⑤

22 เเบาะนั้นไม่ได้ช่วยชีวิตเขาได้เลย

ครอบครัวของพวกเราไปลาสเวกัสสองวัน ขณะที่ปล่อยให้ปลวกอยู่บ้านแทน ผมวาดภาพลงในสมุดสเก็ตภาพตลอดเส้นทางแล้วก็เมารถ อ้วกเป็นพักๆ ผมว่าการอ้วกแบบนี้จะทำให้ผมเป็นเหมือนคนอื่น ๆ ในลาสเวกัส

โรงแรมของเราเป็นรูปทรงพีระมิดสามสิบชั้นที่มีลิฟต์แนวเฉียงซึ่ง ชาวลาสเวกัสภูมิใจในลิฟต์ของพวกเขา มีทั้งลิฟต์แก้ว ลิฟต์กระจก ลิฟต์ที่มีคอมพิวเตอร์ที่สั่งเบาะและมีเสียงกริ่งกริ่งเหมือนแผ่นดินไหวเล็กๆ ในแต่ละทั้งยามขึ้นลง หลายโรงแรมมีการแข่งขันกันว่า โรงแรมใดจะสามารถนำแขกจากห้องพักไปส่งที่คาสิโนได้เร็วกว่ากัน โรงแรมหนึ่งมีกระแทกเครื่องหยอดเหรียญสำหรับเล่นพนันไว้ในลิฟต์เพื่อบริการลูกค้าที่ไม่อยากรอนาน

ผู้รู้สึกกระสับกระส่ายใจอย่างบอกไม่ถูก “ลูกต้องกินนะ” แม่บอกผม ผมก็กินและมันก็กินไม่พินอีก “ลูกต้องงีบนะ” พ่อบอก เหมือนผมเป็นเด็กหัดเดินแต่ผมก็ไม่ไ้และพอกับแม่ก็รู้ “ลูกต้อง

เอาชนะความกังวลในการเข้าสังคมไปได้ซะ คาเดน” พ่อแม่บอกผมหลายครั้งแต่ประเด็นก็คือผมไม่เคยกังวลในการเข้าสังคมมาก่อนเลย ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเข้ากับคนอื่นได้ง่ายแต่พอกับแม่ไม่รู้ ผมก็ไม่เคยรู้ว่านี่คือจุดเริ่มของอะไรบางอย่างที่ยิ่งใหญ่บานปลาย มันเป็นปลายสุดของด้านมืดที่ใหญ่กว่า ลึกกว่าและดำกว่าของพระมิตต์แค่นั้นเอง

พ่อแม่ไปเล่นการพนันเป็นครั้งวันจนรู้สึกว่าจะเสียเงินพอแล้ว จากนั้นก็ทะเลาะและตำหนิกันเอง “คุณไม่รู้วิธีการเล่นไพ่แบล็คแจ็ค”⁴³

“ฉันบอกคุณแล้วว่าฉันชอบเล่นพนันรูเล็ตต์”⁴⁴

ทุกคนอยากจะตำหนิคนอื่นทั้งนั้น เหมือนสองสามีภรรยาคุ้งนี้ต่างต่อว่ากันซึ่งเป็นเรื่องง่ายๆ สำหรับพวกเขาสถานการณ์ทั้งหมดเลวร้ายลง เมื่อแม่ทำสำนวนเท้าส้นสูงสีแดงข้างซ้ายคุ้โปรด แล้วเดินกระโหลกกระเผลกกลับมาที่โรงแรม การเดินเท้าเปล่าบนถนนในลาสเวกัสนั้นไม่ควรทำเพราะการเดินบนถนนหินยังเจ็บปวดน้อยกว่าซะอีก

ขณะที่พ่อแม่ของผมไปผ่อนคลายที่สปานี้ ผมก็ออกไปข้างนอกกับน้องสาวเดินชมเมือง ไปดูการแสดงโชว์ที่น้ำพุที่หน้าโรงแรมเบลลาจิโอ⁴⁵ ถึงตอนนี้แมคเคนไซเริ่มก่อปัญหาให้ผมเพราะน้องอยากกินลูกอมยี่ห้อริงโปบ⁴⁶ สีส้มน้ำเงินของโปรด ที่ทำให้น้องดูเป็นเด็กลงไปมากกว่าคนที่อายุเกือบสิบเอ็ดปี ทำให้เหมือนผมเป็นพี่เลี้ยงเด็ก และรู้สึกอายที่รอบๆตัวมีแต่คนที่ปากเป็นสีน้ำเงิน

ขณะเดินทางผมเก็บนามบัตรที่เกี่ยวกับการให้บริการคุ้มกันลูกค้าจากกลุ่มคนสกปรกที่สังคมรังเกียจ แล้วนำพวกเขาไปส่งให้กับคนที่รับพวกเขาไปยังที่อื่น แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้ผมตั้งใจโทรกลับไปยังเบอร์ที่อยู่บนนามบัตร แต่มันก็เป็นอะไรที่ต้องเก็บเหมือนกับบัตรเบสบอล ยกเว้นว่าจะมีรูปสาวใส่ชุดชั้นในซึ่งมันมีค่าที่เท่ากับทีมสโมสรใหญ่ทั้งทีม

ผมรู้จักอาคารหลังหนึ่งในหมู่อาคารสองข้างทางระหว่างที่เดินชมเมืองซึ่งเคยเป็นโรงแรม เอ็มจีเอ็ม แกรนด์⁴⁷ ที่เคยถูกไฟไหม้อย่างหนักเมื่อนานมาแล้ว อาจจะเป็นบาปเป็นกรรมจึงขายให้กับโรงแรมอื่นๆในเครือแล้วสร้างโรงแรมใหม่ขึ้นด้วยสีเขียวใหญ่ตกแต่งตามแนวคิดของเรื่อง “พ่อมดมหัศจรรย์แห่งออส”⁴⁸ คล้ายมหาวิหารใหญ่ที่ใช้เล่นการพนัน แต่ปัจจุบันโรงแรมเก่าก็ทำเนียบเป็นโรงแรมใหม่ด้วยการเปลี่ยนชื่อใหม่ หลายคนตายตอนไฟไหม้ ผู้ชายคนหนึ่งกระโดดออกจากหน้าต่างสูงลงบนเบาะเพื่อหนีเปลวไฟ เบาะนั้นไม่ได้ช่วยชีวิตเขาไว้เลย

ถึงตอนนี้ผมก็กำลังคิดถึงโรงแรมของพวกเราว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าไฟไหม้ คุณจะออกจากพระมิตต์แก้วที่หน้าต่างปิดและเปลวไฟกำลังลุกโชนได้อย่างไร? ความคิดของผมเริ่มวนไปวนมา จะเกิดอะไรขึ้นถ้าชายจรจัดบนถนนคนหนึ่งตัดสินใจว่าเขาหนี้อยากจากการแจกจ่ายนามบัตรสกปรกแล้วและตัดสินใจที่จะเตรียมการลอบวางเพลิงเล็กๆแทนและเมื่อผมมองดูชายจรจัดคนหนึ่ง--มองจ้องเขม่งเขาจริงๆผมเห็นภาพการลอบวางเพลิงนั้นอยู่บนใบหน้าเขา และรู้ว่าเขาเป็นคนนั้น ผมมีลางสังหรณ์ที่มี

พลังในการควบคุมสูงเกือบจะคล้ายกับว่ามีเสียงบอกผมว่าไม่ สามารถเดินกลับไปโรงแรมได้ เพราะ เขากำลังจ้องดูผมอยู่ เพราะว่าพวกเขาทั้งหมดอาจจะเป็นผู้ลอบวางเพลิงก็ได้ บางทีพวกนั้นอาจจะ ทำงานร่วมกับกลุ่มพวกถือบัตรสกรปรกข้างนอก และถ้าเป็นแบบนั้นผมก็คงยังไม่สามารถเดินกลับไป ที่โรงแรมได้แน่ เพราะถ้าผมเดินกลับไปมันจะต้องเกิดเหตุอย่างนั้นแน่ๆ ดังนั้นผมจึงเกลี้ยกล่อมน้องสาว ที่กำลังร้องครางอื้อๆ เพราะเจ็บทำให้เดินต่อไป แต่ผมไม่บอกน้องนะว่าทำไม ทันใดนั้นเองผมก็รู้สึก เหมือนว่าทั้งหมดนี้มันขึ้นอยู่กับการที่ผมจะปกป้องน้องจากคนที่น่ารังเกียจพวกนั้น

“ไปเชคเอาท์ออกจากโรงแรมซีซาร์⁴⁹กันเถอะ” ผมบอกน้อง “นี้อาจเป็นวิธีที่เจ๋งมาก”

ขณะเดินเข้าไปในโรงแรมผมรู้สึกปลอดภัยขึ้นมาเล็กน้อยมีรูปปั้นทหารโรมโบราณที่เป็นหิน ก้อนใหญ่หลายนายยืนถือหอกสวมเสื้อเกราะผ้าอยู่ตรงที่ประตูทางเข้า ผมก็รู้ว่ามันไว้เพื่อตกแต่งแต่มัน ก็ช่วยให้ผมรู้สึกปลอดภัยจากพวกที่เริ่มจะลอบวางเพลิงแสนจะสกปรกและเจ้าเล่ห์พวกนั้น

ภายในโรงแรม ท่ามกลางร้านค้าต่างๆนำสินค้าออกมาวางเช่นน้ำหอม เพชร เครื่องหนังและ ผลิตภัณฑ์จากขนมิงค์ จะมีพื้นที่ผนังตติลึกว่าเข้าไปข้างในเป็นห้องที่มีงานปฏิมากรรมหินย่นเรียงราย หลายอัน มันเป็นหุ่นจำลองหินอ่อนของไมเคิลแองเจโล เดวิดที่สวยงามไร้ที่ติ ทุกอย่างในลาสเวกัสมัน เป็นงานถอดแบบจำลองที่สมบูรณ์แบบทั้งหอไอเฟล เทพีสันติภาพ และผังจำลองเมืองเวนิสครึ่งเมือง สิ่งเลียนแบบโลกแห่งความเป็นจริงมีไว้ให้คุณสนุกสนานเพลิดเพลิน

“อ้าว! อะไรนะที่อยู่กับผู้ชายไม่ใช่เสื้อผ้าคนนั้น?” แมคเคนไซถาม

“อย่าโง่งม นั่นก็เดวิดไง”

“โอ้!” น้องพูดและโชคดียังไม่ถามอีกว่า “ใครอะ เดวิด?” แต่กลับถามคืนว่า “อะไรอยู่ในมือ เขาอะ”

“หนังสือ”

“ไม่เห็นเหมือนหนังสือเลย”

“นั่นมันเป็นหนังสือในคัมภีร์ไบเบิล” ผมบอกน้อง “หนังสือที่มีคนเคยใช้ฆ่าโกลแอธไง”

นักบวชใหญ่ในสงครามของกองทัพฟิลิสไทน์ที่สวมเสื้อเกราะของนักรบพร้อมอาวุธ แต่ กลับถูกเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะตัวเล็กๆ ฆ่าตายด้วยการยิงหนังสติ๊กแล้วก้อนหินโดนเข้าที่ตาแล้ว เดวิดก็ตัดหัวเขาทิ้งตามคัมภีร์คริสต์ศาสนา⁵⁰

“โอ้” แมคเคนไซพูด “ออกไปจากที่นี่ได้หรือยัง?”

“แป๊บหนึ่ง” ผมยังไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ตอนนี้เพราะผมสะดุดกับลูกตาหินของเดวิด ตัวเขาดูผ่อนคลายเหมือนว่าทั้งอาณาจักรเป็นของเขาเรียบร้อยแล้ว แต่การแสดงออกที่สีหน้าของ เขามันเต็มไปด้วยความกังวลและสนใจแต่เรื่องที่จะไปหาที่หลบซ่อนตัว ผมเริ่มสงสัยแล้วว่าเดวิดจะ

เป็นเหมือนผมไหมที่จะเจอสัตว์ประหลาดทั่วทุกที่และก็รู้ว่าคงไม่มีหนังสือในโลกนี้มากพอที่จะฆ่าสัตว์ประหลาดพวกนั้นได้

23 แปะจดหัววินาที

พอกับแม่ดื่มเล็กน้อยในคืนแรกของเทศกาลรื่นเริงหรือหรรษาใหญ่ของลาสเวกัส แล้วก็ทะเลาะกันว่าใครจะเป็นคนรับผิดชอบที่เล่นพนันเสียวันนี้พวกเขาก็เลยตัดสินใจไม่ยุ่งเกี่ยวกับมันแล้วจริงๆ

คุณเห็นไหมว่าทุกๆ โรงแรมในลาสเวกัสมีเคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ ดึงดูดลูกค้าไปจนถึงเคล็ดลับใหญ่ที่สุดคือ หอคอยสตาร์โตสเพียร์⁵¹ ที่อ้างว่ามีอยู่หนึ่งร้อยสิบสามชั้นแม้ผมจะคิดว่าในลาสเวกัส พวกเขาวัดชั้นของอาคารใช้หน่วยเป็นนิ้ว ซึ่งขยายและหดได้ตามขนาดของสิ่งที่ต้องการขาย สิ่งที่น่าประทับใจอยู่ตรงยอดหอคอยทรงกลมเหมือนมงกุฎแก้วเป็นประกาย เจ้าหน้าที่ลิฟต์อ้างว่าพวกเขามีลิฟต์ที่เร็วที่สุด ตามแบบความเจริญของอารยธรรมตะวันตกที่รวมถึง ชาวลาสเวกัสและลิฟต์ของพวกเขา

มงกุฎโค้งมีสี่ชั้น⁵² มีภัตตาคารที่หมุนไปรอบๆ ได้และห้องสังสรรค์พร้อมดนตรีสด ลูกค้านั่งที่เก้าอี้ก้ามหอยสีแดงและดื่มเครื่องดื่มสีสดสะท้อนแสงนีออนซึ่งดูกำลังแผ่ไอของเครื่องดื่มออกมา ที่หอคอยจะมีเครื่องหะเหมือนในสวนสนุก ในแต่ละรอบจะจอดกระเช้าไฟฟ้ารับคนที่ชั้น 108 ซึ่งใกล้ๆ แล้วจะปล่อยให้ตกลงมา โดยจะมีเบาะมารับคุณอยู่ช่วงกลาง แต่ก็จะมีกล้องตามติดลงไปพร้อมกับคุณ บันทึกวิดีโอการเสียชีวิตที่คุณสามารถนำกลับไปดูที่บ้านได้เพื่อไว้หวนคิดถึงช่วงเวลา 8.5 วินาที ในห้องนั่งเล่นอย่างสบายใจ

“ลูกอยากขึ้นไปไหม?” พ่อถาม “มันไม่มีทางขึ้นนะ” ตอนแรกผมคิดว่าพ่อพูดเล่น แต่ดูจากแววตาที่ส่องประกาย ผมสามารถบอกได้เลยว่าพ่อไม่ได้พูดเล่นแน่ นานๆ ที่พ่อจะเมาและถ้าพ่อดื่ม พ่อก็จะกลายเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับลูก

“ไม่ครับพ่อ ขอขอบคุณ” ผมบอกพ่อและพยายามเดินเลี่ยงออกไป แต่พ่อจับแขนไว้และพูดว่า นี่มันเป็นช่วงเวลาของครอบครัวและพ่อก็ได้ คุบองส่วนลดราคามา แบบสองแถมหนึ่งหรือสี่แถมสองอะไรแบบนี้

“ผ่อนคลายนะคาเดน” พ่อบอก “ถือว่าออกมาเรียนรู้โลกกว้าง”⁵³

พ่อไม่ได้อยู่ในยุคหฤศุนย์หรือหกแต่ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้พ่อเปลี่ยนจากพวกอนุรักษนิยมพรรครีพับลิกันของสหรัฐอเมริกามาเป็นพวกฮิปปี้เร่ร่อนในเมืองในวุตัสต็อคเทศกาลดนตรีและศิลปะที่จัดขึ้นใกล้เมือง เบเทล นิวยอร์ค⁵⁴

“ลูกกลัวอะไร?” พ่อถาม “มันปลอดภัยมากนะ”

ด้านหน้าพวกเรามีเจ้าหน้าที่ที่แต่งตัวด้วยชุดจั๊มป์สูทสีน้ำเงินและสวมสายรัดนิรภัยป้องกันการตกกระโดดไปยังอากาศที่เป็นพื้นที่โล่งว่างเปล่านั้น แล้วหายลงไปด้วยห่วงลอยและไม่ได้เจอเขาอีกเลย ผู้คนปรบมือกันใหญ่

“มีใครเคยกระโจนลงไปไหมครับ?” พวกคนโง่หน้าจืดบางคนก็ถือแก้วเครื่องดื่มสะท้อนแสง นีออนถามคนที่กำลังวิ่งไปขึ้นเครื่องเหาะแล้วเขาก็หัวเราะเยาะเพื่อนนำใจของเขา “ผมจ่ายให้เลยนะ แล้วเดี๋ยวจะรอดู!”

“ถ้าไปก็ไปด้วยกันทั้งหมดทุกคนในครอบครัว หรือไม่งั้นก็ไม่ต้องไปสักคน” พ่อพูด มันทำให้น้องสาวตำหนิว่าผมนำความหายนะมาสู่เธอเหมือนเธอเอง แม่ก็แค่หัวเราะคิกคักหลังจากดื่มค็อกเทลมาร์การิต้า⁵⁵ฤทธิ์ของเหล้าเปลี่ยน แม่เป็นเด็กหญิงอายุสิบสองในร่างผู้หญิงอายุ สี่สิบ

“คาเดน มานี่สิ⁵⁶” พ่อบอก “อย่าใจลอยซึ่ก มันเป็นสิ่งที่ลูกจะจำมันไปตลอดชีวิตเลยนะ”

ใช้ช่วงเวลาทั้งหมดนั้นแปดจุดห้าวินาที

ผมหยุดและยอมพ่อเพราะว่ามันเป็นสามต่อหนึ่งเสียง แล้วเมื่อมองที่ตาพ่อผมมองเห็นบางอย่าง ที่มันเป็นสิ่งเดียวกับที่ผมเห็นในไฟที่กำลังคืบคลานเข้ามาและผมก็รู้ว่ามันต้องการเผาโรงแรมของเรา แล้วใครเป็นพ่อตัวจริงของผม มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดว่าพ่อเป็นส่วนหนึ่งของความลับในสังคมนี ? มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดว่าทุกสิ่งในชีวิตผมมัน เป็นเรื่องแหกตาเหมือนเมืองเวนิซในลาสเวกัส⁵⁷และทั้งหมดนี้มันเป็นการพาผมมาที่นี่ หวานล่อมให้ผมกระโดดลงสู่ความตายใช่ไหม? แล้วคนพวกนี้เป็นใครกันแน่? แม้ว่าผมจะมีความรู้สึกอีกส่วนหนึ่งที่จะรู้ว่า ความคิดที่ผมได้ยินมันไร้สาระแค่ไหน และก็ยังมีส่วนหนึ่งที่ยึดมั่นกับคำแ่ๆว่า “มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดว่า?” ซึ่งมันเป็นผมคนเดียวกับที่ไปตรวจดูใต้เตียงและตู้เสื้อผ้าอย่างลับๆว่ามันมีอะไรหลังจากที่ดูหนังสยองขวัญไปแล้ว

ก่อนที่ผมจะรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นนั้น พวกเราก็ใส่ชุดสีน้ำเงินเข้าไปแล้ว และเป็นครั้งแรกที่ผมถูกคิดขึ้นมาว่าทำไมต้องเรียกว่าชุดจั๊มป์สูท แล้วยืนบนแท่นซึ่งเป็นขาของโลหะเหลี่ยมที่ใช้รองของหนักเช่นรถเครื่องบินอวกาศ น้องสาวของผมเดินนำออกไปก่อนเพราะแสดงว่าตัวเองกล้าหาญที่สุดในโลก จากนั้นแม่ก็ถูกเกี่ยวติดเข้าไปใกล้แล้วกระโดดขึ้นกระเช้านั้นไป จากที่แม่เคยหัวเราะร่าแล้วก็เปลี่ยนเป็นร้องเสียงกรีดลั่นแสบแก้วหู พ่อรออยู่ด้านหลังผมเพื่อให้แน่ใจว่าผมไปก่อนเพราะพ่อรู้ว่าผมจะหนีลงลิฟต์ไปด้านล่างแน่ๆถ้ามีโอกาส

“แล้วลูกจะเห็นว่ามันสนุก” แต่มันคงไม่สนุกแล้วละ เพราะว่าความกระวนกระวายใจที่ซุกซ่อนอยู่ตามขอบมุมต่างๆของจิตใจผมที่ดูจะอยู่ลึกใต้เตียงนั้น บัดนี้เป็นหมอกดำหนาที่บีบที่กระจัดกระจายไปทั่วสมองของผมเหมือนมีชุดสวรรค์แห่งความตาย⁵⁸ แพร่ปกคลุมไปทั่วเมื่อแรกก่อตั้งประเทศอียิปต์⁵⁹

ผู้คนสนใจดูยอดหอคอยกำแพงแก้วสตาร์โตสเพียร์เพียงเล็กน้อย ทุกคนล้วนแต่งกายดี กำลังรับประทานเอสคาร์กอตอาหารเรียกน้ำย่อยที่ทำจากหอยทาก⁶⁰ และดื่มเครื่องดื่มฟองลอยกระจายไปพร้อมกับที่ภัตตาคารก็ค่อยๆ หมุนไปรอบๆ อย่างช้าๆ แล้วผมก็นึกได้ว่าผมก็เป็นส่วนหนึ่งของคำคืนแห่งความบันเทิงนี้ มันเหมือนสวนสัตว์ที่ทุกคนต่างก็แอบซุกซ่อนความอยากเห็นใครบางคนตกน้ำป้อมแป้ม

ผมกลัวจริงๆ นะไม่ใช่แค่หวาดเสียว แล้วมันก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่ฮอร์โมนแอดรีนาลินที่หลังเวลาเราขึ้นไปถึงจุดสูงสุด แล้วปล่อยลงตอนเล่นโรลเลอร์ โคสเตอร์ ผมรู้ความจริงนี่เป็นความจริงที่ว่าพวกเขาแค่แกล้งที่จะขึ้นกระเช้ากับผม แล้วชีวิตของผมต้องถึงจุดจบที่ระเบิดความเจ็บปวดด้วยอัตราเร็วสูงสุด ความจริงอยู่ในแวตตาของพวกเขาทุกคน ความเจ็บปวดจากการได้รู้ความจริงนี้กำลังจะฆ่าผม อาจมากกว่าการฆ่าผมเสียอีก ดังนั้นผมจึงกระโดดลงไปเพื่อจบความเจ็บปวดนั้นซะ

เสียงกรีดร้องเสียงดัง กรีดร้องดัง เสียงกรีดร้องดังๆ ลงไปด้านล่างของหอคอยลงไปยังหลุมดำลึก ลึกไม่มีที่สิ้นสุดจริงๆ ผมเชื่อมั่นเสมอเชื่อมั่นแบบนั้นมาตลอดว่าใช้เวลาจริงๆ แปรจุดหัววินาทีหลังจากนั้นผมก็เริ่มค่อยๆ เดินออกมาช้าๆ โดยมีทีมงานจากฐานข้างล่างของหอคอยช่วยพยุงผมไว้ ผมแปลกใจมากที่ยังมีชีวิตอยู่ ตัวของผมสั่นแบบหยุดไม่ได้และผู้กำชัยชนะครั้งหนึ่งจากคำคืนอันน่าสยอของผมในครั้งนี่คือพ่อของผม คนที่กระโดดตามผมลงมา อาเจียนตอนขาลง แต่ไม่ได้ช่วยให้พวกเราออกไปจากขุมนรกด้านนี้ไปได้ ผมรู้สึกว่ายืนอยู่บนปากหน้าผาของอะไรบางอย่างที่ไม่สามารถจินตนาการถึงความตะลึงแบบนั้นออกได้

24 อย่าคิดว่าคุณเป็นเจ้าของมัน

คืนหนึ่งผมตื่นจากฝันร้าย จำไม่ได้ถึงความรุนแรงของเรื่องที่มันโคลงเคลง โคมไฟจากเพดานต่ำในห้องโดยสารห้อยโยกโคลงแกว่งไปมาอย่างบ้าคลั่ง เงามืดเหมือนการถ่ายทำหนังกระเพื่อมสูงขึ้นแล้วก็ได้ไหลลงต่ำไปง่ายๆ แบบคลื่นปกติ เรือทั้งลำส่งเสียงอืดอืดครวญด้วยความเจ็บปวด เหนือไหล่ขับออกจากแผ่นไม้กระดานของห้องเรือที่ทั้งขยายออกและหดเข้าตามแรงโยกโคลง ดึงขึงดังจางพรากรน้ำมันดิบสีดำเศร้าให้ออกจากแผ่นไม้ น้ำมันดิบเองก็ดูเหมือนพยายามร้องเสียงหลงโอดโอย

ต้นหนเฝ้ามองจากที่นอนของเขาลงมาหาเตียงของผมข้างล่าง ดูเหมือนจะไม่ยัดกับเรือที่ฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ จะเป็นแผ่นไม้ที่ลอยละล่องรอน้ำพัดเข้าฝั่งไปเกยตื้นอยู่บนทะเลบ้ำระทำ

“ฝันร้าย?”

“ใช่” ผมรับสารภาพ

“เจ้าฝันว่าอยู่ในห้องครีวรีเปล่า?”

นั่นทำให้ผมประหลาดใจ ผมไม่เคยบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย “คุณรู้เกี่ยวกับที่นั่นด้วยหรือ?”

“พวกเราไปห้องครัวพลาสติกสีขาวเป็นบางครั้ง” ต้นหนเรือบอก “และอย่าคิดว่าเจ้าเป็นเจ้าของมันเพราะเจ้าไม่ได้เป็นเจ้าของมัน”

ผมเดินไปเข้าห้องน้ำซึ่งต้องลงไปตรงระเบียงทางเดิน รู้สึกเหมือนเท้าถูกล้ำโซ่เอาไว้กับพื้น แขนของผมเหมือนถูกล้ำโซ่ตรึงไว้กับกำแพง เรือโคลงเคลงโยกคลอนมากขนาดนี้ทำให้แค่เดินไปเข้าห้องน้ำที่ใช้เวลาสิบห้านาทีสุดแสนจะสาหัส

เมื่อกลับมาที่เตียงของผมต้นหนเรือหย่อนกระดาดสายเส้นที่ฉีกแล้วและมีลูกศรชี้โค้งไปทางโน้นทางนี้

“ทางออก ค้างคิงข้างนอก อยู่บ้าน ทางกลับบ้าน” เขาบอก “ฉันบอกว่าจะให้อากระดาดนั้นไปด้วยเมื่อเข้าห้องครัว มันเป็นแผนที่บอกทางออก”

“ผมเอากระดาดเข้าไปในฝันไม่ได้หรอก” ผมบอก

“เออ ใช่ เจ้ายังมีปัญหาอยู่ด้วย⁶¹” เขาพูดด้วยน้ำเสียงดูถูก

25 เจ้าไม่ได้รับอนุญาต

“วาดรูปฉันสิ” นกแก้วพูด มองตามไปที่สมุดวาดภาพของผม “วาดฉันสิ” ผมไม่กล้าปฏิเสธ

“ฉันทำทำดี” ผมบอกนกแก้วจิกขบเด่นอยู่บนราวลูกกรง ยกจอยปากอย่างสง่างาม เขย่าแปรงขนตนเอง ผมก็ใช้เวลาไปกับการวาดจนเสร็จแล้วเอาให้นกแก้วดูมันเป็นรูปของอุณจิ⁶²

นกแก้วมองอยู่สักพักแล้วพูดว่า “มันดูเหมือนพี่ฉันชายของฉันมากจริงๆ ยิ่งตอนที่ลูกจะเข้กินเป็นอาหาร”

นั่นทำให้ผมยิ้มออกมาจริงๆ ดังนั้นจึงเริ่มลงมือวาดงานชิ้นที่สองที่มันเหมือนนกแก้วผ้าปิดตาและทุกอย่าง

ขณะนั้นกับต้นกำลังมองอยู่ นกแก้วกระพือปีกพอใจมาก กับต้นมายึดเอาดินสอกับสมุดวาดเขียน แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้มาขัดจังหวะมือที่กำลังวาดของผม มีข่าวลือมาว่าลูกเรือคนที่ใส่ขาเทียมที่เป็นไม้นั้นถูกให้ออกไปเพราะถูกจับได้ว่าเล่นฟุตบอลบนดาดฟ้า

“เจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้มีพรสวรรค์” กับต้นบอกผม “มันอาจจะทำให้ลูกเรือคนที่ไม่มีความสามารถขุ่นเคืองใจได้”

และแม้ว่าพรสวรรค์นั้นจะได้มาโดยที่ขอหรือไม่ขออนุญาตก็ตาม ผมโค้งหัวลงแล้วถาม “ได้โปรดเถอะครับกับต้น....ผมขออนุญาตมีพรสวรรค์ด้านการวาดด้วยเถอะครับ?”

“ฉันจะพิจารณาคำขอของเจ้า” กับต้นมองไปที่ภาพวาดนั้น ย่นจมูกแล้วโยนภาพวาดนั้นลงน้ำไป แล้วเขามองไปที่ภาพวาดอันจิแล้วพูดว่า “นี่ก็เหมือนมากๆ” แล้วเขาก็โยนลงน้ำไปเหมือนกัน

26 ทุกสิ่งไม่ได้ดีไปทั้งหมดหรอก

ในตอนเช้าบาร์เทนเดอร์โทรเรียกให้ผมขึ้นไปพบที่โรงกาเพื่อทำค็อกเทลให้ผมดื่ม วันนี้ไม่มีนักกระโดด จึงทำให้พื้นที่ที่เคยหนาแน่นไปด้วยผู้คนดูบางตาลง

“ค็อกเทลนี้ควรเป็นของเจ้า ของเจ้าเท่านั้น” เขาจ้องตามผมอยู่นานจนผมพยักหน้ายอมรับ เขาคว่าขวดและน้ำยาวิเศษจากชั้นอย่างพอใจ มือของเขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วมากจนคุณคงจะคิดว่าเขามีมากกว่าสองมือ เขาเขย่าส่วนผสมทั้งหมดในเครื่องผสมเหล้าค็อกเทลมาร์ตินี่ที่เขरोไปด้วยสนิม

“ใส่อะไรเข้าไปบ้างนะ?” ผมถาม

เขามองผมเหมือนผมเป็นคนโง่ที่ถามแบบนั้น หรือบางทีก็เป็นคนโง่ที่จะคิดหาคำตอบได้ “อาหารไม่มีประโยชน์ เครื่องเทศ และไม่มีอะไรดีหมดหรอก” เขาพูด

“โดยเฉพาะเช่น?”

“กระดุกอ่อนของวัว” เขาบอกผม “กระดุกสันหลังของแมลงปีกแข็งสีดำ”

“แมลงปีกแข็งไม่มีกระดุกสันหลัง” ผมบอก “พวกมันเป็นสัตว์ไม่มีกระดุกสันหลัง”

“ถูกต้อง นั่นทำไมมันถึงหายาก”

นกแก้วบินมาถึง กระพือปีกขึ้นมาจากด้านล่างไกลๆ แล้วมานั่งอยู่บนเครื่องบันทึกการเก็บเงิน ยิ่งมองเห็นเครื่องนี้ยิ่งย่ำว่าผมไม่มีเงินจ่ายได้ และผมก็บอกบาร์เทนเดอร์ไปอย่างนั้นด้วย

“ไม่เป็นไร” บาร์เทนเดอร์บอก “พวกเราจะแจ้งบริษัทประกันเอง”

เขารินส่วนผสมทุกอย่างลงในแก้วแชมเปญแล้วยื่นให้ผม ฟองเครื่องดื่มเป็นสีแดงและเหลือง แต่ทั้งสองสีไม่เข้ากัน ค็อกเทลของผมเป็นแก้วแบบโคมโพลาวา

“ยกดื่มเลย ดื่มเลย” นกแก้วบอก แล้วค่อยๆ หันหน้ามามองหน้าผมด้วยสายตาเป็นมิตร

ผมจิบเล็กน้อย มันขมแต่ก็ไม่ถึงกับแยะ กลิ่นคล้ายกับอัลมอนด์จางๆ “อ้าวยก” ผมบอกแล้วยกดื่มรวดเดียวจนหมดแก้วแล้ววางแก้วเปล่าลงบนเคาเตอร์บาร์

นกแก้วงกศีรษะด้วยความพอใจอย่างมาก

“เยี่ยม! นายจะได้ไปรงกวานละสองครั้ง ”

“มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดว่าฉันไม่อยากไปรงกา?” ผมถามนกแก้ว

เขาขยิบตาใส่ผม “รงกาก็จะมานายแทน”

27 มวลชนคนมือปลดเชื้อ

ครอบครัวของพวกเราเคยไปเที่ยวนิวยอร์กตั้งนานมาแล้ว เมื่อโรงแรมที่สะดวกสบายถูกจองไปหรือต้องการให้จ่ายเงินแบบโหด ในที่สุดพวกเราก็กองเอยด้วยการจบเส้นทางท่องเที่ยวที่ต้องตะลุยเองแบบนั้น

โรงแรมของพวกเราตั้งอยู่สักที่สักแห่งตรงรักแร้ซ้ายของชายอ้วนแห่งเกาะควีนส์ มันอยู่ในพื้นที่ของเขตเทศบาลควีนส์ใกล้เมืองนิวยอร์ก ด้วยชื่อที่ไม่ค่อยจะเป็นมงคลเท่าไรที่หมายถึงการกดขี่โครกว่า “ฟลัชชิง” บิดาผู้สถาปนาเมืองนิวยอร์ก ผู้ที่เหมือนกับชาวนิวยอร์กส่วนมากคือ ชอบประชดประชัน

เรื่องสั้นฉบับยาวตามแบบชาวนิวยอร์กกล่าวว่าชาวนิวยอร์กของแท้ต้องขึ้นรถไฟใต้ดินเดินทางไปในที่ต่างๆ ซึ่งถือว่าการผจญภัย ผมนะเชื่อเขาเลยเรื่องนี้มีครั้งหนึ่งครอบครัวเราหยุดที่เกาะสตาเทน⁶³ ซึ่งไม่มีรถไฟใต้ดินไปถึงเลย แล้วเงินในบัตรเมโทรการ์ด⁶⁴ ก็หมด ซึ่งพวกเราอดทนจนบัตรจะอวักตัวเลขออกมาในทุกๆครั้งที่คุณเดินเข้าไปในวงเหล็กหมุนตรงทางเข้าของสถานีแต่ละแห่งซึ่งทำให้พ่อเศร้ากับของที่ระลึกของรถไฟใต้ดินที่มันเหลืออยู่น้อยมากในยุครุ่งโรจน์เมื่อสมัยที่คุณต้องนับการเดินทางด้วยฝ่ามือของคุณ

แม่ของผมเข้าใจชัดเจนมากในเรื่องกฎของรถไฟใต้ดิน ที่เกี่ยวกับแอลกอฮอล์ล้างมือฆ่าเชื้อโรคยี่ห้อพูเรล⁶⁵ มากๆและก็เรื่องการไม่สบตากับคนอื่นเลย

ระหว่างสัปดาห์นั้นผมกลายเป็นนักเรียนในวิชาความแออัดยัดเยียดของผู้คนที่เรียนรู้การไม่ล้างมือและมือที่ไม่ฆ่าเชื้อโรคของมหาชนชาวนิวยอร์ก ตัวอย่างเช่นบนถนน ผมเห็นว่าชาวนิวยอร์กไม่เคยมองไปที่อาคารอันยิ่งใหญ่ที่สร้างแรงบันดาลใจอันแสนจะสุดยอดที่ตั้งตระหง่านสูงอยู่เหนือพวกเขา มีแต่เร่งเดินอย่างรวดเร็วแล้วเบียดเสียดเข้าไปในฝูงชนแออัดได้อย่างคล่องแคล่วราวกับว่ามีสารเทฟลอน⁶⁶เคลือบติดอยู่ที่เสื้อโค้ท ซึ่งไม่มีใครชนใครเลย และในรถไฟใต้ดินเป็นที่ที่ทุกคนต้องยืนในขณะที่รถไฟวิ่งจากสถานีหนึ่งไปยังอีกสถานีหนึ่ง ไม่เพียงแค่นั้นไม่สบตากับคนอื่นเท่านั้น แต่พวกเขายังมีชีวิตเหมือนอยู่ในจักรวาลอันอัดแน่นได้ราวกับว่ากำลังสวมชุดอวกาศแบบโปรงใส มันเหมือนกับการขับรถอยู่บนทางด่วนที่ให้คุณมีพื้นที่ส่วนตัวขนาดแค่นิ้วครึ่งจากระยะของเสื้อผ้าคุณถ้าเป็นเช่นนั้นผมคงประหลาดใจมากที่สุดที่สามารถอยู่ติดกันขนาดนั้นแล้วรายรอบไปด้วยคนอื่นหลายพันคนยืนห่างจากคุณชั่วนิ้วกว่าๆ แต่ดูแปลกแยกไม่คุยกัน เมื่อก่อนผมคิดไม่ออกเลยจริงๆว่าจะเป็นยังไง มันไม่ยากอีกต่อไปแล้วที่จะเห็นภาพแบบนี้

28 รุ่งนำสนุก

ตอนนี้บ้านของเราไม่มีปลวกแล้ว และความสงสัยเรื่องว่าหนังเรื่องซินซิดี⁶⁷ ก็เป็นความทรงจำที่จบไป แต่บ้านไม่ได้ให้ความรู้สึกอบอุ่นอีกต่อไปแล้ว ผมรู้สึกมีความอยากอย่างมากที่จะเดินวนกลับไปกลับมา

เดินกลับมากลับไปแบบไม่มีจุดหมาย เมื่อผมไม่เดินก็จะวาดภาพและเมื่อไม่วาดภาพก็จะคิด ซึ่งความคิดนั้นก็จะทำให้ผมกลับไปเดินวนไปวนมาและวาดภาพอีก หรือว่าผมอาจจะได้รับผลกระทบจากยาฆ่าแมลงตกค้าง

ผมนั่งอยู่ที่ห้องรับประทานอาหาร ด้านหน้าผมเป็นดินสอสี สีชอล์ค ดินสอชาร์โคล ที่วางกระจัดกระจาย วันนี้ผมใช้ดินสอสีวาดแต่ผมจับแบบมือหนักและใช้แรงกดอย่างมาก จนดินสอหักหลายอัน แต่นั่นยังไม่ใช่ประเด็นดินสอหักเองต่างหาก ผมขว้างดินสอที่หักข้ามไหล่ไปอย่างไม่มีรอช้า

“ลูกเหมือนนักวิทยาศาสตร์จอมเพี้ยน” แม่สังเกต

ผมจะได้ยินเสียงแม่พูดแบบนี้หลังจากแม่พูดไปแล้วสิบวินาที มันซ้ำเกินไปละที่จะตอบ ผมจึงไม่ตอบ แล้วก็ยิ่งเกินกว่าที่จะตอบ มีสิ่งนี้ในหัวของผมซึ่งผมต้องกำจัดออกไปไว้ในหน้ากระดาษก่อนที่มันจะไปเปลี่ยนแปลงรูปร่างสมองของผม ก่อนที่เส้นสีพวกนั้นจะตัดมันเหมือนลวดตัดเนย ภาพวาดของผมสะเปะสะปะไร้รูปร่างใดๆ เส้นมันยุ่งเหยิงและมีโครงร่างแปลกๆ ไม่มีแบบแผนผมสงสัยว่าคนอื่นเห็นอะไรในนี้ไหมแบบเดียวกับที่ผมเห็น จินตนาการนี้ต้องหมายความว่าอะไรด้วยรีเปล่า? ทำไมพวกเขาจะต้องจริงจังขนาดนั้นเลยเหรอ? ทำไมเสียงเจิบๆภายในเสียงนั้นมีพลังดึงดูดไม่ยอมให้จินตนาการนั้นไหลออกมา?

ดินสอสีม่วงอมแดงหักผมก็ปาทิ้งไปแล้วหยิบสีแดงสดขึ้นมา

“หนูไม่ชอบ” แมคเคนไซบอกขณะเดินผ่านมาพร้อมกับเลียกินเนยผสมถั่วบดเต็มช้อนเหมือนมันเป็นนมยี่ม “มันน่ากลัว”

“พี่แค่วาดในสิ่งที่อยากวาด” ผมบอกน้อง จากนั้นผมก็มีแรงคล้อยให้หนูหันหลังแล้วเดินเข้าไปแล้วใช้หัวแม่มือกดลงที่ข้อข้อมือของ น้องและก็ป้ายส่วนโค้งสีเหลืองออกน้ำตาล หน้ากระดาษ

“แม่!” แมคเคนไซตะโกน “คาเดนเอาขนมเนยถั่วของหนูมาวาดภาพ!”

“สมควรแล้ว ลูกไม่ควรกินขนมเนยถั่วก่อนกินข้าวเย็น” แม่ตอบ

แม่แอบขำเสียงจากห้องครัวมาทางผมและงานของผมผมรู้สึกถึงรังสีของความกังวลของแม่เหมือนเครื่องทำความร้อนที่อยู่นอกบ้านที่อ่อนกำลังและไม่มีประสิทธิภาพแต่ยังคง ทำงานอยู่

29 เพื่อนที่ดีที่สุดของผมหลายคนเป็นชาวเชิร์ก⁶⁸

ผมนั่งกินข้าวเที่ยงอยู่กับเพื่อนๆแต่ก็ไม่เชิงนะ คืออาจจะบอกได้ว่าในขณะที่ผมอยู่กับพวกเขาแต่ผมไม่ได้รู้สึกอะไรกับพวกเขาเลย ผมเคยรู้สึกที่ผมควรจะเข้าได้กับเพื่อนๆในทุกๆเรื่องอย่างง่ายดายเมื่อพวกเขาออกไปสังสรรค์ด้วยกัน บางคนต้องการกลุ่มก้อนเพื่อให้ตนเองรู้สึกปลอดภัย พวกเขาต้องการวงแห่งมิตรภาพเล็กๆจากเพื่อนๆที่จะปกป้องเขาให้ไกลจากความเสี่ยง ผมไม่เคยต้องการแบบนั้น ผม

สามารถไหลไปได้เรื่อยๆจากโต๊ะนี้ไปกลุ่มนั้น จากกลุ่มนั้นไปกลุ่มโน้นกลุ่มนักกรีฑา กลุ่มจอมอัจฉริยะ พวกฮิปสเตอร์⁶⁹ วงดนตรีของกลุ่มเด็กๆ กลุ่มนักสเกตคนอื่นๆก็ชอบและยอมรับผมเป็นอย่างดีและผมถูกจัดสรรมาให้ปรับตัวได้เหมือนกับกิ้งก่าเปลี่ยนสี ผมแปลกแค่ไหนที่เดี๋ยวนี้พบว่าตัวผมเองก็เป็นอีกกลุ่มก้อนหนึ่งแม้ว่าเวลาที่ผมอยู่กับกลุ่มก็ตาม

พวกเพื่อนๆลงมือตะลุมกินอาหารเที่ยงอย่างตะกละตะกลาม หัวเราะเกี่ยวกับอะไรสักอย่างที่ผมไม่ได้ยิน มันก็ไม่เชิงปลื้มใจแต่ไม่ว่ายังไงผมก็ไม่สามารถนำตัวเองเข้าไปร่วมวงสนทนานั้นได้ เสียหัวเราะพวกเขาดังอยู่ไกลอีกโหลกว่ามีสำลิมานอดูผมอยู่ มันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ พวกเขา กำลังพูดด้วยภาษาแปลกปลอมที่พวกตัวตลกในการแสดงโชว์ของคณะเซอร์ค เดอ โซลเลล⁷⁰ พูดกัน พวกเพื่อนของผมกำลังพูดคุยกันด้วยภาษาของคณะละครสัตว์เซอร์ค ซึ่งปกติผมก็พูดตามๆเขาไป แล้วก็จะร่วมหัวเราะไปกับพวกเขาซึ่งพอจะสามารถอำพรางและเข้าร่วมปรากฏตัวกับกลุ่มคนรอบตัวผม แต่วันนี้ผมไม่มีอารมณ์ที่จะเสแสร้งใดๆ เพื่อนคู่หูของผมที่ชื่อเทเลอร์ที่ค่อนข้างเป็นคนช่างสังเกตมากกว่าคนอื่น สังเกตเห็นการหายตัวไปของผม เขาจึงตีสองที่แขนผมเบาๆ

“เฮ้! เป็นไงคาเดน บอช นายไปอยู่ไหนมาเพื่อน?”

“โคจรอยู่รอบดาวยูเรนัสนี่ล่ะ” ผมบอกเขาซึ่งมันทำให้ทุกคนหัวเราะแล้วก็เริ่มเล่นคำแบบไม่สุภาพด้วยภาษาเซอร์ค แล้วผมก็หายออกไปจากกลุ่มอีกครั้งหนึ่ง

30 การเคลื่อนไหวของแมลงวัน

ขณะที่พวกเราลูกเรือทำงานอยู่นั้น บ้างก็เดินไปเดินมาบนดาดฟ้าดูเหมือนไร้ความพยายาม กับต้นเรือยืนอยู่เหนือพวกเราดตรงพวงมาลัยเรือ เหมือนนักเทศน์ที่เทศนาถึงยี่ห้อของความฉลาดเฉพาะแบบแปลกๆของตนเอง

“จิงนับเรื่องมงคลในชีวิตของพวกเจ้าซะ” กับต้นเรือบอก “ถ้าเกิดว่าพวกเจ้านับสิ่งดีๆเหล่านั้นได้น้อยกว่าสิบ ก็จงตัดนิ้วที่เหลือทิ้ง”

ผมเห็นนกแก้วกำลังนับสมาชิกลูกเรือที่ละคน บินโฉบลงมาที่ไหล่ของลูกเรือแล้วย้ายขึ้นเกาะอยู่หัวของพวกเขาสักครู่หนึ่งก่อนที่จะบินไปยังคนต่อไป ผมสงสัยว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

“เผาสะพานของพวกเจ้าเหล่านั้นซะ” กับต้นเรือบอก “โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนที่จะเดินเข้ามา”

ต้นหนเรื่อนั่งอยู่บนถังของสิ่งน่าขยะแขยงที่มันรั่วซึมออกมาซึ่งครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยอาหาร แต่กลิ่นเหม็นคาวของมันนั้นช่างเป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงที่ว่าของกินพวกนั้นมันได้เน่าเปื่อยจนกลายเป็นอย่างอื่นไปแล้ว เขาออกแบบแผนผังการเดินทางเรือโดยใช้การเคลื่อนไหวของฝูงแมลงวัน

รอบๆ ถึงบาร์เรลเน่าเป็นฐาน “การเคลื่อนที่ของพวกฝูงแมลงวันมันชือสัตย์ น่าเชื่อว่าดวงดาวชะอีก”
ต้นหนเรือบอกผม “เพราะว่าแมลงวันธรรมดาทั่วไปมีดวงตาอันซับซ้อนมากมาย

“ทำไมมันต่างกันละ” ผมกล้าถาม

เขามองหน้าผมราวกับว่าคำตอบนี้มันชัดเจนแล้ว “ตารางมอันซับซ้อนซ่อนคำโกหกแสน
สับสน”

ผมรู้แล้วว่าทำไมต้นหนเรือกับกับตันจึงเข้ากันได้ดีมาก

นกแก้วบินโฉบลงบนไหล่ผมในขณะที่ผมเดิน ลากเท้าเอื่อยๆ เข้าไปบนดาดฟ้า “ลูกเรือบอช!
เกาะเอาไว้เร็ว เกาะเอาไว้เร็ว!” แล้วก็เพ่งจ้องมองมาที่หูผมด้วยตาอีกข้างที่ไม่มีที่ปิดตา ผงกหัวขึ้นลง
เร็วๆ เหมือนที่ทำเป็นปกติ “ยังคงอยู่ตรงนั้นนะ” นกแก้วบอก “มันดีตอนายแล้ว! มันดีตอนายแล้ว!”

ผมคิดเอาเองว่าเขาคงพูดเกี่ยวกับสมองของผม

แล้วนกแก้วก็บินตรงพุ่งเข้าไปตรวจหูของกะลาสีเรือคนอื่น เสียงผิวปากต่ำเผยให้เห็นความ
ผิดพลาดในสิ่งที่เขาหาเจอหรือหาไม่เจอในระหว่างคูโบหูทั้งสองของกะลาสีเรือ

“ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวยกเว้นความกลัว” กับตันประกาศมาจากพวงมาลัยเรือ “และสัตว์
ประหลาดก็แค่กินคนเป็นครั้งเป็นคราว”

31 มันมีราคาไหม?

แม้ว่าเศษตกค้างของยาฆ่าแมลงจะไม่เหลืออยู่ที่บ้านของเราแล้ว ผมก็ไม่สามารถที่จะอดคิดถึงเรื่อง
ปลวกพวกนั้นไปได้ ถ้าสบู่ที่มีฤทธิ์ต้านแบคทีเรียจะสร้างสูดยอดเชื้อโรคเหมือนที่โฆษณาไว้ แล้วมันจะ
เกิดอะไรขึ้นถ้าเกิดวิธีการพ่นสารพิษฆ่าปลวกในเต็นท์มันจะสร้าง เหล่าแมลงที่แสนวิเศษขึ้นมา? ผมนั่ง
ลงพร้อมกับสมุดสเก็ตภาพ บนเก้าอี้โยกนิวเอง⁷¹ ที่มีอยู่ในห้องนั่งเล่น ซึ่งมันเป็นเฟอร์นิเจอร์ที่เดียวที่
หลงเหลือมาตั้งแต่สมัยที่ผมกับแมคเคนไซเป็นเด็ก คุณแม่จะนั่งเวลาให้ผมพวกเรา ผมมั่นใจว่าผม
สัมผัสได้ถึงความทรงจำในอดีต เพราะเมื่อผมและเพลิตเพลินในช่วงเวลาสั้นๆ ขอขอบคุณจริงๆ ถึงแม้ว่า
ความทรงจำในช่วงเวลาดีมนมแม่นั้นจะหายไปในอุโมงค์แห่งเวลาซะแล้ว

อย่างไรก็ตามวันนี้ผมไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายอีกต่อไปแล้ว ผมไม่สามารถหยุดคิดเกี่ยวกับสิ่งที่มัน
กระตุกกระตักบิดตัวไปมาที่กำลังค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้น แล้วผมก็เริ่มวาดสิ่งที่อยู่ในหัวราวกับว่าบางที
การวาดมันมันจะช่วยขับไล่ผีแมลงยักษ์ออกไปจากสมองของผม

หลังจากนั้นสักครู่ผมก็มองขึ้นไปเห็นแม่กำลังยืนอยู่ตรงนั้นกำลังมองมาที่ผม ผมคิดไม่ออกว่า
แม่ยืนอยู่ตรงนั้นนานรึยัง และเมื่อผมก็มองลงมามุมอีกครั้งหนึ่งหน้ากระดาษแผ่นนี้ก็คงยังว่างเปล่าอยู่
ผมยังไม่ได้วาดอะไรลงไปเลยแค่พลิกย้อนหลังเพื่อไปดูว่าอาจจะเคยได้วาดไว้หน้าที่แล้วหรือเปล่า แต่ก็
ไม่มี พวกแมลงยังคงอยู่ในหัวสมองผมมันไม่ออกมา

แม่คงเห็นว่ามီးอะไรบนหน้าอันยุ่งเหยิงของผม เพราะแม่พูดว่า “คิดอะไรอยู่หรือลูก ขอแม่ซื้อสักหนึ่งเพนนีได้ไหมความคิดลูกนะ?”

ผมไม่รู้สักขอบที่จะบอกความคิดของผม ก็เลยเปลี่ยนให้เป็นคำถามแทน “จริงหรือครับ? มันมีค่านาตินั้นเลยหรือครับ? ตั้งหนึ่งเพนนี?”

แม่ทอดสายตามอง “แม่ก็แค่พูดคาเดน”

“ถ้าฉัน เมื่อคิดคำพูดนั้นเป็นเงินได้ก็ต้องยอมรับภาวะเงินเพื่อที่ค่าเงินจะลดลงด้วยนะครับ ”

แม่ส่ายหัว “ลูกคนเดียวเท่านั้นแหละที่คิดไปถึงขนาดนั้น คาเดน” แล้วแม่ก็ปล่อยให้ผมกังวลอยู่กับความคิดที่ผมปฏิเสธที่จะขายให้ใคร

32 น้อยกว่าไม่มี

ผมเคยอ่านเจอสักที่ที่พวกเขาจะทำลายเงินเหรียญในช่วงนี้ละ ผมเดาว่าคงเพราะคิดกันแล้วว่าเป็นสิ่งที่ดีเหมาะที่จะทำสมุดบัญชีคงจะเต็มไปด้วยเศษเงินเล็กๆน้อยๆ น้ำพุก็จะไม่รับเงินเหรียญทองแดงหนึ่งเพนนีแล้ว กฎหมายก็จะยกเลิกการใช้เหรียญห้าเพนนีหรือไม่ใช้เหรียญในการซื้อขาย ไม่มีอะไรในระหว่างนี้ที่จะได้รับอนุญาต นอกจากว่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้นในระหว่างนี้ที่แม้ว่าทุกคนปฏิเสธมัน

มันเหมือนกับของที่ระลึกของรถไฟใต้ดิน ที่กลายเป็นของล้ำสมัยไม่ใช่แล้วเมื่อมหานครนิวยอร์กเริ่มนำการ์ดแม่เหล็กมาใช้แทน ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอะไรกับของที่ระลึกพวกนั้น มันก็เหมือนกับของสะสมรูปมังกรทองเหลืองที่ไม่มีราคาแล้ว ซึ่งแม้นักเรียนเข้าชั้นยังไม่อยากได้มังกรทองสม็อก⁷²และอีกอย่างราคาที่ดินและสิ่งก่อสร้างในเมืองแพงมาก ค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาคงมหาศาล ผมพนันได้เลยว่าเขาจะไปจ้างมาเพียมาเทของที่ระลึกพวกนั้นลงแม่น้ำฮิสต์พร้อมกับตัวอะไรต่างๆที่นกวางแผนผังเมืองคิดว่าการใช้บัตรเมโทรการ์ดสำหรับโดยสารณะแทนนั้นเป็นความคิดที่ดี

ถ้าเกิดว่าเหรียญเพนนีไม่มีราคาแล้ว มันยิ่งทำให้เราคิดว่าเป็นการลดค่าเงินลงไปอีก จนถึงขั้นว่าน้อยกว่าไม่มีค่าอะไรเลย? มันทำให้ผมเศร้าเมื่อคิดถึงเรื่องนี้คิดมาเมื่อเหรียญเพนนีหลายพันล้านเหรียญหล่นร่วงลงไปกรวยสีเหลืองแห่งความสับสน ผมสงสัยว่าแล้วเหรียญพวกนั้นจะไปไหน แล้วความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมดก็ต้องจบลงที่ใดสักแห่งเช่นกัน

33 ความอ่อนแอออกไปจากร่าง

ผมตัดสินใจเข้าคัดเลือกในทีมกรีฑาโรงเรียน เพื่อไม่ให้จิตใจล่องลอยและเพื่อให้ติดต่อกับเพื่อนได้ตามปกติ มันทำให้พ่อของผมมีความสุขมาก ผมรู้ว่าพ่อแอบหวังลึกๆว่าจะให้เรื่องนี้เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของผม ซึ่งวันนั้นจะเป็นวันที่ผมหมดความกระวนกระวายใจ ผมคิดว่าพ่อยากให้มันเป็นแบบนั้นมากๆ จนทำให้พ่อไม่สังเกตเห็นว่าผมก็ยังมีอาการกังวลอยู่ แต่พ่อกำลังคิดว่าผมโอเคซึ่งมันทำให้ผมรู้สึก

เป็นแบบนั้นเหมือนกันลืมนึกเรื่องพลังงานแสงอาทิตย์ ไปซะ ถ้าคุณคิดจะเข้าควบคุมการไม่ยอมรับความจริงมันเป็นการเติมพลังให้กับโลกสำหรับคนรุ่นต่อไป

“ปกติลูกก็เป็นนักวิ่งที่วิ่งเร็วอยู่แล้วนี่” พ่อบอก “และพ่อก็พนันไว้ได้เลยนะว่าด้วยขาที่ยาวสองข้างนี้แหละที่จะทำให้ลูกเป็นนักวิ่งข้ามรั้วได้”

พ่อของผมเคยเป็นนักกีฬาเทนนิสตัวแทนโรงเรียนตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย พวกเรามีรูปของพ่อที่สวมกางเกงขาสั้นยี่ห้ออาดิดาส ที่มันดูตลกๆ จนไม่เหลืออะไรไว้ให้จินตนาการได้เลยว่า พ่อเคยเป็นนักกีฬาเทนนิส ที่คาดผมนั้นเอาไว้ยัดผมดำยาวที่ส่วนมากเวลาสระก็จะร่วงลงท่อนะบายน้ำไป

“โค้ชอยากให้พวกเราเดินหรือวิ่งทุกๆ ที่ครับ” ผมบอกพ่อกับแม่แล้วผมก็เดินไปกลับโรงเรียนทุกวันจนเท้าด้านและปวดเจ็บข้อเท้าทุกครั้ง

“มันเป็นความเจ็บปวดที่ดีนะลูก” คุณพ่อบอกผมแล้วก็ยกคำคมของกुरुด้านกีฬาที่ว่า “ความเจ็บปวดคือความอ่อนแอที่กำลังจะออกจากตัวเราไป”

แล้วพวกเราก็ไปซื้อรองเท้าวิ่งคู่ใหม่ราคาแพง และถุงเท้าที่ใส่ดีกว่าอันเดิม พ่อกับแม่บอกว่าจะไปดูผมแข่งขันครั้งแรก แม้จะต้องลงงานไปก็ตามมันก็น่าจะดีนะครับถ้ามันไม่ได้เป็นไปเพื่อสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวแต่ความจริงแล้วผมไม่ได้อยู่ในทีมกรีฑาโรงเรียน

ผมไม่ได้โกหกเรื่องนี้ตั้งแต่ต้นนะครับ จริงๆ แล้วผมก็ไปสนามซ้อมแต่ผมฝึกซ้อมอยู่แค่สามวัน ผมได้พยายามเต็มที่แล้วแต่ก็ไม่ได้รู้สึกกับมัน เมื่อไม่นานมานี้ผมรู้สึกเหมือนตอนที่อยู่ในรถไฟใต้ดิน มันเหมือนมีฟองที่ลอยออกมาอยู่รอบๆ ตัวผม และเมื่อผมอยู่ในบรรยากาศที่มีความเป็นมิตรเหมือนตอนอยู่กับเพื่อนในทีม มันกลับเป็นสิ่งที่แย่ที่สุด อย่าเป็นคนยอมแพ้ง่ายๆ พ่อบอกผมแบบนั้นเสมอ ซึ่งนั่นเป็นวิธีที่ผมถูกกระตุ้น แต่เราจะเรียกมันว่ายอมแพ้ไหมในเมื่อผมไม่เคยไปร่วมเลย?

แล้วเดี๋ยวนี้ผมก็เดินตอนหลังเลิกเรียนแทนการวิ่งมันเคยเป็นการเดินแต่เป็นการเดินจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง แต่แล้วในที่สุดทั้งสองวิธีก็มีความหมายเหมือนกันคือยกเลิก ในที่สุดมันเหมือนกับว่ามีแรงผลักดันนั้นเข้าไปเติมพื้นที่ว่างในเรื่องการวาดภาพ ผมเห็นทางเท้าที่มันว่างอยู่ก็เข้าไปเดิน เดินอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมงจนผิวหนังหนาขึ้นและมีอาการเจ็บปวดข้อเท้าซึ่งเป็นผลมาจากการเดินและผมมองเห็นสิ่งต่างๆ มากมายที่เขียนเอาไว้และรู้สึกร่วมไปกับมัน เห็นรูปแบบของการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคนที่ผมเดินผ่าน ระหว่างนกที่ถลาลงบนต้นไม้ มันมีความหมายในทุกสิ่งถ้าผมเพียงแค่หามันให้เจอ

วันหนึ่งผมเดินตากฝนอยู่สองชั่วโมงจนหมวกสตูดิโอที่ติดคอเสื้อเปียกชุ่ม เนื้อตัวหนาวสั่นถึงกระดูก

“แม่ควรไปคุยกับโค้ชของลูกแล้วละ” แม่พูดแล้วยื่นน้ำชาให้ผมแก้หนาว “โค้ชก็ไม่น่าให้ลูกวิ่งตากฝนตกหนักแบบนี้”

“แม่ครับ ไม่ครับ” ผมบอกแม่ “ผมไม่ใช่เด็กทารกแล้วนะแม่! ทุกคนที่ลู่วิ่งก็ต้องวิ่งเหมือนกัน และผมไม่อยากถูกเลือกออกจากกลุ่ม

ผมประหลาดใจจริงๆว่าเมื่อจะโกหกอะไรแบบนี้ช่างง่ายดายจริงๆ

34 บทหลังเรือ

“คาเดน ฉันขอทำนายเลยนะ” กัปตันพูด “เพื่อพิสูจน์ว่านายมีความกล้าพอจะปฏิบัติภารกิจนี้หรือไม่” พร้อมกับวางมืออันหนาใหญ่บนไหล่ผมแล้วขม้อย่างหนักจนผมรู้สึกเจ็บ แล้วชี้ไปที่ส่วนหน้าของเรือ

“เห็นนั่นไหม? เสาหัวเรือขนาดใหญ่?” กัปตันชี้ไปที่เสาหัวเรือขนาดใหญ่ที่มันเหมือนไม้ขนาดใหญ่ยื่นออกจากด้านหน้าเรือเข้าไปในทะเลเหมือนจมูกของฟีน็อกซ์ไอที่เล่าโกหกกันมาเป็นทอดๆสองหรือสามต่อ “พระอาทิตย์ทำให้เสากระโดงเรือดูเก่าขึ้น ทะเลทำให้เสากระโดงเรือแตกแตกกลม มันเป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะต้องขัดทำความสะอาดเสากระโดงเรือ” จากนั้นเขาก็เอาผ้าสีขาวใส่มือผม แล้วก็ยื่นกระป๋องน้ำยาขัดไม้ให้ลูกเรือคนอื่น “ไปจัดการซะ เจ้าหนูถ้าทำสำเร็จและไม่ตายซะก่อน เจ้าจะได้เป็นส่วนหนึ่งของวงกลมในแห่งนี้”

“ผมอยู่วงกลมนอกก็ได้อยู่แล้ว” ผมบอกกัปตัน

“เจ้าเข้าใจผิดแล้วละ” กัปตันพูดอย่างน่าเกรงขาม “นี่มันไม่ใช่ทางเลือก”

แล้วก็ประเมินอาการผื่นใจของผมต่อพร้อมกับแผดเสียงใส่ผม “เจ้าเคยไปที่โรงกามาแล้วใช่ไหม? ไปตีทะเล่างุ่นศักดิ์สิทธิ์อันน่าขยะแขยงมาด้วยฉันเห็นมันจากดวงตาของเจ้า!”

ผมปลายตาไปมองนกแก้วบนไหล่ของกัปตัน นกแก้วได้แต่สั่นหัวให้สัญญาณว่าผมควรปิดปากเงียบซะ

“อย่าโกหกข้า ไอ้หนู!”

ผมขัดขึ้นต่อนกแก้วแล้วพูดไปว่า “ถ้าอยากให้ผมขัดทำให้สะอาดกว่านี้ก็เอาน้ำยาขัดไม้กับผ้าสีขาวผืนใหญ่กว่านี้มาให้ผม”

กัปตันจ้องเขม็งมาที่ผมสักครู่ใหญ่ แล้วก็ปล่อยเสียงหัวเราะออกมาทันทีพร้อมกับสั่งให้ลูกเรือคนอื่นไปเตรียมอุปกรณ์ชุดที่ดีกว่านี้มาให้ผม

โชคดีที่วันนี้ทะเลสงบหัวเรือโยกขึ้นลงตามแรงคลื่นเบาๆขณะเคลื่อนผ่านคลื่นไปเรื่อยๆ ผมไม่ได้เชือกและไม่มีวิธีที่จะป้องกันตัวเองจากอันตราย ผมเดินสายสะโพกและหัวไหล่ไหลไปถึงที่จุดบนสุดโดยไม่ได้มีอะไรสำหรับป้องกันตนเองมีแต่ความสมดุลเท่านั้นที่จะไม่ทำให้ตกทะเล ที่ที่ผมอาจจะถูกจับกดไว้ได้ถ้าเรือแล้วถูกตัวเพียงที่เกาะอยู่ข้างลำเรือตอดกินเป็นอาหาร

ผ้าสีขาวอยู่ในมือข้างหนึ่ง น้ำยาขัดอยู่กับมืออีกข้างหนึ่ง ผมนั่งคร่อมเสาแล้วกดแรงที่ต้นขาขึ้นร่างไม่ให้ร่วงตกลงท้องทะเลลึกสีน้ำเงิน วิธีเดียวที่จะเริ่มทำงานนี้ได้คือเริ่มจากปลายเสาจุดไกลสุดแล้ว

ก็กระเด้งกลับเข้ามาเพราะว่าไม้ที่ขัดแล้วมันจะลื่นมากยากที่จะเกาะไว้ได้ ดังนั้นผมจึงเริ่มขัดส่วนด้านหน้าของหมวกก่อนอย่างระมัดระวัง ตั้งใจขัดเสาเรือให้ดีที่สุดจนทำให้ผมลื่นเรื่องน้ำที่ไหลผ่านอยู่ด้านล่าง ผมปวดแขนจากการขัดเสาเรือ ปวดขาจากกดย่นค้ำตัวเองไม่ให้ร่วง ผมรู้สึกเหมือนขัดไปไม่มีที่สิ้นสุด แต่ในที่สุดแล้วผมก็กลับมาถึงจุดเริ่ม

ผมค่อยๆหันตัวไปรอบๆอย่างระมัดระวังจนตรงกันกับเรือมาเจอกับต้นยี่มยิงพันกว้าง “เรียบร้อยดีแล้วละซี!” เขาพูด “แล้วก็ออกมาจากตรงนั้นได้ละก่อนที่จะทะเลหรืออะไรที่อยู่ใต้ทะเลนั่น มันจะมาเขมือบเอาอีกครั้งตัวที่ไม่มีค่าของเจ้าไป” แล้วเขาก็เดินจากไปอย่างพอใจที่เห็นผมถูกทรมาน

บางทีมันก็ทำให้ผมก็รู้สึกหึงงาพองนิดๆ ในความสำเร็จของผมและบางทีทะเลอาจจะคิดร้ายโดยไม่บอกผมแต่ขณะที่ผมได้ถอยกลับเข้ามาที่ส่วนโค้งของเรือนั้น เรือก็โยกโคลงเอียงซ้ายเอียงขวาแล้วก็ขยายออกอย่างรวดเร็วผมก็ย้ายข้ามฝั่งและไหลตกลงมาจากเสา

มันควรเป็นจุดจบของชีวิตที่แสนเศร้าของผมแต่มีใครบางคนคว้าตัวแล้วรับผมไว้ในนาที่ชีวิตของผมห้อยต่องแต่งด้วยแขนข้างเดียวบนจุดมรณะนั้น

ผมเงยหน้าขึ้นไปดูว่าใครช่วยชีวิตผมไว้เมื่อที่คว้ายึดจับผมไว้นั้นสีน้ำตาล แต่ก็ไม่ใช่สีน้ำตาลแบบผิวเนื้อของคนสีซีดเผือดและนิ้วมือนั้นหยาบกระด้าง ผมมองขึ้นไปต้นแขนจนเห็นว่าผมห้อยอยู่บนแม่ย่านางรูปแกะสลักหญิงสาวทำจากไม้อยู่ หน้าเรือได้เสาไม้กระโดงเรือที่ยื่นเข้าไปในทะเล ผมไม่รู้ว่าจะต้องขอบคุณหรือสยดสยองกว่ากันแต่ความหวาดกลัวนั้นก็หายไปตอนที่ผมรู้สึกถึงความมดงามที่ปรากฏอยู่ในรูป

แม่ย่านางแกะสลักนี้ ส่วนโค้งที่เรือนผมหายไปข้างโครงเรือ ลำตัวอันงดงามไร้ที่ตินั้นเรียวยาวไปถึงตัวเรือราวกับส่วนที่เหลือทั้งหมดของเรือนั้นเป็นเรือนกายของเธอ และหน้าของเธอไม่ค่อยคุ้นที่จะชวนให้นึกถึงผู้หญิงที่ผมเคยแอบเห็นในจินตนาการกลุ่มผู้หญิงที่ทำให้ผมจินตนาการหน้าแดงเมื่อเวลาคิดถึงแม่ย่านางมองผมด้วยดวงตาสีน้ำตาลแดงมะฮอกกานีในขณะที่ผมห้อยแกว่งไปแกว่งมา

“ฉันควรปล่อยเจ้าลง” แม่ย่านางพูด “เพราะเจ้ามองฉันอย่างกับเป็นวัตถุชิ้นหนึ่ง” “แต่ท่านก็เป็นวัตถุนะ” ผมบอกและเห็นถึงความผิดปกติบางอย่างทันทีที่พูดออกไปถ้าผมไม่อยากตาย

“ก็อาจจะใช่” แม่ย่านางพูด “แต่ข้าไม่ชอบที่เจ้าพูดแบบนี้”

“ท่านจะช่วยชีวิตผมไหม? ได้โปรดเถอะครับ?” ผมถามอย่างรู้สึกละอายต่อการร้องขอชีวิตแต่รู้สึกว่ามีทางเลือกแล้ว

“ข้ากำลังคิดอยู่” แม่ย่านางพูด

แม่ย่านางกำผมแน่นและยึดไว้เต็มกำลัง ผมรู้ตลอดเวลาที่กำลังคิดว่าแม่ย่านางคงไม่ปล่อยให้ผมตกลงไป

“มีอะไรบางอย่างที่หลังข้า ใช่ไหม?” แม่ย่านางถาม ก็เป็นแม่ย่านางของเรือ แน่แน่นอนว่า

คำตอบก็คือ “ใช่”

“พวกเขาพูดอะไรไม่ติดกับข้าไหม?” เจ้ากัปตันกับสัตว์เลี้ยงของมันเป็นนะ? พวกลูกเรือและพวกปีศาจที่หลบซ่อนอยู่ตามรอยแตกร้าวด่างๆ”

“พวกเขาไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับท่านเลย” ผมบอก “อย่างน้อยก็ไม่นะตั้งแต่ที่ผมมาถึง”

นั่นทำให้แม่ย่านางไม่พอใจ “ห่างตากีย่อมห่างใจเช่นกัน” แม่ย่านางพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่นแห้งผากอย่างตันโถก จากนั้นหันมามองหน้าผมสักครู่ใหญ่ “ข้าจะช่วยชีวิตเจ้าเอง” แม่ย่านางบอกว่า จะทำแบบนั้น “ถ้าผมให้สัญญาว่าจะบอกท่านทุกเรื่องที่เกิดขึ้นลับหลังท่าน”

“ตกลง”

“ดีมาก” แม่ย่านางขยี้มือผมแน่นกว่าเดิมและผมก็รู้ว่ามันคงเขียวช้ำแน่ๆ แต่ผมไม่สน “มาหาฉันมาเปลี่ยนแปลงวันของฉัน เล่าความเปลี่ยนแปลงให้ฉันฟัง” แล้วเธอก็หัวเราะเยาะผม “และบางทีสักวันฉันจะอนุญาตให้เจ้ามาขัดทำความสะอาดฉันแทนเสาเรือใหญ่นั่น”

จากนั้นเธอก็แกลงผมไปมาแบบวาวโมแมนตัมสุดท้าย ผมก็ถูกเหวี่ยงขึ้นไปบนหัวเรือที่ที่ผมสามารถเหยียบขึ้นไปบนดาดฟ้าได้

ผมมองไปรอบๆ ไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ แถะนี้ ทุกๆคนบนดาดฟ้ากำลังง่วนอยู่กับสิ่งที่ชอบ ผมตัดสินใจที่จะเก็บเรื่องราวที่พบวันนี้ไว้เป็นความลับ บางทีหญิงสาวไม้นั้นอาจเป็นเพื่อนที่ดียามที่ผมต้องการก็ได้

35 ผู้ต้องสงสัยพิลึก

ทีมปฏิบัติการภารกิจนี้ได้รับการคัดเลือกมาแล้ว กัปตันรวบรวมพวกเรามากกว่าเกือบครึ่งโหลมาที่ห้องแผนที่ ซึ่งเป็นเหมือนห้องสมุดอยู่ข้างๆห้องเตรียมความพร้อมห้องนี้เต็มไปด้วยม้วนแผนที่ แผนที่บางม้วนต้นหนเรือปิกัสซูลักษณ์เส้นทางของเขาไว้เรียบร้อยแล้วมีที่นั่งอยู่หกที่นั่งสามที่นั่งอยู่ข้างเดียวกันโต๊ะที่ผิวเป็นหลุมไม่เรียบ ผังผมเป็นต้นหนเรือและเด็กผู้หญิงหน้าเกรี้ยวกราดสวมสร้อยไขศเกอร์ไข่มุกตรงข้ามเป็นเด็กผู้หญิงที่มีผมสีน้ำเงินราวกับอ่าวตาฮิติเยน ส่วนอีกคนหนึ่งอายุมากกว่าหน้าตาดูยุ่งยากผู้ที่พระเจ้าคงลืมมอบเนื้อแก้มตรงโหนงแก้มให้มาด้วย และเด็กจอมอ้วน

กัปตันยืนสูงเด่นอยู่ตรงหัวโต๊ะเป็นเจตนาโดยแท้ที่จะไม่ให้มีที่นั่งสำหรับเขาแสงไฟจากโคมไฟส่องกะพริบด้านหลังกัปตันสอดให้เงาของเขาพาดข้ามโต๊ะไปแสงเงามีตตะคุ่มๆส่องล้อเลียนกริยาท่าทางของกัปตันมองเห็นได้เกือบทุกท่า นกแก้วที่เกาะอยู่บนม้วนแผนที่อึ้งเลิบท้าจิกลงตรงแผนที่หนังผืนนั้น

คาร์โลส กะลาสิเรื่ออยู่ตรงนั้นด้วย เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงหัวมุมโต๊ะกำลังเหลาด้ามจับไม้ถู เหมือนกับว่าเขาจะเปลี่ยนให้เป็นรูปสลักหัวเสาอินเดียนแดงเขาสังเกตการณ์แต่ไม่ได้พูดอะไรในตอนแรก

“พวกเราลองเรื่อลอยอยู่บนสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาหลายอย่าง” กับตันเริ่ม “ภูเขาแห่งความลึกลับใต้ท้องทะเลทอดแนวยาวลึกต่ำในที่อับแสง ชากกระดุกบดกองลึก.....แต่ก็อย่างที่เจ้าทั้งหลายรู้มันอาจจะไม่ใช่เพียงภูเขาอย่างที่ฝังอยู่ในใจเรา แต่เป็นเทือกเขาแห่งความลึกลับต่างหาก”

จากนั้นเขาก็มองมาที่ผมด้วยตาข้างเดียว ผมรู้ว่าเขากำลังประสานสายตากับพวกเราทุกคนในขณะที่เขาพูด แต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าเขาเลือกมองตรงมาที่ผมขณะที่พูดจาแฝงไปด้วยบทวิของโจรสลัด

“ใช่, หุบเขาและร่องน้ำลึกกันมหาสมุทรแปซิฟิก และโดยเฉพาะที่แห่งหนึ่งตรงนั้น คือร่องน้ำลึกกันสมุทรรูปดวงจันทร์เสี้ยวชื่อว่าร่องน้ำลึกมาเรียนา.....และตรงร่องน้ำลึกนี้มีพื้นที่แห่งหนึ่ง เป็นแอ่งลึกหนาวเย็นเรียกว่า แชลเลนเจอร์ตีป”

นกแก้วกระพือปีกพิบพิบ “พวกเรามองเจ้าอยู่” นกแก้วพูด วันนี้ทำเสียงเหมือนโยดาตัวละครในเรื่องสตาร์วอร์

“ที่จริงแล้วพวกเราได้ตรวจสอบพวกเจ้าอย่างละเอียดรอบคอบ” กับตันพูดเสริม “และเชื่อมั่นอย่างมากว่าเจ้าคือผู้ที่จะเป็นส่วนสำคัญอย่างมากในการปฏิบัติการกิจนี้”

ผมกลอกตาไปมามองเห็นความพยายาม ตามแบบของโจรสลัดจึงไม่สงสัยเลยว่าเขาสะกดทุกคำโดยใช้เสียงอาร์สามตัว

ทุกคนเงยบอญ่สักพักจนคาร์โลส ที่นั่งอยู่หัวมุมพูดขึ้นโดยไม่ได้เงยหน้าจากการเหลาด้ามจับไม้ถู ฟันว่า “ก็แน่ละผมเป็นแค่แมลงวันที่เกาะอยู่ข้างกำแพงที่พวกนายไม่สังเกตเรื่องมันคงจะง่ายขึ้นกว่านี้ถ้าพวกนายทั้งหกคนมาออกความเห็นด้วย”

“พูด” นกแก้วสั่ง “ทุกคนจะต้องบอกว่ารู้อะไรเกี่ยวกับที่ที่เราากำลังจะไปค้นหา”

กับตันไม่พูดอะไร ดูเหมือนหงุดหงิดเล็กน้อยที่อำนาจของตนเองถูกลดทอนลงจากนกแก้วและกะลาสิเรื่อ กับตันยื่นกอดอกเพื่อแสดงอำนาจและรอให้ใครสักคนในกลุ่มพวกเราพูดอะไรสักอย่าง

“เออ ฉันเริ่มคนแรกก็ได้” เด็กหญิงที่สวมสร้อยโซ่คเกอร์ไข่มุกบอก “มันเป็นพื้นที่ที่ลึก มีด และน่ากลัว และมีพวกอสูรกายซึ่งฉันไม่อยากพูดถึงจริงๆ.....” จากนั้นเธอก็เริ่มเล่าเรื่องสัตว์ประหลาดพวกนั้น แต่ไม่มีใครสนใจฟังจนกระทั่งเด็กอ้วนจอมกินแทรกขึ้น

“ไม่เชื่อหรอก” เด็กอ้วนบอก “สัตว์ประหลาดพวกอยู่ที่ร่องน้ำลึกนี้นะไม่ได้ร้ายที่สุดหรอก พวกเขามาเผ่าร่องน้ำลึกต่างหาก และมาถึงก่อนที่เธอจะไปถึงที่นั่นซะอีก”

เด็กหญิงสร้อยไข่มุกเกอร์ไข่มุก ผู้ซึ่งยืนยันว่าเธอไม่ต้องการจะเล่าถึงสัตว์ประหลาดพวกนั้น เห็นได้ชัดว่าต้องการพูดเพราะโกรธที่ถูกขัดจังหวะเพราะตอนนี้ทุกคนให้ความสนใจกับเด็กอ้วนจอมกีน

“พูดต่อสิ ทุกคนที่นี้กำลังฟังอยู่” กับตันพูด

“เออคือว่า....สัตว์ประหลาดพวกนั้นจะฆ่าทุกคนที่เข้าถึงร่องน้ำลึกนั้นและถ้ามีตัวใดไม่ฆ่า อีกตัวก็จะฆ่าแทน”

“ยอดเยี่ยมมาก” กับตันพูด “พูดดีมาก! รู้เรื่องในสิ่งที่พูด”

“หล่อนเป็นผู้รู้ด้านนิทานปรัมปรา” นักแก้วบอก “สั่งให้เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องนี้ด้วยสิ”

“เป็นทางเลือกที่ดี” กับตันเห็นด้วย “เจ้าควรได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล”

เด็กอ้วนตกใจ “แต่ผมไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง แคเคยได้ยินที่เธอเล่าครั้งหนึ่ง”

“จรู๊วไซ้” กับตันเดินไปถึงชั้นที่ผมไม่รู้ว่ามีอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไหร่ หยิบดิกชันนารีฉบับเต็มและกระแทกลงบนโต๊ะเสียงดังต่อหน้าเด็กอ้วนผู้หน้าสงสาร

“ขอใจสำหรับเรื่องเล่า” คาร์โลลกล่าวจากหัวมุมโต๊ะพร้อมกับเคาะมีดที่เหลาไม่ลงบนพื้นเบาๆ

กับตันหันกลับไปมองเด็กหญิงผมสีน้ำทะเลแบบอ่าวตาศิเตียน รอให้เธอเล่าอะไรสักเรื่อง เธอมองเอื่อยๆตรงฝั่งของเธอขณะพูดราวกับว่าการไม่สบตานั้นเป็นสัญญาณเบื้องต้นบอกการกบฏ ด้านอำนาจของพวกเจ้าหน้าที่ “มันอาจจะมีชุมทรัพย์หรืออะไรก็ได้ฝังอยู่” เธอพูด “ไม่จั้นแล้วทำไมพวกคุณอยากไปที่นั่นกัน”

“ใช่” กับตันตอบ “สมบัติทั้งหมดที่หายไปไหนทะเลทำให้เราค้นพบจุดที่ต่ำที่สุดของโลกทองคำ เพชร มรกตและทับทิม ที่ขนาบโดยทะเลจอมอิจฉาแต่ถูกเจ้าปลาหมึกลากลงพื้นท้องทะเลแล้ว สมบัติเหล่านั้นก็ตกลงไปสู่ส่วนที่ไม่รู้ว่ามีลักษณะไหนที่ชื่อว่า แชนแลนด์เจอร์ดีป พระราชาก็ทรงทำอะไรแปลกๆ เหมือนไม่รู้สิกรู้สากับพระราชารู้ถูกลักพาตัวไป”

“ลักพาตัว บ่อดักทราย พายุทราย รูปแบบชีวิต” ตันหนรีบบอก “รูปแบบชีวิตทั้งหลายมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าของมนุษย์ธรรมดา แต่มันถูกจัดวางไว้รอผู้กล้า”

“ดังนั้น แล้วใครจะเป็นผู้กล้า?” เด็กคนที่ไม่มีไหนกัมถาม กับตันหันไปจ้องหน้าเขา “ก็เมื่อเจ้าถามคำถามนี้ได้ เจ้าคงจะบอกคำตอบได้” จากนั้นก็หันไปบอกนกแก้ว “ไปเอากะตุมาให้เขาซะ”

นกแก้วบินออกจากห้องไปแล้วกลับมาพร้อมกับคาบถุงหนังเล็กกลับมา

“พวกเราควรเรียกเจ้าว่าผู้หยั่งรู้และเจ้าจะต้องตีความกระดูกนี้ให้พวกเรา” กับตันกล่าว

“ทั้งหมดนี้เป็นกระดูกของพ่อฉัน” นักแก้วบอก “ผู้ที่ทำให้พวกเราได้ตะกลามกินอาหารแสนอร่อยในวันคริสต์มาส” กับตันเสริม “ในเวลาที่ไม่มีความอยากเป็นไก่อ้วน”

ผมได้แต่กลืนก้อนน้ำลายลงคอและคิดถึงเรื่องห้องครัวพลาสติกสีขาว แล้วกับตันก็หันมามองผม ผมจึงคิดว่าทุกคนต่างก็พูดไปแล้ว เหลือผมจึงเลือกว่าอะไรที่คนอื่นพูดไปแล้วมันทำให้ผมรู้สึกถึงความโกรธของผมมันมันก่อตัวขึ้น กับตันตาแดงก่ำแก้มแดงหัวรู้สึกอึดอัดอย่างตื่นเตนว่าอะไรคือสิ่งไร้สาระที่ผมพูดเดิมเข้าไปเสริมความโง่

“ร่อนน้ำลึกลงมาเรียนา” ผมบอก “ความลึกประมาณเกือบเจ็ดเมตรเป็นจุดที่ลึกที่สุดของโลกทางตอนใต้ของเกาะกวมซึ่งไม่อยู่ในแผนที่โลกของท่าน”

กับตันเบิกตากว้างจนมองไม่เห็นเปลือกตา “เล่าต่อไป”

“ค้นพบครั้งแรกโดยแจ๊คส์ พิคการ์ดและลูเทเนนท์ ดอน วอลซ์ ในปี พ.ศ. 2503 ไปสำรวจโดยใช้เรือดำน้ำที่ ชื่อ ไตรเอสเต พวกเขาไม่พบพวกสัตว์ประหลาดหรือสมบัติใดๆ หรือถ้าจะมีสมบัติพวกคุณก็จะมีทางได้มาหรอก ถ้าไม่ได้เครื่องประดาน้ำทำงานอย่างหนัก เป็นเรือดำน้ำนี้ทำจากเหล็กหนาน้อยหยกนิ้วแต่เรือลำนี้เป็นเรือในยุคก่อนอุตสาหกรรมจึงไม่น่าจะไปถึงได้ เพราะเราไม่มีเทคโนโลยีอะไรแบบนั้นจริงไหม? ดังนั้นมันจึงเสียเวลาทุกคนเฉยๆ”

กับตันกอดอก “เจ้าช่างเป็นคนไม่เข้ายุคสมัยอะไรเชื่อนี้” เขาบอก “แล้วเจ้าก็เชื่อเรื่องนี้เพราะ.....?”

“เพราะผมได้ทำรายงานเรื่องนี้มา” ผมบอกกับตัน “จริงๆแล้วผมได้เกรด เอ”

“ฉันไม่เชื่อ” แล้วหันไปเรียกคาร์โล “กะลาสีเรือ” กับตันเรียก “ลูกเรือคนนี้เพิ่งได้เอฟ ฉันทขอสั่งให้ตีตราอักษรเอฟบนหน้าผากของเขา”

ผู้หยั่งรู้หัวเราะคิกคัก ผู้เชี่ยวชาญข้อมูลเรื่องเล่าพิมพ์ไม่พอใจส่วนคนอื่น ๆ ก็รอดูว่าผลจะเป็นอย่างไร

“ข้าขอไล่พวกเจ้าทั้งหมดนี้ออกไป” กับตันบอก “ทั้งหมดนี้ยกเว้นเจ้าฮังการเอฟ”

คนอื่น ๆ ก็เดินลากขาออกไป ต้นหนเรือยิ้มให้ผมอย่างเห็นอกเห็นใจคาร์โลเร่งวิ่งออกไปแล้วไม่นานก็กลับเข้ามาพร้อมกับตราประทับเหล็กที่กำลังส่งไอร้อนแดงควันพุ่งกระจายราวกับว่ามีการเตรียมรอไว้แล้วด้านนอกเจ้าหน้าที่สองคนที่ผมไม่รู้จักชื่อจับผมยึดไว้ที่กำแพงเรือซึ่งถึงแม้ว่าผมจะต่อสู้อย่างไรก็ดิ้นไม่หลุดสักที

“โทษทีนาย” คาร์โลบอกขณะตรึงตราประทับลงบนหน้าผากผมอีกรอบ ความร้อนแผ่ไปแม้ระยะสองฟุตผมยังรู้สึกได้ถึงความร้อนนั้น

นกแก้วบินหนีไปอย่างรวดเร็วไม่อยากเห็น ส่วนกับตันเอียงตัวมาใกล้จนได้กลิ่นลมหายใจก่อนที่จะออกคำสั่งกลืนแรงนั้นเป็นกลืนเหมือนเนื้อเก่าหมักดองในเหล้ารัม “นี่ไม่ใช่โลกในแบบที่เจ้าคิดว่ามันเป็นหรอก” เขาพูด

“แล้วโลกมันเป็นโลกแบบไหนละ” ผมถามเสียงแข็งไม่กลัว

“เจ้าไม่รู้หรือว่ามันเป็นโลกแห่งเสียงหัวเราะมันเป็นโลกแห่งรอยน้ำตา” แล้วก็ปัดนกยักผ้าปิดตาขึ้น เผยให้เห็นตาโบน่าสะอิดสะเอียนที่ใช้เมล็ดลูกพีชปิดเอาไว้ “แต่ส่วนมากแล้วเป็นโลกแห่งน้ำตา”

แล้วเขาก็ส่งสัญญาณคาร์ไลล์ประทับตราเกรดเอฟ ให้กับการรายงานของผม

36 ไม่มีเธอพวกเราคงหลงทาง

ผลที่ตามมาหลังการตีตราประทับที่หน้าผากผม กับตนกลายเป็นคนสุภาพอ่อนโยนขอโทษผมได้ตลอด แม้ว่าอันที่จริงแล้วไม่เคยขอโทษมาก่อนเลย เขานั่งลงข้างผมจับน้ำบนรอยแผลของผมเบาๆ คาร์ไลล์และนกแก้วเคยแวะมาสักพักแค่ชั่วครู่เท่านั้น เมื่อมาแล้วเห็นกับตันอยู่ที่นี่ก็จะหลบถอยไป

“นี่เป็นความผิดของเจ้านกแก้วทั้งหมด” กับตันบอกผม “และคาร์ไลล์ด้วย สองคนนั้นคงใส่ความฉันและเธอคงถูกรบกวนมากเวลาฉันไม่อยู่”

“คุณมานี่เสมอ” ผมย้ำกับเขา เขาทำเฉยกับคำพูดผมและตะเบาๆที่หน้าผากของผม

“การหนีไปเที่ยววังเจ้ากรรมนั้นไม่ได้ช่วยอะไรเจ้าเลยนะจิตวิญญาณจะห่างออกไป ไปหาพวกภูตผีปีศาจเพราะน้ำมันต้นนั้น จำคำข้าไว้จะน้ำที่มันไม่ศักดิ์สิทธิ์จะค่อยๆกัดกร่อนทำลายเจ้าจากภายในสู่ภายนอก”

ผมไม่ได้บอกกับตันว่านกแก้วยืนยันว่าให้ผมดื่มคือกเทลได้

“เจ้าขึ้นไปนั่นเพราะเจ้าต้องการอยากจะ รู้ว่าได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนๆ” เขาบอก “ฉันรู้เรื่องนี้ วิธีที่ดีที่สุดคือเทเครื่องดื่มนั้นลงน้ำไปตอนที่ไม่มีใครเห็น”

“ผมจะจำไว้” ผมบอกเขา ผมคิดถึงหญิงสาวโดดเดี่ยวผู้ซึ่งเป็นของตกแต่งหัวเรือ ที่เธอขอให้ผมช่วยเป็นหูเป็นตาให้เธอสอดส่องเหตุการณ์บนเรือลำนี้ ผมคิดว่าถ้ากับตันถามแบบนี้ตอนนี้คงเป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว ในเวลาที่เขารู้สึกผิดกับการให้เอฟผม

“ตอนที่ผมอยู่ตรงเสาหน้าหัวเรือใหญ่ ผมเจอแม่ย่านางเรือสวยมาก”

กับตันผงกหัว “เป็นงานศิลปะแน่ๆ”

“พวกกะลาสีเรือเคยเชื่อว่าพวกเขาปกป้องรักษาเรือ เจ้าเชื่อเช่นนั้นไหม?”

กับตันมองผมอย่างแปลกๆ แต่ไม่ได้สงสัยอะไร “แม่ย่านางเรือบอกเจ้าเช่นนั้นไหม?”

“แม่ย่านางเป็นไม้่นะ” ผมรีบบอก “แล้วท่านจะบอกอะไรผมได้ยังไง?”

“นั่นสิ” กับตันลูบหนวดไปมาแล้วบอกว่า “แม่ย่านางปกป้องเราจากสถานการณ์เสี่ยงต่างๆ ที่ต้องเผชิญก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทางจากพวกสัตว์ประหลาดที่จะบุกเข้ามาในระหว่างที่พวกเราแล่นเรือ”

“แม่ย่านางมีพลังเหนือพวกสัตว์ประหลาดนั้นหรือครับ?”

กัปตันเลือกคำมาอธิบายอย่างระมัดระวัง “แม่ย่านางดู แม่ย่านางเห็นทุกสิ่งที่ไม่มีใครมองเห็น และการรู้ล่วงหน้าของท่านนั้นก็จะก้องไปทั่วเรือ ทำให้เรือแข็งแกร่งขึ้นต่อต้านการโจมตีที่มีพลังสูงมากได้แม่ย่านางโชคดีแต่เหนือสิ่งใด เวลาท่านจ้องมันก็ดึงดูดธรรมชาติของอสูรกาย ได้น้ำได้เช่นกัน

“ผมดีใจที่พวกเรามีคนปกป้อง” ผมบอกเขา ผู้รู้ที่ต้องไม่พูดอะไรต่อเพราะกัปตันอาจสงสัยในสิ่งที่ผมถามได้

“ถ้าไม่มีแม่ย่านางพวกเรคงหลงทาง” กัปตันพูดแล้วก็ลุกขึ้น “ฉันหวังว่าจะเจอเจ้าตอนเช้า ซื่อยามเช้าโดยไม่มีข้ออ้างใดๆ” แล้วเดินก้าวยาวออกไปพร้อมกับโยนผ้าชีวรี่เปียกให้ต้นหนเรือผู้ที่ไม่สนใจที่จะพยาบาลแผลให้ผม

คำอธิบายประกอบการแปล

1. มนา ในภาษาบาลีสันสกฤต แปลว่า ใจ ปรากฏรวมกับคำอื่น สัมมนา สัม แปลว่า รวม รวม สัมมนา จึงแปลว่า ร่วมใจ ร่วมคิด เป็นคำที่สร้างขึ้นให้มีเสียงใกล้เคียงกับคำว่า seminar ด้วย (<http://www.royin.go.th/?knowledges>) วรรณกรรม Challenger Deep กล่าวถึงการเดินทางของความคิดของตัวละครเอกอย่างคาดเดาไม่ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับที่ ฟุ้งไปในที่ต่าง ๆ ตามเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะอาการของโรคจิตเภท การเดินทางของใจเหมือนการผจญภัยและเป้าหมายของการผจญภัยในเรื่องนี้ คือการเอาชนะสภาวะความคิดที่ผิดปกติที่ตนเองไม่สามารถควบคุมคิดของตนเองได้ มีผลทำให้สภาวะจิตใจตกต่ำที่สุด ให้สามารถอดทนต่อผลที่เกิดจากการทดลองยาแต่ละประเภทในการรักษา จนกว่าจะค้นพบตัวยาที่ทำให้สภาวะความคิดเป็นปกติผู้แปลจึงเลือกตั้งชื่อเรื่องว่า มนา นาวีผจญภัย

2. Fee, Fi, Fo, Fum เป็นเสียงสัมผัสในบทกวีเด็กในวรรณกรรม traditional story เรื่อง Jack and Beanstalk คำขึ้นโคลงบาทแรก ตอนที่แจ็คปีนต้นถั่วขึ้นไป แล้วยักษ์ได้กลืนมนุษย์จึงพูดว่า

Fee-fi-fo-fum

I smell the blood of an Englishman.

Be he alive or be he dead

I'll grind his bones to make my bread.

จาก <https://www.phrases.org.uk/meanings/fie-fih-fo-fum.html>

3. คำว่า “’em” เป็นภาษาไม่มาตรฐาน ตามความหมายในพจนานุกรมดิกชันนารีออนไลน์ <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/em> ให้ความหมายว่า short form of them คำว่า “them” จากประโยคที่ว่า “it scares the dust out of’em.”

ผู้แปลเลือกที่จะปรับภาษาในต้นฉบับให้เป็นภาษามาตรฐานก่อนแล้วจึงถ่ายทอดความหมายไปยังภาษาปลายทางว่า มันกลัวจนฝุ่นกระจายออกจากพวกเขา ผู้แปลจึงปรับประโยคนี้นว่า “อกสั่นขวัญหายหนีเตลิดเปิดเปิง”

4. คำว่า “Halloween” เป็นคำทางวัฒนธรรม อธิบายความหมายของคำว่า Halloween ซึ่งเป็นเทศกาลที่มีการเฉลิมฉลองกันในวันที่ 31 ตุลาคม ในวันฮาโลวีน ที่ผู้คนจะแต่งกายเป็นผีในแบบต่าง ๆ ออกมาร่วมเดินไป ตามสถานที่ที่มีการตกแต่งประดับประดาด้วยแสงไฟและโคมไฟ แกะสลักฟักทอง ที่เรียกว่า แจ็ค โอ แลนเทิร์น (jack-o'-lantern) เมื่อนำมารวมกันกับคำว่า Halloween pirates ผู้ศึกษาจึงแปลว่า ผีโจรสลัดในวันฮาโลวีน

5.trick-or-treating มีความหมายว่า ทรिकออร์ทรีต ตามความหมายใน <https://dict.drkrok.com/trick-or-treat/> เป็นคำศัพท์ตามบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่พบในวันฮาโลวีน ซึ่งเด็กๆจะเฉลิมฉลองโดยการแต่งกายเป็นผีในชุดที่น่ากลัวต่างๆแล้วเดินออกไปตามบ้านของคนเพื่อขอลูกอมและขนมต่างๆ โดยเคาะประตูเมื่อประตูเปิดแย้มขึ้นเล็กน้อยก็จะพูดว่า trick-or-treat ซึ่งหมายความว่าจะให้หลอกหรือจะให้ลูกอม ผู้ศึกษาใช้กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาตามบริบททางวัฒนธรรม โดยแปลแบบใช้คำยืมประกอบการอธิบาย

6. คำว่า “Big-Brother” เป็นชื่อรายการโทรทัศน์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในหลายประเทศทั้งอเมริกา แคนาดา รูปแบบรายการที่สำคัญคือการสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมรายการ โดยใช้กล้องวงจรปิด ผู้เขียนนำบริบทเชิงสังคมของผู้เขียนถ่ายทอดในงานวรรณกรรม บอกถึงพฤติกรรมของพ่อแม่ที่สอดส่องดูแลความประพฤติของลูก ๆ ให้อยู่ในสายตาเหมือนรายการ Big-Brother จากบริบท by a parental conspiracy that sees all with unblinking Big-Brother eyes.

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลแบบถอดเสียงคำในภาษาต้นฉบับแล้วเพิ่มคำอธิบายตามลักษณะของภาษาฉบับแปลเพื่อคงรูปแบบภาษาต้นฉบับและผู้อ่านในภาษาฉบับแปลเข้าใจลักษณะของรายการนี้เช่นกัน

7. Kurosawa ชื่อเต็มคือ อคิระ คุโรซาวา (Akira Kurosawa) เกิดที่เมืองโตเกียวปี ค.ศ.1910 ผู้สร้างภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นที่มีความสำคัญและทรงอิทธิพลมากในวงการภาพยนตร์ของประเทศญี่ปุ่น กำกับภาพยนตร์มากกว่า 30 เรื่องตลอดเวลา 57 ปี ของชีวิตในวงการภาพยนตร์ ชีวิตของเขา เริ่มจากการเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ คนเขียนบท แล้วเริ่มได้กำกับภาพยนตร์แอคชั่น เรื่อง Sanshiro Sugata ในปี ค.ศ. 1943 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองและมีชื่อเสียง โด่งดัง เป็นที่รู้จัก และได้รับการยอมรับ ในระดับนานาชาติในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์แนว ตำนานซามูไร ได้รับรางวัล จากเรื่องราโชมอน (Rashomon) ในปี ค.ศ.1950 ซึ่งทำให้เกิดผลงานเรื่องอื่น ๆ ตามมาที่คนรู้จักกันเป็นอย่างดีคือ เรื่อง The Seven Samurai หรือ 7 ซามูไรที่คาเดนารู้จักและวาดเป็นรูปปลาโลมาไว้ที่ผนังห้องนอน ให้น้อง บันปลายชีวิต เขาประสบปัญญาถึงขั้นคิดพยายามฆ่าตัวตาย อคิระ คุโรซาวา (Akira Kurosawa) เสียชีวิตในปี ค.ศ.1998 ถือได้ว่ามีอิทธิพลต่อผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นรุ่นหลังๆที่ยกย่องเขา เป็นผู้กำกับ ภาพยนตร์ ที่ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษที่ 20 <https://www.biography.com/people/akira-kurosawa-9370236>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยถ่ายทอดเสียงของคำในภาษาต้นฉบับประกอบคำอธิบายชื่อเฉพาะ เพื่อให้ผู้อ่านในภาษาฉบับแปลเข้าใจบุคคลที่ผู้เขียนกล่าวถึงในเนื้อเรื่อง

ภาพที่ 1 Akira Kurosawa

จาก http://ricardodelgadoart.blogspot.com/2013_05_01_archive.html

ภาพที่ 2 ภาพยนตร์เรื่อง seven samurai จากฝีมือการกำกับของ Akira Kurosawa จาก <https://lisathatcher.com/2012/07/26/seven-samurai-akira-kurosawa-starts-a-trend/>

8. ผู้ศึกษาพิจารณาข้อความ “not quite in, but not quite out of the room” ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตอนที่พ่อจัดแจงส่งแมคเคนไซเข้านอน แล้วคาเดนยืนรอพ่ออยู่ ตามข้อความคือไม่ยืนอยู่ข้างในและไม่ยืนอยู่ข้างนอกประตู ผู้ศึกษาจึงพิจารณาใช้คำว่า“เก๋ๆกั๊กๆ” และให้ความหมายของ “not quite in” และ “not quit out” ว่าไม่เข้าไม่ออกซึ่งพอจะอธิบายลักษณะการยืนของของเดนในภาษาปลายทางดังข้อความตามต้นฉบับ

9.จากการอธิบายลักษณะของกล่องรับบริจาคที่จะหมุนวนด้านบนแล้วปล่อยให้เหรียญบริจาคค่อยๆร่วงลงไปในส่วนสีดำของกล่องรับบริจาค ผู้ศึกษาจึงอธิบายวลี the black abyss of the funnel ว่าเป็นบาดาลข้างล่างสีดำของกล่องรับบริจาคที่ต่อจากกรวยดังรูปตามเว็บไซต์

ภาพที่ 3 A wish-coin-vortex จาก

<https://fiji.desertcart.com/products/64553263-whirl-a-wish-coin-vortex-funnel-spiral-wishing-well-vortex-fund-raising-non-profits-schools-churches-youth-groups-clubs>

10. วลี That's nuts ให้ความหมายตาม <http://www.phrasemix.com/phrases/thats-nuts> ว่า "Nuts" is a casual way to say "crazy". วิธีการใช้เช่น As an example of how to use "nuts", if your friend is going to do something risky you might say: You're nuts! หรือ When a friend or coworker says something that's surprising, you can respond, "That's nuts." ตัวอย่างบทสนทนา เช่น

A: We hiked 45 miles in two days.

B: Whoa, that's nuts! Really?

จากทั้งความหมายและตัวอย่างการใช้ในบริบท ผู้ศึกษาจึงเลือกคำว่า “บ้าไปแล้ว”

11. y'know?” เป็นการใช้คำภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะปรับให้เป็นคำใน ภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน คือ You know? จากบริบท you ในที่นี้แทนพ่อ ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะให้ความหมายของ y'know?” ว่า พ่อรู้ใช่ไหมครับ?”

12. ประโยคสนทนาสั้น ๆ ในระหว่างที่พ่อคุยกันกับคาเดน แล้วพ่อบอกว่า “I don't follow.” จากการศึกษาบริบทและความหมาย จึงทำให้ผู้ศึกษาพิจารณาเลือก fellow ที่ให้ความหมายว่า to obey or to act as ordered by someone จากความหมายใน <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/follow>

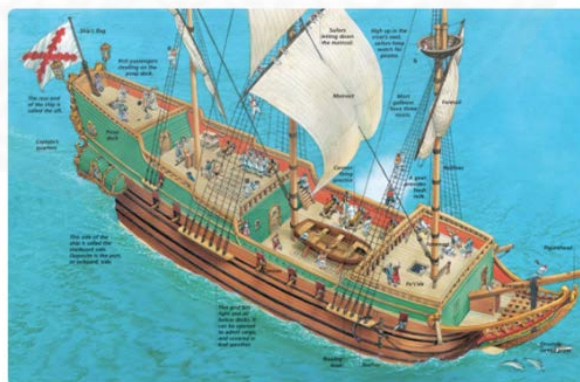
ดังนั้นจึงแปลความหมายของประโยคนี้นว่า “พ่อไม่เข้าใจ”

13. to star-board จากความหมายที่พบใน (<https://www.merriam-webster.com/dictionary/starboard>) star-board ให้ความหมายว่า the right side of a ship or aircraft looking forward ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำว่า ด้านขวา

14. to port มีความหมายว่า the left side of a ship or aircraft จากความหมาย ที่พบใน (<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/port>) ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำว่า ด้านซ้าย

15. galleon เป็นลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จึงทำให้ผู้ศึกษาต้องศึกษา ความหมายจากหลายด้านทั้งในส่วนความหมายที่เป็นข้อความและความหมายที่เป็นรูปภาพ พบว่า galleon มีความหมายว่า - a large sailing ship with three or four masts, used both in trade and war from the 15th to the 18th centuries ตามความหมายใน (<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/galleon>) และความหมายจาก (<http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/galleon?q=galleon>) ที่ให้ความหมายว่า a large Spanish sailing ship, used between the 15th and the 17th centuries อธิบายได้ว่าเป็นเรือแบบสเปนขนาดใหญ่ใช้ในช่วงศตวรรษที่ 15-17 มีข้อแตกต่าง บางอย่างที่ทำให้ผู้ศึกษาต้องหาความหมายบางอย่างเพิ่มเติมเพื่อเป็นการตัดสินใจหาความหมาย จาก (<https://www.merriam-webster.com/dictionary/galleon>) พบว่าหมายถึง a heavy square-rigged sailing ship of the 15th to early 18th centuries used for war or commerce especially by the Spanish และเพื่อให้ผู้ศึกษาเข้าใจกระจ่างมากขึ้นอีก จึงหาความหมายของคำว่า galleon จากความหมายเชิงรูปภาพ ลักษณะของเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่แบบสเปนจาก (<https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/>) พบรูปดังนี้

Spanish galleons

Spanish galleons were large and slow moving.

ภาพที่ 4 galleon จาก <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/>

คำพูดบอกเล่าความเสียหายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นถ้ามันแต่ถ้ามันไปมาแบบนี้ ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำว่า “หายนะ” เพื่อให้เกิดผู้อ่านในภาษาฉบับแปลเห็นภาพลักษณะชัดเจนตามอารมณ์ของกัปตันตามต้นฉบับ

17. คำว่า hatch (<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/hatch>) ให้ความหมายว่า an opening through a wall, floor, etc., or the cover for it และความหมายเชิงรูปภาพ จาก (<http://www.alamy.com/stock-photo-hatch-a-sailboat-galleon-basque-country-spain-133027658.html>) พบรูปดังนี้

ภาพที่ 7 hatch จาก <http://www.alamy.com/stock-photo-hatch-a-sailboat-galleon-basque-country-spain-133027658.html>

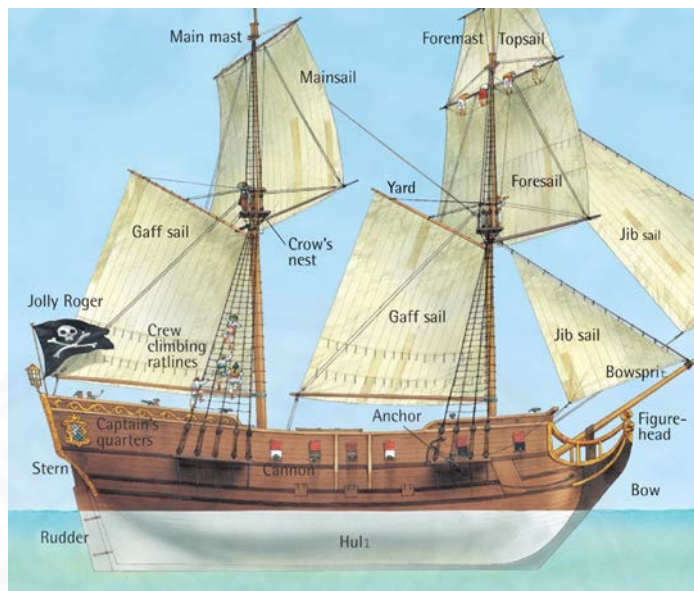
ผู้ศึกษาจึงเลือกอธิบายความหมายร่วมกับคำว่า main จึงแปลได้ว่า “ประตูตรงทางเดินหลักขึ้นดาดฟ้าของเรือ”

18. คำว่า state-of-the-art เป็นคำ adjective มีความหมายว่า very modern and using the most recent ideas and methods อธิบายได้ว่า ทันสมัยมากหรือน่าสมัย ตามความหมายใน (<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/state-of-the-art?q=state-of-the-art+>)

ผู้ศึกษาจึงแปลคำนี้ว่า ทันสมัยมาก ตามบริบทนี้ใช้ร่วมกับคำว่า refrigerator จึงแปลรวมกันว่า “ตู้เย็นที่ทันสมัยมาก”

19. ข้อความ the slats of wood that make up the hull and decks of the ship จากข้อความดังกล่าวพบความสัมพันธ์ของคำว่า slat ซึ่งเป็นวัสดุที่นำมาใช้ทำ the hull ผู้ศึกษาจึงหาความหมายของคำว่า hull ซึ่งความหมายว่า the body or frame of a ship, most of which goes under the water อธิบายว่าเป็น ส่วนของตัวเรือที่อยู่ใต้น้ำ จาก

<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/hull> และศึกษาความหมาย จากรูปภาพ
ดังนี้

ภาพที่ 8 hull จาก <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/inside-a-pirate-ship/>

ส่วนคำว่า slat มีความหมายว่า a thin, narrow piece of wood, plastic, or metal used to make floors, furniture, window coverings, etc. อธิบายได้ว่าเป็น แผ่นไม้บางใช้ทำพื้น เพอร์นิเจอร์ จาก(<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/slat?q=slat>) ผู้ศึกษาได้หาข้อมูลรูปภาพเพิ่มเติมซึ่งทำให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น และพบรูปดังนี้

ภาพที่ 9 slat จาก <http://www.slatmat.com/index.php/buy-slat-mats>

จากความหมายทั้งสองส่วน ทำให้ผู้ศึกษาเลือกใช้คำว่า slat ว่า ระแนง ซึ่งจากบริบทในเนื้อเรื่องของข้อความ the slats of wood that make up the hull and decks ผู้แปลจึงเลือกใช้คำว่า ระแนงไม้ที่เอามาทำตัวเรือและดาดฟ้าเรือ

20. สำนวน bored out of our minds มีความหมายว่า extremely bored ตามความหมาย ใน (<http://idioms.thefreedictionary.com/bored+out+of+your+mind>) อธิบายได้

ว่า เบื่อมาก ซึ่งผู้ศึกษานำมาใช้ในการปรับสำนวนในบริบทของภาษาต้นทางในประโยคwe were at the mall bored out of our minds...เลือกแปลว่าพวกเราไปอยู่ที่ห้างสรรพสินค้ามันน่าเบื่อมาก

21. วลี serial killer ใช้ในการบรรยายหญิงแก่คนหนึ่งที่เคยโดนและเพื่อนเห็นที่ห้างสรรพสินค้าและคาดหวังว่าน่าจะสามารถเป็น นักฆ่าครบตอนที่สมบูรณ์แบบได้ ผู้ศึกษาจึงเลือกปรับบทแปลเพื่อให้กระชับขึ้นในภาษาปลายทางว่า “ฆาตรกรต่อเนื่อง”

22. UPS เป็นอักษรย่อของคำทางวัฒนธรรมต้นฉบับ ที่มีความหมายหลายอย่าง ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ความหมายจากบริบทในระดับข้อความ (discourse) “Then she would capture the delivery man, and kill him with the very object he delivered. She had a whole collection of newly purchased murder weapons and dead UPS men in her basement and/or attic.” ซึ่งมีคำที่น่าสนใจคือ “delivered และ the delivery man” ที่กล่าวถึงการจัดส่ง ดังนั้นความหมายของ UPS ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนาม men

ดังนั้นความหมายของ UPS จึงน่าจะเกี่ยวกับการส่งของ จึงเลือกความหมายจาก (<http://www.businessdictionary.com/definition/United-Parcel-Service-UPS.html>) ซึ่งให้ความหมายว่า United Parcel Service (UPS) และเลือกแปลความหมายของคำนี้ว่า UPS men บุรุษไปรษณีย์

23. วลี curling my toes ในวัฒนธรรมภาษาปลายทาง คำว่า “curl” พบร่วมกับทรงผม มากกว่าเท้า ดังนั้นผู้ศึกษาจึงศึกษาหาความหมายภาพเชิงรูปเพิ่มเติมของคำว่า curling toes และพบลักษณะอาการที่ใกล้เคียง ลักษณะที่คนไทยใช้เรียกว่า อาการจิกเท้า จึงแปลว่า จิกเท้าดังรูป

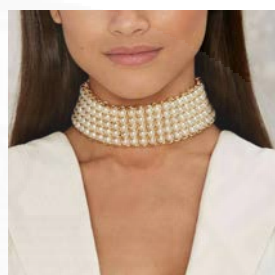

ภาพที่ 10 curling toes จาก <https://frankenfoot.wordpress.com/page/2/>

24. เว็บไซต์ <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/choker> ให้ความหมายของคำว่า choker ดังนี้ a narrow strip of cloth or a necklace that fits very closely around a woman's neck มีลักษณะดังรูป

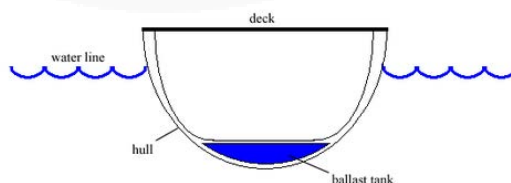
ภาพที่ 11 choker จาก <https://www.pinterest.com/pin/315111305163030004/>
จากบริบทคำว่า choker ประกอบอยู่ร่วมกับคำนาม pearl ในวลี a pearl choker ผู้ศึกษาได้หา
ความหมายเชิงรูปภาพ ได้รูปดังนี้

ภาพที่ 12 pearl choker จาก <https://www.aliexpress.com/w/wholesale-pearl-choker-designs.html>

จากวลี pearl choker จึงเลือกใช้การแปลโดยการถ่ายทอดเสียงคำในภาษาต้นฉบับผสม
กับการแปลความหมายคำปกติ จึงได้ความหมายในบทแปลว่า “สร้อยไข่มุกเกอร์ไข่มุก”

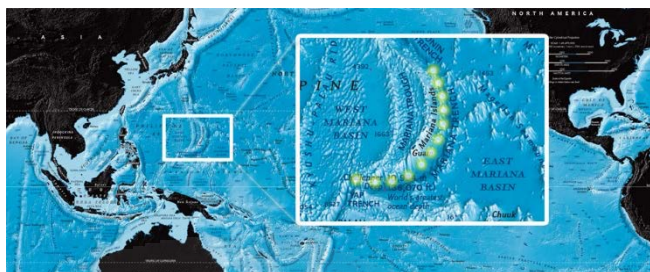
25. คำว่า ballast มีความหมายว่า heavy matter such as sand or stone that is used at the
bottom of a ship or a hot-air balloon to make it heavier, or the small stones on
which railways and roads are made หมายถึง วัตถุหนักเช่น หินที่ใช้ทำรางรถไฟหรือถนน ทราย
หรือบอลลูนร้อน ที่ใส่ไว้ได้ท้องเรือเพื่อถ่วงทำให้เรือหนักมากขึ้น ตามความหมายใน
<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/ballast> ความหมายเชิงรูปภาพ

ภาพที่ 13 ballast จาก [http://www.sailorsforthesea.org/blog/conservation/whats-](http://www.sailorsforthesea.org/blog/conservation/whats-ballast-water)
[ballast-water](http://www.sailorsforthesea.org/blog/conservation/whats-ballast-water)

ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้วิธีการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “บัลลัสต์
ตัวถ่วงได้ท้องเรือ”

26. คำว่า Marianas Trench มีความหมายว่า The deepest spot in the oceans, more than thirty-five thousand feet deep, near the Philippines.ตามความหมายใน <http://www.dictionary.com/browse/marianas-trench>และศึกษาความหมายจากภาพ

ภาพที่ 14 Marianas Trench จาก <http://www.deepseachallenge.com/the-expedition/mariana-trench/>

ผู้ศึกษาพิจารณาถึงความหมายแล้วจึงเลือกใช้การถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับประกอบคำอธิบายจึงแปล Marianas Trench ว่า “ร่องลึกมาเรียนา”

27. คำว่า 'Tis ในภาษาต้นฉบับเป็นรูปย่อหรือ short form of it is ตามความหมายใน <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/tis> ตัวอย่างเช่น 'Tis the season to be jolly! เป็นรูปภาษาอังกฤษแบบไม่มาตรฐาน (non-standard English)

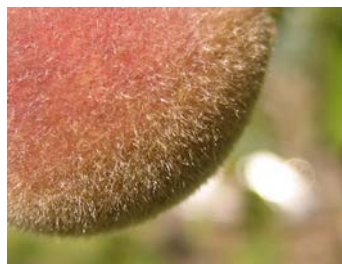
ผู้ศึกษาเลือกแปลตามภาษามาตรฐาน จึงใช้ว่า “มันเป็น” ในประโยค 'Tis the nature of a liquid horizon to feel no passage of space. ว่า “มันเป็นธรรมชาติ.....”

28. a short peach fuzz เป็นวลีที่ใช้บรรยายลักษณะของคาร์ลเฮล เพื่อนของคาเดน ที่บอกว่า a guy with bright red hair in a short peach fuzz ผู้ศึกษาศึกษาความหมายเชิงรูปภาพจะได้ดังรูป

ภาพที่ 15 peach fuzz จาก <http://www.keywordsuggests.com/sGszvfCxmH0W3rkmdahb4dUHQiH%7CjwY0XxUwt9eru6M/peach+fuzz>

เป็นลักษณะของเคราเล็ก ๆ บาง ๆ ที่กำลังเริ่มเกิดในวัยรุ่นชายชาวตะวันตก ซึ่งมีลักษณะคล้ายขนลูกพีช ดังรูป

ภาพที่ 16 peach fuzz จาก http://nittaranch.com/2011/05/spring-photos/img_3171-3/

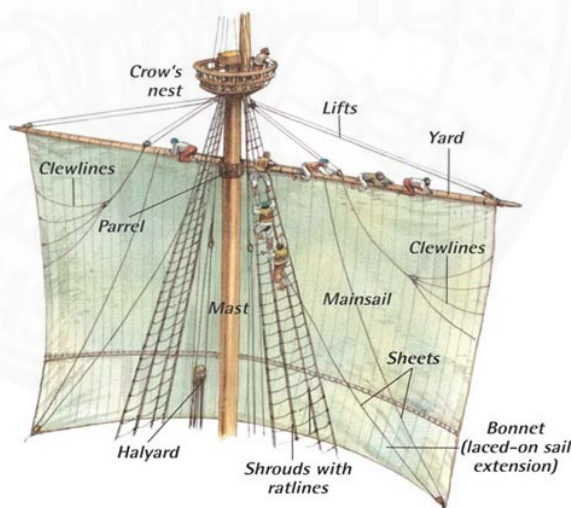
ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่า ไ่ว์เครานิดๆสีพีซเป็นสีประกายทอง ตามลักษณะที่ตั้งของขนที่ขึ้นข้างแก้ม และสีที่ปรากฏซึ่งเป็นลักษณะบ่งชี้ทางพันธุกรรมของชาวตะวันตก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมต้นเรื่องของวรรณกรรม

29. crow's nest มีลักษณะเป็นพื้นที่วงกลมคล้ายอ่างเล็กๆ บนเสากระโดงเรือหลักมีไว้สำหรับสอดแนมเพื่อระวังความปลอดภัยในระยะใกล้ใกล้รอบทิศทาง ตามความหมายใน

<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/crow-s-nest?q=crow's+nest+> และ

[http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/crow-s-](http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/crow-s-nest?q=crow's+nest+)

[nest?q=crow's+nest+](http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/crow-s-nest?q=crow's+nest+) ดังรูปภาพ

The ship's rigging

ภาพที่ 17 crow's nest จาก <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่า รังกา ตามลักษณะรูปภาพและความหมายของคำ

30. ratline เป็นเชือกที่ถักไว้สำหรับเป็นบันไดขึ้นที่สูงตามเสากระโดงเรือต่างๆ ผู้ศึกษาจึงเลือกว่า บันไดเชือก ดังรูปภาพ

ภาพที่ 18 ratline จาก <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/>

31. จากอนุประโยค that drape the ship like shrouds คำว่า drape มีความหมายว่า ห่อหรือพันแล้วแขวนไว้ ส่วนคำว่า shroud ในที่นี้ จึงเลือกที่จะให้มีความหมาย a cloth or long, loose piece of clothing that is used to wrap a dead body before it is buried มีลักษณะเป็นผ้าห่อศพ ตามความหมายใน <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/shroud> ดังนั้นอนุประโยค that drape the ship like shrouds ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่าผ้าห่อเป็นมัดๆ คล้ายห่อศพวางอยู่ใต้รางกาซึ่งสามารถปีนขึ้นไปโดยใช้บันไดเชือกได้ ดังรูป

ภาพที่ 19 shroud จาก <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/>

32. martini เป็นค็อกเทลชนิดหนึ่งที่ใช้เหล้าชนิดต่าง ๆ ผสมกันใส่น้ำแข็งแล้วเขย่าและอาจใส่น้ำผลไม้หรือชิ้นผลไม้เพื่อเพิ่มสีหรือแปลกๆ ออกไปนิยมดื่มก่อนอาหาร ดังรูป

ภาพที่ 20 martini จาก <http://www.liquor.com/recipes/dirty-martini/#gs.cCAHr6Q>

ผู้ศึกษาพิจารณาถึงความหมายแล้วจึงเลือกใช้ว่า “ค็อกเทล”

33. ประโยค Party of one? เป็นประโยคที่ใช้ในการถามลูกค้าที่กำลังเดินเข้ามาในร้านอาหารหรือภัตตาคารว่า มาด้วยกันกี่คนครับหรือจะรับกี่ที่ครับหรือคะ คำตอบบอกจำนวนของผู้ที่จะร่วมโต๊ะด้วย ตามความหมายใน <https://www.usingenglish.com/forum/threads/89378-A-party-of-one> และจากสถานการณ์ที่คาเดนหลบปิ่นขึ้นไปทิ้งกา ซึ่งมองจากด้านล่างเหมือนจะเป็นพื้นที่เล็ก ๆ แต่ความจริงแล้วมีขนาดใหญ่กว่าที่มองเห็น และมีบางคนนั่ง บางคนกำลังดื่มเครื่องดื่มสัปดาห์ ๆ คาเดนจึงเดินเข้าไปด้านใน แล้วมีบริการหญิงเดินเข้ามาถาม แล้วยังนำคาเดนเข้าไปนั่งยังเก้าอี้กำมะหยี่ จากสถานการณ์ทำให้ผู้ศึกษาเลือกที่จะแปลประโยคว่า Party of one? ว่า “มาท่านเดียวใช่ไหมคะ? เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและความหมายที่ปรากฏตามในต้นฉบับ

34. cocktail มีความหมายว่า a drink, usually an alcoholic one, made by mixing two or more drinks together เป็นเครื่องดื่มที่ถือกำเนิดขึ้นในศตวรรษที่ 17-18 หลังคำว่า “Margarita” และ “Martini” บางแห่งให้ความหมายว่าเดิมที่เป็นไวน์ผสมกับเหล้า จาก

<https://www.thespruce.com/what-is-a-cocktail-760163> แต่ปัจจุบันเป็นเครื่องดื่มชนิดหนึ่งที่ใช้เหล้า ชนิดต่าง ๆ ผสมกันแล้วดื่มเลยครั้งเดียวนอกจากนั้นในบางแห่งอาจมีการใส่น้ำแข็งในเหล้าผสมแล้วเขย่าและอาจใส่น้ำผลไม้หรือชิ้นผลไม้เพื่อเพิ่มสีหรือแปลกๆ ออกไป นิยมดื่มก่อนอาหาร <http://dictionary.sanook.com/search/dict-th-th-royal-institute/ค็อกเทล> ดังรูป

ภาพที่ 21 cocktail จาก <https://www.thespruce.com/what-is-a-cocktail-760163>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงของคำในภาษาต้นฉบับ ว่า ค็อกเทล ตามหลักการของราชบัณฑิตยสภา (www.royin.com) เพราะเป็นคำนิยมใช้ในภาษาปลายทาง

35. Play-Doh เป็นชื่อเฉพาะของเล่นสำหรับเด็กยี่ห้อหนึ่งที่ใช้ปั้นและเล่นทั่วไปเช่น เซตทำอาหาร ทำไอศกรีม เค้ก ตุ๊กกี้ พืชชำ พายต่างๆ ชุดคอมพิวเตอร์ มีความพิเศษคือคำนึงถึงวัสดุที่นำมาใช้ในการผลิตของเล่นทำมาจากแป้ง น้ำ เกลือ น้ำมันแร่ ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยปราศจากสารพิษ

ภาพที่ 22 Play-Doh จาก <http://www.toyfargo.com/product/2379/play-doh-scoops-n-treats>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงของคำในภาษาต้นฉบับว่าเพลย์-โด ตามหลักการของราชบัณฑิตยสภา (www.royin.com) และเพิ่มคำว่า ของเล่นยี่ห้อ เข้าไปเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น

36. jumpsuit เป็นชุดที่เสื้อกับกางเกงเย็บติดกันเป็นชิ้นเดียว ตามความหมายใน <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/jumpsuit?q=jumpsuit+> ที่มีความหมายว่า a piece of clothing that covers both the upper body and the legs a piece of clothing that covers both the upper body and the legs ดังรูป

ภาพที่ 23 jumpsuit จาก <https://www.pinterest.com/pin/334040497338716444/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงของคำในภาษาต้นฉบับว่า จัมสุท ตามหลักการของราชบัณฑิตยสภา (www.royin.com) และเพิ่มคำว่าชุดเข้าด้านหน้าเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น

37. Orange-Colored Sky เป็นชื่อเพลงซึ่งมีหลายคนนำมาร้องผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงของคำในภาษาต้นฉบับว่า “ออเรนจ์ คัลเลอร์สกาย และเติมคำว่าเพลงเข้าด้านหน้า

38. ประโยค the twilight sky is bruise-purple. บรรยายท้องฟ้าเวลาตกดิน ที่มีลักษณะสีม่วงอมแดง ดังรูป

ภาพที่ 24 bruise-purple จาก http://travellittleknownplaces.com/wp-content/uploads/2013/06/IMG_0851.jpg

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลว่าสีม่วงซ้ำเพิ่มคำว่า “ในเวลาโพล์เพล้” เพื่อบอกเวลา

39. a computer RPG game คำนามเฉพาะ RPG ผู้แปลเลือกที่จะแบบโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับ ว่า อาร์พีจี ตามหลักการของราชบัณฑิตยสภา (www.royin.com) และประกอบคำอธิบาย เกมส์เล่นตามบทธาร์พีจีในคอมพิวเตอร์

40. การแปลสำนวน keep a low profile. มีความหมายว่า to avoid attracting attention to yourself ตามความหมายใน(<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/keep-a-low-profile>) ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่า ไม่อยากทำตัวให้เด่นอะไรให้สอดคล้องกับบริบทที่ คาเดน ได้รับเลือกให้เข้าพบกับต้นเรือ ซึ่งหลายคนบนเรือนี้นไม่ค่อยชอบเขาสักเท่าไร

41. in trouble now ในการแปลสำนวน in trouble มีความหมายว่า ให้ความหมายว่า in danger; in difficulty; due for punishment ตามความหมายใน(<http://idioms.thefreedictionary.com/in+trouble>)แปลว่า อยู่ในอันตราย ยากลำบาก หรือถึงเวลาถูกทำโทษ แต่เนื่องจากเป็นสำนวน ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้สำนวน“งานเข้า”

ดังนั้นจากต้นฉบับ “You’re in trouble now” ผู้แปลจึงเลือกใช้ว่า “งานเข้าแล้วนายคราวนี้”

42. คำว่า My, my มากจากคำว่า my, (oh, my) ตามความหมายในพจนานุกรม ดิกชันนารีออนไลน์ <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/my-oh-my> ซึ่งใช้ใน

to express surprise or pleasure: เช่น My, this food is wonderful. หรือ My, oh, my, what a strange haircut! ผู้แปลจึงเลือกที่จะใช้คำ “ให้ตายเถอะ! ไม่ได้ความร่วมมือเลยวันนี้” จากประโยค "My, my, so uncooperative today."

43. Couscous ในการถ่ายทอดเสียงวิสามานยนามเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ของ ภาษาอังกฤษฉบับราชบัณฑิตยสถาน ทั้งเสียงสระและพยัญชนะแล้วคำนี้จึงออกเสียงว่า “คูสคูส” มีลักษณะคล้ายข้าวเมสลิ็ดเล็ก ๆ แต่เป็นอาหารในแถบแอฟริกันเหนืออยู่ในตระกูลเดียวกับ พาสต้า เมื่อ ปรุ่่งให้สุกอาจรับประทานร่วมกับผักหรือสลัด ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำว่า ข้าวคูสคูส

ภาพที่ 25 Couscous <https://www.thekitchn.com/how-to-make-couscous-165983>

44. คำว่า mahimahi มาจากภาษาฮาวาย มีความหมายว่า another name for dolphin ตาม ความหมายของ <http://www.thefreedictionary.com/mahi+mahi> ในบริบทตัวละครกำลัง กล่าวถึงเหตุการณ์จะไปรับประทานอาหารเย็น ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำกลางๆว่า เนื้อปลาโลมาซึ่งผู้อ่าน ในภาษาปลายทางจะเข้าใจได้มากกว่า การแปลจากความหมายตรงว่าปลาโลมาดังมีลักษณะดังรูป

ภาพที่ 26 Mahimahi

<https://www.oceanbluefishing.com/magazine/inspiration/facts-about-mahi-mahi/>

45. คำว่า blackjack เป็นเกมส์ไพ่ชนิดหนึ่ง ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายทอดเสียงคำใน ภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำเข้าไปด้านหลังเป็น จึงแปลได้ว่า ไพ่แบล็คแจ็ค

46. คำว่า roulette มีความหมายตาม <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/roulette> ว่า a game of chance in which a small ball is dropped onto a wheel that is spinning and the players guess in which hole it will finally stop เป็นเกมส์ที่ต้องเสี่ยงทายว่า ลูกบอลจะตกลงไปในหลุมใด มีลักษณะดังรูป

ภาพที่ 27 roulette จาก <http://www.casinonewsdaily.com/articles/casino-games/popular-roulette-systems/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำว่า “พนัน” เข้าไปด้านหน้า จึงแปลได้ว่า “พนันรูเล็ตต์”

47. Bellagio fountain show เป็นการแสดงโชว์น้ำพุที่หน้าโรงแรม Bellagio ถือเป็นการแสดงน้ำที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในลาสเวกัส เปิดการแสดงตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์การแสดง รอบละ 30 นาที เริ่มเวลาบ่าย 3 โมงถึงสองทุ่ม และการแสดงรอบละ 15 นาทีเริ่มตั้งแต่สองทุ่มถึงเที่ยงคืน ดังรูป

ภาพที่ 28 Bellagio fountain show จาก http://content.time.com/time/travel/cityguide/article/0,31489,1838100_1838099_1838074,00.html

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “โรงแรม” เข้า ไปด้านหน้า จึงแปลได้ว่า “การโชว์ที่น้ำพุที่หน้าโรงแรมเบลลาจิโอ”

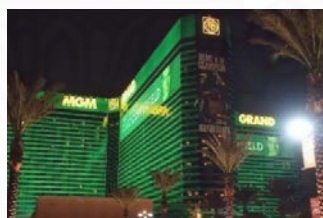
48. คำว่า Ring Pop เป็นชื่อเฉพาะของลูกอมหลากหลายสีที่จะมีลักษณะพิเศษคือ ส่วนที่เป็นลูกอมจะทำให้เป็นเหมือนหัวแหวน ซึ่งจะเข้าประกอบตัวแหวนพลาสติกสามารถใส่紐ได้เหมือนแหวนของจริง ผลิตขึ้นโดยแฟรงค์ ริชาร์ด (Frank Richards) เมื่อปี 1979

ภาพที่ 29 Ring pop จาก <https://www.pinterest.com/pin/525654587730973539/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “ลูกอม ยี่ห้อ” เข้าไปด้านหน้า จึงแปลได้ว่า “ลูกอมยี่ห้อริงبوب”

49. The MGM Grand เป็นโรงแรมและคาสิโนในลาสเวกัส ชื่อเดิม Marina and MGM-Marina เคยเป็น hotel complex ที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของโลก ปัจจุบันเป็นอันดับสาม เริ่มเปิดทำการเมื่อปี 1993 มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมรถ ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “โรงแรม” เข้าไปด้านหน้า จึงแปลได้ว่า “โรงแรม เอ็มจีเอ็ม แกรนด์” ดังรูป

ภาพที่ 30 The MGM Grand จาก <http://www.top10vegas.com>

50. a massive green Oz เป็นการอธิบายลักษณะของโรงแรม The MGM Grand ว่าเป็นโรงแรมที่มีสี่เหลี่ยมรถขนาดใหญ่ ส่วนคำว่า “Oz” นั้นมาจากคำเต็มว่า The Wonder Wizard of Oz ซึ่งเป็นแนวในการตกแต่งอาคารของโรงแรม ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลตรงตัวตามชื่อเรื่องในภาษาปลายทางว่า “ฟอมดมหัสจรรย์แห่งออซ”

51. Caesars Palace เป็นชื่อเฉพาะของโรงแรมที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านคาสิโนมานานมีลักษณะการตกแต่งตามแบบศิลปะของโรมันผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “โรงแรม” เข้าไปด้านหน้า จึงแปลได้ว่า “โรงแรมซีซาร์พาลาส” ดังรูป

ภาพที่ 31 Caesars Palace จาก <http://www.garygoddard.com/hospitality-design/caesars-palace-expansion/alternate.html>

52. Goliath เป็นชื่อเฉพาะของนักรบยักษ์ใหญ่ในสงครามของกองทัพฟิลิสไทน์ที่พร้อมด้วยชุดเสื้อเกราะของนักรบพร้อมอาวุธ แต่กลับถูกเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะตัวเล็ก ๆ ฆ่าตายด้วยการยิงหนังสติ๊กแล้วก้อนหินโดนเข้าที่ตาของ Goliath จากนั้นเดวิดก็ตัดหัวเขาทิ้งตามคัมภีร์คริสต์ศาสนา ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่า “โกไลแอธ” พร้อมเพิ่มข้อความอธิบาย “นักรบยักษ์ใหญ่ในสงครามของกองทัพฟิลิสไทน์ที่สวมเสื้อเกราะของนักรบพร้อมอาวุธ แต่กลับถูกเดวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะตัวเล็ก ๆ ฆ่าตายด้วยการยิงหนังสติ๊กแล้วก้อนหินโดนเข้าที่ตาแล้วเดวิดก็ตัดหัวเขาทิ้งตามคัมภีร์คริสต์ศาสนา” เพื่อช่วยให้ผู้อ่านภาษาต้นฉบับเข้าใจมากขึ้น

ภาพที่ 32 Goliath and David จาก <https://babylonbee.com/news/character-story-david-goliath-take-quiz/>

53. Stratosphere Tower เป็นโรงแรมและคาสิโนที่มีลักษณะเป็นคอคอยสูง โดยมี Bart Stupak เป็นผู้วางแผนแนวคิดในการก่อสร้างเพื่อให้สัญลักษณ์ของเมืองเช่นเดียวกับ หอไอเฟลที่กรุงปารีส ตึกเอ็มไพร์ สเตทที่มหานครนิวยอร์ก เริ่มเปิดทำการอย่างเป็นทางการในนามของ Stratosphere Tower เมื่อวันที่ 30 เมษายน 1996 ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่า “หอคอย” เข้าไปด้านหน้าคำว่า สตาร์โตสเฟียร์ แปลได้ว่า “หอคอยสตาร์โตสเฟียร์” ดังรูปภาพที่ 42 Stratosphere Tower จาก <http://www.destination360.com/north-america/us/nevada/las-vegas/stratosphere>

54. The four-story circular crown เป็นส่วนที่เป็นหอคอยของตัวตึก มีลักษณะดังรูป

ภาพที่ 33 The Crown of Stratosphere Tower จาก <http://www.destination360.com/north-america/us/nevada/las-vegas/stratosphere>

เมื่อพิจารณาจากความหมายรูปภาพผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลว่า “วงโค้งมกฏยอดหอคอยชั้น
ล”

55. Give yourself over to the universe. เป็นสำนวนที่มีความหมายว่า to spend all your time and energy doing or feeling something จากความหมายใน <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/give-yourself-over-up-to-sth?q=Give+yourself+over+> และความหมายใน <http://idioms.thefreedictionary.com/give+oneself+over+to> ที่ให้ความหมายว่า to devote oneself to someone or something.

จากทั้งสองความหมายอธิบายได้ว่า การใช้เวลาหรือพลังงานในการทำอะไรสักอย่าง หรือรู้สึกกับอะไรบางอย่าง หรืออุทิศตนเพื่อใครหรืออะไรสักอย่างจากบริบทของสำนวนที่พอพยาม ชักชวนให้คาเดนกล้าลองกล้าเล่น เครื่องเหาะนี้ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลสำนวนนี้แบบตีความ ว่า “ถ้าว่อกมาเรียนรู้โลกกว้าง” เพื่อให้เกิดภาพชัดเจนในภาษาฉบับแปล

56. Woodstock เป็นชื่อของเมืองที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมลรัฐอัลลินอยด์ ใกล้กับเมืองเบเทลในมหานครนิวยอร์ก เป็นเมืองที่เป็นจุดเริ่มของเทศกาลดนตรีและศิลปะที่ยิ่งใหญ่ ของสหรัฐอเมริกาที่ผู้คนมากมายให้ความสนใจเข้าร่วม ปกติงานเทศกาลดนตรีจัดขึ้นในชื่องาน “ 3 Days of Peace & Music” ใช้เวลา 3 วัน ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับ และเพิ่มคำอธิบายว่า “เทศกาลดนตรีและศิลปะที่จัดขึ้นในใกล้เมือง” เข้าไปด้านหลังคำว่า “วูดสต็อก” แปลได้ว่า “วูดสต็อกเทศกาลดนตรีและศิลปะที่จัดขึ้นในใกล้เมืองเบเทล นิวยอร์ก” เพื่อให้ผู้อ่านใน ภาษาฉบับแปลเข้าใจคำในวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับมากขึ้น

57. คำว่า margarita มีความหมายว่า an alcoholic drink made by mixing fruit juice with tequila เป็นเครื่องดื่มที่ผสมระหว่างแอลกอฮอล์กับน้ำผลไม้ ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการ ถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่าเพิ่มคำว่า “ค็อกเทล” เข้าไปด้านหลังคำว่า “มาร์กา ริต้า” แปลได้ว่า “ค็อกเทลมาร์การิต้า”

ภาพที่ 34 margarita จาก <http://www.cookingchanneltv.com/recipes/packages/best-mexican-recipes-and-menus/photos/margarita-recipes>

58. C'mon เป็นภาษาอังกฤษแบบไม่เป็นทางการ มากกว่าคำเดิมว่า “come on” ผู้แปลจึงเลือกแปลแบบตรงตัวตามภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานว่า “มานี่ซิ”

59. Venice-on-the-strip เป็นการจำลองเมืองเวนิสไว้ในโรงแรม The Venetian Resort Hotel & Casino ในลาสเวกัส จึงมีจุดเด่นที่สร้างให้แต่ละโรงแรมจะมีเอกลักษณ์ การตกแต่งที่ใช้แนวของเมืองสำคัญๆทั่วโลก เช่นกับปารีส ผู้ศึกษาพิจารณาจากบริบทที่คาเดนเริ่มจะไม่เชื่อว่าพ่อที่เขาคุยด้วยในตอนนี้เป็นพ่อของเขาจริง เช่นเดียวกับเมืองจำลองที่สร้างเลียนแบบขึ้นมาในลาสเวกัส ดังนั้นจึงเลือกแปลว่า “เวนิสในลาสเวกัส”

ภาพที่ 35 Venice-on-the-strip จาก <http://www.10best.com/destinations/nevada/las-vegas/the-strip/shopping/grand-canal-shoppes-at-the-venetian-the-palazzo/>

60. the angel of death เป็นผู้ดูแลปกป้องชาวฮิวจากอียิปต์ ตามตำนานเล่าว่า เมื่อทูตสวรรค์แห่งความตายจะเดินผ่านหน้าบ้านของชาวฮิวที่แขวนเลือดแกะไว้ตรงประตูจะเดิน ผ่าน แต่ถ้าเป็นบ้านชาวอียิปต์จะฆ่าให้ตาย ดังที่กล่าวไว้ใน <http://livingtheway.org/dthangel.html> ผู้ศึกษาจึงแปลว่า ทูตสวรรค์แห่งความตายเพราะทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ดูแลและมอบความตายให้กับมนุษย์

61. ผู้ประพันธ์ใช้ภาษาภาพพจน์แบบอุปมา (Simile) ในบริบทของข้อความ a ground fog spreading over my brain like the angel of death over the firstborn of Egypt. โดยเปรียบเทียบ a ground fog spreading over my brain ว่าเหมือนกับ the angel of death over the firstborn of Egypt. ผู้ศึกษาเลือกใช้การแปลแบบตรงตัวซึ่งแปลได้ว่า “หมอกดำหนาที่บึงที่กระจัดกระจายไปทั่วสมองของผมเหมือนมีนางฟ้าแห่งความตายแพร่ปกคลุมไป ทิวเมื่แรกก่อตั้งอียิปต์” เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพตามที่ผู้ประพันธ์เสนอซึ่งช่วยสื่ออารมณ์ให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนอ่านต้นฉบับ

62. escargot เป็นภาษาฝรั่งเศสมีความหมายว่าหอยทากที่กินได้ซึ่งปกติใช้ทำเป็นเมนูอาหารเรียกน้ำย่อยรับประทานพร้อมกับซอสที่ทำมาจากเนยและกระเทียม ตามความหมายที่ <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/escargot?q=escargot+> ให้ความหมายไว้ว่า a snail that you can eat (from the French word for snail) และ

<http://www.dictionary.com/browse/escargot> ให้ความหมายว่า a variety of edible snail, usually eaten with a sauce made of melted butter and garlic

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่าเพิ่มคำว่า “อาหารเรียกทำย่อยที่ทำจากหอยทากบก” เข้าไปด้านหน้าคำว่า “เอสคาร์โกท์” แปลได้ว่า “เอสคาร์โกท์อาหารเรียกทำย่อยที่ทำจากหอยทาก” ดังรูป

ภาพที่ 36 escargot จาก<http://www.epicurious.com/recipes/food/views/escargots-a-la-bourguignonne-233523>

63. ประโยค You're screwed. จากบริบทที่ต้นหนังสือที่พูดด้วยน้ำเสียงดูถูกคาคนที่เสียเวลาไปห้องนํ้านาน กินไปและแนะนำให้ทำป้ายบอกทาง ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลสำนวนนี้แบบตีความว่า “เออ ใช่ เจ้ายิ่งปัญหายู่ด้วย” กลางในภาษาปลายทางหมายถึงไม่มีอะไรในหัวเลยหรือไม่ฉลาดนั่นเอง

64. คำว่า steaming turd ผู้ศึกษาเลือกแปลว่า “อุจจาระ” เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำที่ไม่สุภาพในภาษาปลายทาง

65. Staten Island เป็นหนึ่งในห้าของเขตปกครองพิเศษในมหานครนิวยอร์ก มีการคมนาคมที่หลากหลาย มีจำนวนประชากรน้อยที่สุดในจำนวนห้าเมือง อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ มีลักษณะเป็นเกาะที่ผสมผสานระหว่างประวัติศาสตร์ของชาวดัตช์ และฝรั่งเศส เมืองอุตสาหกรรม และความเป็นชนบทในแบบที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการปกครองของรัฐ บริเวณชายฝั่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้เรือเฟอร์รี่ เชื่อมต่อกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นในเกาะแมนฮัตตัน เช่น เทพีสันติภาพได้ แหล่งท่องเที่ยวสำคัญเช่น พิพิธภัณฑ์ ชุมชน Little Sri Lanka และเมืองท่าหลัก Richmond Country ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่า “เกาะสเตาเทน”

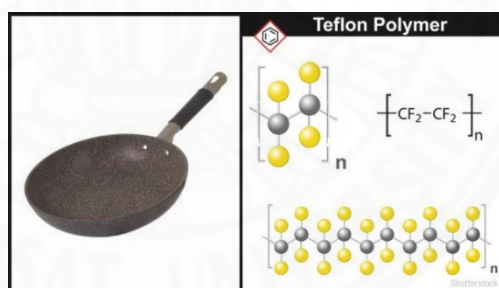
66. Metro Cards เป็นบัตรที่ใช้กับบริการระบบขนส่งทั้งรถประจำทางและรถไฟฟ้า ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่าและเพิ่มคำว่า “บัตร” เข้าไปด้านหน้าคำว่า “เมโทร การ์ด” แปลได้ว่า “บัตรเมโทร การ์ด”

67. Purell เป็นชื่อยี่ห้อน้ำยาล้างมือชนิดหนึ่ง ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับและเพิ่มคำอธิบายว่าเพิ่มคำว่า“น้ำยาล้างมือยี่ห้อ” เข้าไปด้านหน้าคำว่า “พูเรลล์”แปลได้ว่า“น้ำยาล้างมือยี่ห้อพูเรลล์”

ภาพที่ 37 Purell จาก <https://www.purell.com>

68. Teflon เป็นพอลิเมอร์ชนิดหนึ่งที่รู้จักกันในนาม polytetrafluoroethylene (PTFE) หรือ พอลิเทตระฟลูออโรเอทิลีน เป็นพลาสติกที่มีคุณสมบัติทนทานต่อการกัดกร่อนของสารเคมี ทนความร้อนสูง สีขาวขุ่นผิวมีความลื่นมันมีคุณสมบัติเป็นฉนวนไฟฟ้าที่ดี พบว่ามีการนำไปใช้ในอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์อาหาร ถึงพลาสติก และกะทะที่ใช้สำหรับประกอบอาหารเพราะลื่นมัน ช่วยป้องกันอาหารติดกะทะ มีโครงสร้างโมเลกุล ดังรูป

ภาพที่ 38 Teflon จาก <http://vivawhatswhat.com/discovery-teflon/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่าและเพิ่มคำว่า“สาร”เข้าไปด้านหน้าคำว่า “เทฟลอน”แปลได้ว่า“สารเทฟลอน ”

69. Sin City เป็นชื่อของภาพยนตร์ฟิล์มดำ สร้างจากการ์ตูนชุดของ Frank Miller และเขาร่วมเขียนบทภาพยนตร์เรื่องนี้กับ Robert Rodriguez ในชื่อภาษาไทยว่า คนเมืองบาป เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรม การต่อสู้ ออกแนวกำปั้นเลือดสดแต่การใช้เทคนิคฟิล์มดำ

ทำให้พรางหรือดูลดความรุนแรงลง ได้รับรางวัลชนะเลิศสาขาการสร้างภาพ ในเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ 2005

ภาพที่ 39 Sin City จาก <https://teaser-trailer.com/movie/sin-city-2/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่าและเพิ่มคำว่า “หนังเรื่อง” เข้าไปด้านหน้าคำว่า “ซิน ซิตี้” แปลได้ว่า “หนังเรื่องซิน ซิตี้”

70. Cirque-ish ผู้ศึกษาพบว่าคำว่า “Cirque” มีความหมายหลายอย่างแต่ที่เกี่ยวข้องกับบริบทของเรื่องนั้นน่าจะเป็นคำว่า “circle” ซึ่งเป็นตามความหมายใน <https://www.merriam-webster.com/dictionary/cirque> แต่ในบริบทนี้ส่วน -ish นั้นเป็นคำ adjective มีความหมายว่า of or belonging to a nationality or group เป็นของกลุ่มคนหรือสัญชาติ เช่น Scottish จากความหมายใน <http://www.dictionary.com/browse/-ish?s=t> ดังนั้นจากประโยคบริบทของเหตุการณ์ในเรื่องที่เพื่อนของคาเดนชอบอยู่กันเป็นกลุ่มก้อน

จึงเลือกแปลคำนี้ว่า “เป็นกลุ่มเป็นก้อน” “Some of My Best Friends Are Cirque-ish” บริบทนี้น่าจะหมายถึงสัญชาติ จึงเลือกใช้ว่าคนเป็นชาวเซิร์ก

71. hipster เป็นคำที่ใช้อธิบายกลุ่มคนรุ่นใหม่ใน generation y ที่มีความสนใจในแนวเพลงอินดี้และอัลเทอร์เนทีฟ มีแนวทางในการแต่งกายตามแบบของตนเองเป็นประเภทผ้ามือสองหรือเสื้อผ้าแนววินเทจ ไม่ตามกระแสแฟชั่น มีแนวคิดทางการเมืองแบบก้าวหน้าตามข้อมูลใน <http://www.ohlor.com/วิธีเป็น-hipster/> ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่า “ฮิปสเตอร์” เพราะพบว่าเป็นคำที่สามารถเข้าใจได้ในภาษาฉบับแปล

72. นิตยสาร Forbes ให้ความเห็นเกี่ยวกับ Cirque du Soleil โดยอ้างคำกล่าวของ The New York times เมื่อ 20 กว่าปีมาแล้วว่าเป็น “circus of the future” ที่เติบโตจากการมีนักแสดงแค่ 20 คน ปัจจุบันเพิ่มเป็น 5,000 คน มีการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ถึง 22 โชว์ และเคยแสดงมากกว่า 40 ประเทศทั่วโลก อ้างถึงใน

<https://www.forbes.com/sites/onmarketing/2012/02/27/cirque-du-soleil-shows-big-brands-how-to-be-remarkable-and-magical/#361dcc1c3dc0> ผลงานที่มีชื่อเสียงเช่น การแสดงชุด Quidam เป็นการแสดงที่อาศัยการเคลื่อนไหวของร่างกายของผู้หญิงผ่านผืนผ้า Banquine แล้วต่อเป็นพีระมิด ซึ่งได้รับรางวัล GOLDEN CLOWN ในปี 1999

ภาพที่ 40 Cirque du Soleil จาก <http://tickettail.com/cirque-du-soleil-quidam-10facts/>

ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับ แปลได้ว่าและเพิ่มคำว่า “การแสดงโชว์ของคุณะ” เข้าไปด้านหน้าจึงแปลได้ว่า “การแสดงโชว์ของคุณะ เซิร์ค เดอ โซลเลล”

73. New Age kind of rocking chair เป็นชื่อเฉพาะของเก้าอี้โยก ตามบริบทในเรื่องที่คุณแม่คาเดนใช้ตั้งแต่ตอนให้นมลูก เมื่อคาเดนและน้องสาวยังเด็ก ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปล

ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่า “เก้าอี้โยกนิวเอจ”

74. Smaug เป็นชื่อของมังกรทองยักษ์ที่เฝ้าสมบัติในถ้ำเรื่อง The Hobbit ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการถ่ายเสียงคำในภาษาต้นฉบับแปลได้ว่าและเพิ่มคำว่า “มังกรทอง” เข้าไปด้านหน้าจึงแปลได้ว่า “มังกรทองสม็อก”

บทที่ 3

ภาควิเคราะห์

นวนิยายเรื่อง “มนานา วิพัญญัย” (Challenger Deep) ของเนล ชัสเตอร์แมน เป็นวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันที่ตัวละครเอกเป็นผู้ป่วยจิตเภท ดำเนินเรื่องตามโครงเรื่องแบบสลับไปสลับมาระหว่างฉากในชีวิตจริงกับฉากเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่อันเป็นผลมาจากอาการของโรคจุดเด่นอยู่ที่การถ่ายทอดภาษาผู้ป่วยจิตเภทซึ่งมีลักษณะของคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ลักษณะของข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกัน ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และลักษณะการใช้ภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ใช้แสดงอาการของความคิดผิดปกติที่เกิดขึ้น แทนการใช้เป็นโวหารเพื่อความงดงามทางภาษาที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและรู้สึกซาบซึ้งไปกับถ้อยคำนั้นตามลักษณะปกติของภาษาภาพพจน์ในวรรณกรรมทั่วไป รวมถึงความลึกซึ้งของผู้ประพันธ์ในการใช้ แชลแลนเจอร์ดีป ซึ่งเป็นจุดที่ลึกที่สุดของโลกเพื่อเปรียบเทียบกับอาการที่ตกต่ำที่สุดในชีวิตของคนที่ไม่สามารถควบคุมความคิดอันกระจัดกระจายตามสิ่งเร้าที่กระทบใจของตนเองได้ เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนถึงอีกแง่มุมหนึ่งของชีวิตเพื่อให้ผู้อ่านเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่อาจไม่ได้มีโอกาสเผชิญหน้ากับเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยตัวเองเป็นอย่างดี

อาจกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่อง “มนานา วิพัญญัย” มีลักษณะรวมของความไม่ปกติ ทั้งการดำเนินเรื่องและการใช้ภาษา ซึ่งผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้อ่านได้รู้สึกถึงความไม่ปกติของความคิด เข้าใจสภาวะที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยจริงผ่านการเล่าเรื่องที่ไม่มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ถ่ายทอดผ่านลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภททั้งสามลักษณะ ได้เห็นพฤติกรรมที่แสดงออกตามอาการของโรค รับรู้อาการผิดปกติที่เกิดขึ้นจริงกับผู้ป่วยด้วยความเข้าใจและเห็นใจ ปรับตัวยอมรับพร้อมทั้งให้กำลังใจและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้ป่วยโรคจิตเภทได้อย่างปกติสุข

กระบวนการถ่ายทอดความหมายและอรรถรสความไม่ปกติของวรรณกรรมจากภาษาต้นฉบับไปยังภาษาฉบับแปล ผู้ศึกษาให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ต้นฉบับ การศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท และกลวิธีการถ่ายทอดความหมาย เพื่อให้วรรณกรรมในภาษาฉบับแปลถ่ายทอดความหมายลักษณะภาษาและอรรถรสได้ถูกต้องครบถ้วนเป็นธรรมชาติ

การศึกษาแนวทางในการถ่ายทอดความหมายไปสู่ภาษาฉบับแปลมุ่งเน้นเพื่อให้ผู้อ่านบทแปลได้รู้สึกสัมผัสสภาวะความคิดผิดปกติ อารมณ์ พฤติกรรม และอาการแสดงออกของโรคในอันที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจผู้ป่วยจิตเภทดังเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์นั้น จึงได้แบ่งประเด็นศึกษาออกเป็น 3 ประการดังนี้

3.1 การทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับ

3.2 ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท

3.3 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายสู่ภาษาฉบับแปล

3.1 การทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับ

การทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับก่อนการแปลถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปยังภาษาฉบับแปล เพราะการถ่ายทอดที่ดีย่อมมาจากความเข้าใจเรื่องเป็นอย่างดี การทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับจำเป็นต้องอาศัยความรู้ทั้งความรู้ในตัวบทวรรณกรรมและความรู้นอกตัวบทวรรณกรรมนั้น โดยที่การศึกษาความรู้ภายนอกตัวบทวรรณกรรมนั้นเป็นการทำความเข้าใจบริบทรอบนอกของวรรณกรรมเป็นการศึกษาชีวิต แนวคิด โลกทัศน์ บริบทสังคมของนักประพันธ์ รวมถึงลีลาและกลวิธีการแต่งวรรณกรรม (วัลยา วิวัฒน์ศร 2557, น. 94) นอกจากนั้นแล้ว นิวมาร์ค (Newmark, 1988 p.11) ได้แสดงทัศนะเพิ่มเติมว่า นักแปลจะต้องทราบจุดประสงค์ของบทประพันธ์เพื่อให้สามารถระบุปัญหาเฉพาะที่เกิดขึ้นและเลือกวิธีการแปลที่เหมาะสมได้

การศึกษาจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์วรรณกรรมเรื่อง Challenger Deep ทำให้เห็นทัศนะเข้าใจแนวคิดและเจตนารมณ์ในการที่จะบอกเล่าเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้ประพันธ์เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในครอบครัวที่มีลูกชายเป็นผู้ป่วยจิตเภท บอกเล่าอาการ พฤติกรรม ความคิด การรักษา และการรับมือกับผลข้างเคียงของการรักษาที่เกิดขึ้น เพื่อใช้พลังของวรรณกรรมผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจและปรับมุมมองเดิมอันเป็นตราบาปติดตัวผู้ป่วยจิตเภทในสังคมอเมริกัน อันเป็นบริบททางสังคมในชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ โดยถ่ายทอดมุมมองผ่านงานเขียนด้านวรรณกรรมเยาวชนที่มีผู้ป่วยจิตเภทเป็นตัวละครเอก

ในส่วนของการทำความเข้าใจในด้านลีลาและกลวิธีการประพันธ์วรรณกรรม เห็นได้ชัดเจนว่าวรรณกรรมมีลีลาและกลวิธีการประพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะ และมีจุดเด่นในการใช้ภาษาที่มีลักษณะแปลกไปจากรูปแบบปกติทั่วไป ผู้ศึกษาจึงต้องหาความรู้เพิ่มเติมด้านภาษาศาสตร์เพื่อศึกษาลักษณะภาษาของคนปกติที่ใช้สื่อสารกันโดยทั่วไป โดยเฉพาะการศึกษาภาษาระดับข้อความเพื่อเปรียบเทียบความผิดปกติของภาษาที่ปรากฏในวรรณกรรม และศึกษาเรื่องลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทในอันที่จะ ช่วยให้อ่านวิเคราะห์ ระบุ ส่วนที่ชี้เฉพาะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่แสดงอาการในลักษณะต่างๆของโรคจิตเภท เพื่อให้สามารถหาแนวทางในการถ่ายทอดความหมายให้ได้ตามลักษณะภาษาและอรรถรสของวรรณกรรมต้นฉบับ

ส่วนการศึกษาภายในตัวบทนั้นผู้ศึกษาใช้แนวทางวิเคราะห์ของยูวาลส์ ประทีประเสน ชัยศิลป์วัฒนา (2556, น.111-153) เพื่อทำความเข้าใจลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรมต้นเรื่อง ซึ่งวิเคราะห์ได้ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 โครงเรื่อง

โครงเรื่อง คือ การผูกเรื่องเป็นแนวทางการเขียนเค้าโครงของการดำเนินเรื่องให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์ที่ผู้ประพันธ์กำหนด โดยนำเหตุการณ์หลายๆเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันมาเรียงต่อกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งเหตุการณ์หนึ่งอาจจะส่งผลกระทบให้เกิดเหตุการณ์หนึ่งตามมา ดำเนินเรื่องไปตามปมปัญหาจนทวีความยุ่งยากซับซ้อนถึงจุดวิกฤตสูงสุดและคลี่คลายเหตุการณ์ลงได้อย่างน่าสนใจในตอนจบของเรื่อง

จากการศึกษาวรรณกรรมเรื่อง มนาวินิจฉัยภัย ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่เนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน ผู้ศึกษาพบว่าโครงเรื่องมีลักษณะไม่ปกติตามรูปแบบการดำเนินเรื่องโดยทั่วไป คือไม่ได้ดำเนินเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์ แต่จะดำเนินเรื่องโดยสลับฉากในชีวิตจริงของคาเดนซึ่งพบในบทที่ 3 6 7 8 10 12 13 18 19 22 23 27 28 31 32 33 กับฉากเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ที่เป็นอาการของโรคจิตเภท พบในบทที่ 2 4 5 9 11 14 15 16 17 20 21 24 25 26 30 34 35 และ 36 โดยที่แต่ละบทในฉากเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่มีการเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องกัน ซึ่งผู้ศึกษาวิเคราะห์โครงเรื่อง จากการดำเนินเรื่องตามองค์ประกอบทั้ง 5 ดังนี้

1. บทเปิดเรื่อง (exposition) อยู่ในบทที่ 1 Fee, Fi, Fo, Fum หน้า 1 ผู้ประพันธ์ใช้ชื่อ บท Fee, Fi, Fo, Fum ซึ่งเป็นวลีพูดของยักษ์ในเรื่องนิทานเรื่องแจ๊คผู้ฆ่ายักษ์ตอนที่ยักษ์ได้กลืนแจ๊ค เพราะแจ๊คปีนขึ้นไปในปราสาทบนต้นถั่วเพื่อเอาสมบัติอย่างไขทองคำ เป็นการเปิดด้วยการแนะนำ ลักษณะภาษาของผู้ป่วยจิตเภทและแนะนำกับต้นผู้ซึ่งเป็นคนเริ่มการเดินทางบนเรือเดินสมุทรลำนี้

2. การผูกปม (complication) เป็นการดำเนินเรื่องให้เห็นพฤติกรรมแปลกๆของคาเดนซึ่งเกิดจากอาการของโรค เช่น เขารู้สึกว่าภาพวาดปลาโลมาในห้องของน้องสาวจ้องมองมาที่เขา ในบทที่ 6 คาเดนคิดว่ามีเพื่อนตามคุกคามและคิดจะฆ่าเขาในบทที่ 8 คาเดนมีอาการเริ่มได้ยินเสียงปลวกในบ้านในบทที่ 13 คาเดนมีอาการได้ยินเสียงกระดาศกริตร้องให้เขาวาดภาพหรือเติมข้อความในหน้ากระดาศปลาและเขาเริ่มมีความสุขกับการคิดไปตามเรื่องต่างที่เกิดขึ้นในหัวของตนเอง ในบทที่ 19 คาเดนเริ่มมีอาการหนักขึ้นเมื่อครั้งที่ไปเที่ยวลาสเวกัสกับครอบครัวซึ่งเขาหวาดระแวง คิดว่าจะมีคนมาลอบวางเพลิงโรงแรมที่เขาพักอยู่จึงพาน้องหนีออกจากโรงแรมโดยไม่บอกพ่อกับแม่ ในบทที่ 22 คาเดนเริ่มรู้สึกว่พ่อเป็นตัวปลอมเมื่อเขาไม่ยอมเล่นเครื่องเล่นดิงพสุธาแต่พ่อต้องการให้เขาเล่นในบทที่ 23

อาการทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับคาเดนนี้ล้วนเป็นลักษณะผิดปกติที่สามารถบ่งชี้อาการแสดงของโรคจิตเภทที่เกิดขึ้นได้คือ อาการประสาทหลอน (hallucination) ซึ่งผู้ป่วยจะได้ยินเสียงที่ไม่มีอยู่จริง (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) ในบทที่ 13 อาการหลงผิด (delusion) ซึ่งผู้ป่วยมีอาการหวาดระแวง คิดว่าคนอื่นจะมาทำร้าย (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) นิตยา ศรีจำนง (2563) ในบทที่ 8 22 23

การขมวดปม (rising action) เป็นเหตุการณ์ที่พ่อหวังอยากให้คาเดนเป็นนักกรีฑาทีมโรงเรียน เหมือนกับที่พ่อเป็นนักกีฬาเทนนิสตัวแทนโรงเรียนแล้วทั้งพ่อและแม่ก็พาไปซื้อรองเท้าและถุงเท้าราคาแพงคู่ใหม่ สำหรับซ้อมตามที่โค้ชกำหนดแต่คาเดนซ้อมได้ 3 วันก็หยุดเพราะไม่อยากอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อนในทีมโดยที่ไม่บอกพ่อแม่ หลังจากนั้นคาเดนก็เกิดอาการอยากเดินจึงเลือกที่จะเดินกลับบ้านหลังเลิกเรียนแทน ทำได้สักพักก็หยุด เพราะมีแรงกระตุ้นบางอย่างทำให้คาเดนอยากเดินไปบนทางเท้า ให้เหมือนกับการภาพวาดลงในกระดาษเขารู้สึกว่าสามารถสื่อสารกับป้ายข้อความต่างๆ บนท้องถนนได้ยิ่งทำให้คาเดนยิ่งเดินมากขึ้นจนเท้าบวม วันหนึ่งคาเดนเดินตากฝนอยู่สองชั่วโมงจนเสื้อเปียกและเนื้อตัวหนาวสั่นกลับบ้านทำให้แม่ทนไม่ได้อยากจะไปพบกับโค้ชแต่คาเดนห้ามไว้ พบในบทที่ 33

3. จุดวิกฤติ (crisis) เป็นจุดหักเหของเรื่อง เกิดขึ้นตอนที่คาเดนมีอาการเริ่มเดินตามถนนมากขึ้นเพราะคิดว่าการเดินของเขาจะทำให้โลกปลอดภัยแม้เท้าจะเป็นแผลพุพอง จนพ่อห้ามไม่ได้ ได้แต่เดินตามและเฝ้าสังเกตอาการของลูกชาย ในบทที่ 70 คาเดนนอนอยู่บนเตียงพิมพ์ว่า“แยะ” “แยะจริงๆต้องมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นถ้าผมอยู่ที่นี้”ในบทนี้เริ่มกล่าวถึงเสียงในหัวของคาเดนที่เริ่มบอก คาเดนว่าพ่อแม่ที่เข้าอยู่ด้วยนี้ไม่ใช่ตัวจริง พ่อแม่ตัวจริงถูกแรดกินไปแล้ว คาเดนไม่อยากให้พ่อแม่รู้เรื่องเสียงก้องในหัวนั้น เขาไม่นอนมาสองคืนมีอาการเพ้อ คลั่งและคำราม แม่เห็นอาการเพ้อของลูกชายแล้วอดร้องไห้ไม่ได้จนตาแดงกร่ำเพราะแม่ส่งสารลูกชายได้แต่ ต้องลูปหลังลูกชายเหมือนตอนที่เขาเป็นเด็ก ในบทที่ 72 พ่อแม่ตัดสินใจพาลูกชายเข้ารับการรักษาด่วนในโรงพยาบาลจิตเวชที่สุด ในบทที่ 75

4. การแก้ปม (falling action) เป็นช่วงที่ความตึงเครียด และปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นค่อยๆคลี่คลาย โรงพยาบาลรับตัวคาเดนเข้ารับการรักษานาน ๖ เดือนผู้ป่วยจิตเวชพบในบทที่ 79 คาเดนได้รู้จักคุณหมอไพโรห์ซึ่งเป็นหมอเจ้าของไข้ของคาเดน ในบทที่ 84 คาเดนได้รู้จักนักบำบัดชื่อคาร์ลเยลที่จะช่วยดูแลกิจกรรมบำบัดสำหรับผู้ป่วยตามที่แพทย์กำหนดบทที่ 86 คาเดนได้รู้จักกับฮาลเป็นเพื่อนที่พักในห้องพักเดียวกัน เขามาจากครอบครัวอย่างร้ายซึ่งทำให้คาเดนรู้สึกภูมิใจในครอบครัวตนเองในบทที่ 90 เซลบีและเพื่อนๆไปเยี่ยมคาเดนที่โรงพยาบาลเพื่อให้กำลังใจบทที่ 96 ครอบครัวมาเยี่ยมคาเดนพ่อให้กำลังใจว่าเดี๋ยวทุกอย่างจะผ่านไป บทที่ 103 จากนั้นเป็นการรักษาตัวที่โรงพยาบาลและรักษาอาการผลข้างเคียงต่างตามที่คุณหมอแนะนำแต่อาการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางครั้ง

ต้องทรมานกับอาการอาเจียนหรือเวียนอย่างหนักในการรักษาแต่มีเพื่อนบางคนรักษาหาย บางคนมาจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นก็คิดฆ่าตัวตายการแก้ปมของเรื่องโดยทำให้ชีวิตคาเดนมีความสุขในชีวิตในการใช้ชีวิตในโรงพยาบาลโรคจิต โดยผู้ประพันธ์กำหนดให้คาเดนได้พบความรักกับเด็กผู้หญิงที่ป่วยด้วยโรคจิตเภทคนหนึ่งที่รุ่มราวคราวเดียวกัน

5. การคลี่คลายเรื่อง (resolution) คาเดนคิดว่าถ้า ไม่ได้เกิดในยุคปัจจุบันก็จะไม่ได้รับการรักษาตั้งแต่ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เขาอาจจะต้องไปรับการรักษาจากหมอผีเหมือนในยุคโบราณ ในบทที่ 122 หลังจากเหตุการณ์ฮาลคิดฆ่าตัวตาย ทั้งพ่อแม่จึงอยากให้คาเดนย้ายไปรักษาตัวที่อื่นแต่คาเดนตัดสินใจที่จะยังคงรับการรักษาอยู่ที่นั่นเช่นเดิมในบทที่ 144 ผลจากการรักษาด้วยยา อาการข้างเคียงต่างๆที่เกิดขึ้นทำให้คาเดนเปิดมุมมองยอมรับความแตกต่างว่าเหมือนกับศาสนาแต่ละศาสนาขึ้นอยู่กับความเชื่อของแต่ละคนในบทที่ 157 คาเดนเริ่มมีอาการบอกรับได้ว่าเขาอยู่ที่ไหนซึ่งเป็นสัญญาณที่ดีในการรักษาในบทที่ 158 และพ่อแม่รับคาเดนกลับบ้านหลังจากหมออนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาล ในบทที่ 159

องค์ประกอบที่ 2 ตัวละคร

ตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่อง แสดงการกระทำ พฤติกรรม บุคลิก ไปตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้ประพันธ์สร้างขึ้นตามโครงเรื่องที่กำหนด ซึ่งวรรณกรรมเรื่อง “มนานาวิพัญญ์” ผู้ประพันธ์สร้างจุดเน้นของตัวละครหลักอย่างคาเดนโดยถ่ายทอดผ่านพฤติกรรมที่แสดงออกอันเป็นผลมาจากอาการของโรคจิตเภท ซึ่งตัวละครจะแบ่งตามฉากที่กำหนดตามโครงเรื่องดังนี้

1. ตัวละครในฉากชีวิตจริง

คาเดน ตัวละครหลักของเรื่องเป็นวัยรุ่นอายุสิบห้าปีในครอบครัวอเมริกันครอบครัวหนึ่งรักและเป็นห่วงน้องสาว มีพรสวรรค์ด้านศิลปะ ป่วยเป็นโรคจิตเภทที่แสดงอาการต่างๆเช่น หูแว่วได้ยินเสียงปลวกกัดกินบ้าน หวาดระแวงว่าจะมีคนมาลอบทำร้าย กลัวว่าจะมีคนมาวางเพลิงโรงแรมที่ตนเองพักอยู่จึงพาน้องสาวหนีไปโรงแรมอื่นโดยที่ไม่บอกพ่อแม่ ระแวงว่าพ่อแม่ของตนเองเป็นตัวปลอมและมีอาการเดินวนไปมาในบ้าน เดินไปทั่วในระแวกบ้าน และเดินไปกลับโรงเรียนจนวันหนึ่งเดินตากฝนเปียกกลับบ้าน ทำให้พ่อกับแม่สงสัยในอาการที่เกิดขึ้นคาเดนเดินหนักมากขึ้นจนพ่อแม่ต้องนำเข้ารับการรักษาศูนย์ที่โรงพยาบาล

พ่อ แม่ และน้องสาว เป็นสมาชิกในครอบครัวคาเดนที่สังเกตเห็นอาการผิดปกติของคาเดน พ่อจะคอยรับฟังเรื่องเล่าที่โรงเรียนจากคาเดน และคอยตรวจสอบหาความจริงของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น สังเกตอาการต่างๆที่เกิดขึ้นกับลูกชาย จนนำไปรักษาที่โรงพยาบาล เอาใจใส่ติดตามอาการจากคุณหมอและให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอจนคาเดนได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน ได้

เชลบีและแม็กซ์ เป็นเพื่อนสมาชิกในกลุ่มเดียวกันที่ทำงานออกแบบเกมส์ส่งคุณครูที่โรงเรียน เชลบีเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ ชอบการออกแบบ ส่วนแม็กซ์จะเป็นคนที่คอยผลักดันเพื่อนในกลุ่มในการทำงาน มีความถนัดเรื่องคอมพิวเตอร์ ทั้งสามคนจะใช้เวลาทำงานกลุ่มที่บ้านของคาเดนเป็นส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนที่ไปเยี่ยมคาเดนเมื่อมีโอกาสช่วงที่คาเดนรักษาตัวที่โรงพยาบาล

ฮาล เพื่อนที่เป็นผู้ป่วยโรคจิตเภทที่แสดงอาการของโรคด้วยการมีความสนใจเรื่องการทำแผนที่การศึกษาตำแหน่งดวงดาวในจักรวาล ฮาลเป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวหย่าร้างโดยมีตายเป็นผู้เลี้ยงมาที่พำนักอยู่ในห้องเดียวกันกับคาเดน นานๆครั้งแม่จะมาเยี่ยมฮาลครั้งสุดท้ายมาเพื่อบอกว่าจะย้ายไปอยู่กับสามีใหม่ ทำให้ฮาลคิดฆ่าตัวตาย

คอลลี เป็นเพื่อนที่เป็นผู้ป่วยโรคจิตเภท มีอาการพูดน้อย ชอบนั่งเหม่อลอยอยู่ริมหน้าต่าง มองออกไปด้านนอกห้องเป็นประจำเป็นคนที่คุณคาเดนชอบและอยากคุยด้วยจนเขาไม่อยากให้หายจากโรคเพราะกลัวคอลลีจะลืมคาเดน ทำให้คาเดนแอบหวังไม่อยากให้คอลลีเป็นโรคจิตเภทตลอดไป แต่ในที่สุดคอลลีหายและได้กลับบ้าน ทั้งสองไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย คาเดนจึงได้แต่ยอมรับความแตกต่าง

คาร์โลล์ เจ้าหน้าที่บำบัดที่แผนกจิตเวช ซึ่งคอยจัดกิจกรรมการบำบัดผู้ป่วยตามคำสั่งแพทย์เป็นผู้ที่คาเดนสนิทและไว้วางใจมากที่สุด หลังเกิดเหตุฮาลฆ่าตัวตาย โรงพยาบาลก็เปลี่ยนทีมรักษาใหม่หมด ทำให้ทั้งสองไม่ได้เจอกันอีกเลย

คุณหมอไฟโรห์ จิตแพทย์ผู้รักษาคาเดนซึ่งคุณหมอจะติดตามผลข้างเคียงจากการใช้ยาแต่ละประเภทในการรักษา ทุกครั้งที่คาเดนจะต้องเข้าพบคุณหมอ คุณหมอจะสอบถามอาการทางจิตเวชเช่นได้ยินเสียงอะไรบ้างวันนี้ หรือรูปภาพที่แขวนตรงผนังห้องหมอยุ่อะไรกับคุณบ้างวันนี้ เมื่อผู้ป่วยตอบหมอก็จะสั่งยาตามอาการ ซึ่งส่งผลข้างเคียงแตกต่างกันเช่นอาการวิงเวียนและอาเจียนหรือมีอาการคลื่นไส้ ทำลายข้าวของและอาละวาดอย่างหนัก จนต้องใช้กำลังเจ้าหน้าที่หลายคนเข้ามาควบคุมให้หมอฉีดยาระงับอาการ แต่หลังจากฮาลฆ่าตัวตายมีการเปลี่ยนทีมในการรักษาคาเดน จนอาการทรุดลงจึงเปลี่ยนให้หมอได้กลับมารักษาคาเดนอาการดีขึ้นและได้กลับบ้าน

2. ตัวละครในฉากเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่

ตัวละครในฉากเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่ซึ่งแสดงอาการหลงผิดของโรค ที่มีเหตุการณ์สะท้อนฉากชีวิตจริง ดังนั้นตัวละครจึงเป็นกลุ่มเดียวกับฉากในชีวิตจริง เพียงแต่เปลี่ยนชื่อแต่ยังคงบุคลิกคล้ายกับในฉากชีวิตจริง และลักษณะภาษาภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐาน สร้างให้นักแก้วและแม่ย่านางเรือ มีกริยาอาการเหมือนมนุษย์

คาเดน ในฉากนี้จะเป็นคนมีพรสวรรค์ ฉลาด กล้าหาญ กล้าตัดสินใจ มีความรู้ เขาเป็นคนที่กำตั้นคัดเลื้ออย่างพิถีพิถันให้มาปฏิบัติภารกิจเป็นผู้นำในการเดินเรือเพื่อพิชิตแชลแลนเจอร์ ดีปจูดที่ลึกที่สุดของโลกซึ่งมีสมบัติอยู่มากมาย และทำสำเร็จในที่สุด

กัปตันเรือ เป็นตัวละครที่มีรียรอยกร้านบนใบหน้าตามอายุที่มากขึ้น หนวดยาว ผ่าปิดตาอยู่ข้างหนึ่ง คนละเอียดถี่ถ้วนในการเลือกทีมมาปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่ รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับคาเดน เป็นผู้ที่มื่ออำนาจสั่งการให้ทุกอย่างบนเรือดำเนินการไปด้วยความสำเร็จ

นกแก้ว มีผ่าปิดตาไว้ข้างหนึ่งและมีตราของผู้ดูแลความปลอดภัยรอบๆคอ จะคอยติดตามอาการทุกอย่างของคาเดน ตั้งแต่ให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพจิตก่อนขึ้นเรือ รู้วิธีการที่จะนำเด็ก ๆ มาขึ้นเรือลำนี้เพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งนกแก้วจะคอยตรวจสอบว่าใครไม่ไปดื่มเครื่องดื่มเฉพาะของแต่ละคนบนริงกา ซึ่งลักษณะของนกแก้วเป็นบุคลิกของคุณหมอไฟโรห์ที่อยู่ในชีวิตจริงที่ต้องติดตามอาการของป่วย

ตันหนเรือ มีความสนใจเรื่องแผนที่การเดินทาง และเชื่อมโยงดวงดาวต่างๆในจักรราศรี ในระหว่างเดินเรือเขาจะกำหนดตัวเลข และลูกศรชี้ทิศทางต่างๆบนแผนที่ เป็นคนที่มั่นใจว่าคาเดนคือผู้ที่เปิดประตูไปสู่การช่วยเหลือผู้คนในโลกใบนี้ มีเพียงคาเดนที่เข้ากันได้ ซึ่งเป็นบุคลิกของฮาลในชีวิตจริง

คาร์โลส ทะลาลีเรือหนุ่ม ผอมประกายแดงไว้เคราชนิดๆประกายทอง ท่าทางดูเป็นมิตร ้วยใกล้เคียง คาเดนจึงไว้วางใจ และเป็นคาร์ลเฮลในฉากชีวิตจริง

คอลลีโอบ เป็นตัวละครอีกบุคลิกหนึ่งที่ไม่ใช่คนแต่เป็นแม่ย่านางของเรือที่ทำจากไม้ ซึ่งชอบเหม่อมองออกไปไกล เพื่อจะนำทางเรือไปให้ถึงปลายทาง และเคยช่วยไม่ให้คาเดนตกทะเล ในครั้งที่คาเดนต้องไปขัดเสากระโดงเรือ ซึ่งเป็นบุคลิกของคอลลีในฉากชีวิตจริง

องค์ประกอบที่ 3 มุมมอง

มุมมองเป็นกลวิธีในการเล่าเรื่องซึ่งผู้ประพันธ์อาจจะเป็นผู้เล่าเรื่องเองหรือกำหนดให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องหรือผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องเองผ่านตัวละคร ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามีการใช้กลวิธีให้ผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องเองในบทที่ 1 และใช้กลวิธีการผสมผสานโดยใช้ทั้งผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องผ่านตัวละครโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 (first person point of view) และตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องผ่านบทสนทนา ในบทที่ 2 3 4 5 6 8 9 11 13 14 15 16 17 18 19 20 22 23 24 25 26 28 29 30 31 33 34 35 36 นอกจากนั้นยังพบว่ามีการใช้กลวิธีเฉพาะที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องผ่านตัวละครโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในบทที่ 7 10 12 21 27 32

องค์ประกอบที่ 4 ฉาก

ฉากกับตัวละครเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปตามโครงเรื่องที่ผู้ประพันธ์กำหนดบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งวรรณกรรมเรื่องนี้ประกอบด้วยฉากหลัก 2 ฉาก คือฉากในชีวิตจริงและฉากบนเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ฉากในชีวิตจริง เป็นที่ที่มีเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นมีสถานที่ต่างเช่น ห้องรักษาผู้ป่วย เป็นห้องที่คาเดนบอกว่าคล้ายห้องครัวพลสตักสีขาวแต่จะมีแสงไฟสว่างโพล่ง เย็น บ้านเป็นสถานที่แสดงอาการเริ่มต้นของโรคที่เกิดขึ้นกับคาเดน เช่นได้ยินเสียงปลวกกัดกินบ้าน คาเดนเริ่มเล่าให้พ่อฟังว่ามีคนจะลอบฆ่าที่โรงเรียน คาเดนมีอาการเริ่มปลีกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน และรู้สึกว่าอารมณ์ตนเองไม่ปกติสังเกตจากการเรียนวิชาเซรามิกที่เวลาคาเดนคุกรุ่นดินมันทำได้ง่าย แต่พอเขาได้ลองทำมันกลับยาก จนแม่ต้องแนะนำให้ปฏิบัติสมาธิฉากที่ห้างสรรพสินค้าที่คาเดนคิดจะเล่นเกมสล็อตที่เขาจะเลือกคนที่หน้าตาบูดเบี้ยวเป็นเป้าหมายแล้วแต่งเรื่องลับๆ ต่างๆ นานาขึ้นมาเองแล้วติดตามเป้า หมายนั้นอยู่เป็นเวลายี่สิบนาที จนเมื่อเผชิญหน้ากันจริงๆกับเป้าหมาย ได้เห็นแววตาและโหนกของเป้าหมายซึ่งทำให้เขาจำไปอีกนาน ฉากของโรงแรมในเมืองลาสเวกัสที่คาเดนเริ่มหวาดระแวงคิดว่าจะมีคนมาลอบวางเพลิงจึงพาน้องหนีไปที่โรงแรมอื่น ฉากรถไฟใต้ดินในเมืองนิวยอร์กที่บอกลักษณะของผู้คนชาวเมืองนิวยอร์กที่จะไม่สบตากันและไม่สนใจความสวยงามของสถาปัตยกรรมอาคารสูงต่างๆ และฉากในโรงพยาบาลคาเดนเข้ารับการรักษาตัวแสดงการรักษาผู้ป่วยจิตเภทด้วยวิธีต่างๆและการทำงานของทีมจิตเวช

ฉากบนเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ เป็นเรือไม้เดินสมุทรลำใหญ่ที่ใช้ในศตวรรษที่ 15-18 ซึ่งมีสถานที่ต่างๆบนเรือเช่น รังกามีลักษณะคล้ายอ่างวงกลมเล็กอยู่บนเสากระโดงเรือ เป็นสถานที่ที่คาเดนและลูกเรือคนอื่นๆจะต้องขึ้นไปตีค็อกเทลที่เป็นเครื่องดื่มเฉพาะของแต่ละบุคคล ดาดฟ้าเรือตรงทางขึ้นจะมีป้ายไม้ที่เขียนว่า “เจ้าไม่ใช่คนแรกและไม่ได้เป็นคนสุดท้าย” เป็นที่ที่คาเดนจะพูดคุยกับคาร์ลisle ระเบียบทางเดินของเรือเป็นทางเดินยาวที่คาเดนรู้สึกว่าบอกจุดสิ้นสุดไม่ได้ เป็นทางเชื่อมขึ้นไปบนดาดฟ้า ห้องแผนที่มีลักษณะเป็นเหมือนห้องสมุดเป็นที่ประชุมเตรียมการเดินทางของกัปตันคาเดน ตันหนเรือ คาร์ลเฮล และคณะผู้กล้าทั้งหกคนไปพิชิตแซลแลนเจอร์ตีปและฉากท้องทะเลกว้างซึ่งมีทั้งคลื่นลมที่สงบและพายุโหมกระหน่ำจนเรือโยกโคลงการเดินทางของคาเดน

องค์ประกอบที่ 5 สัญลักษณ์

ผู้ประพันธ์ใช้ “แซลแลนเจอร์ตีป” ซึ่งเป็นจุดที่ลึกที่สุดของโลก เป็นสัญลักษณ์ของการจมดิ่งสู่สภาวะที่ตัวละครหลักควบคุมความคิดของตนเองไม่ได้ อาการหนักขึ้นจนไม่สามารถ

ควบคุมตัวเองได้ถึงขั้นคลุ้มคลั่งและอาละวาดเป็นภาษาภาพพจน์เปรียบเทียบกับอาการตกต่ำในชีวิตว่า
 ลึกเหมือนการจมลึกลงไปจนถึง “แชลเลนเจอร์ตีป” ซึ่งเป็นจุดที่ลึกที่สุดของโลก

องค์ประกอบที่ 6 แก่นเรื่อง

แนวคิดหลักของเรื่องคือถ่ายทอดอาการสภาวะความผิดปกติทางความคิด อารมณ์
 พฤติกรรม การรักษาผู้ป่วยโรคจิตเภท ผ่านภาษาของผู้ป่วยจิตเภท และใช้การดำเนินเรื่องแบบ
 สลับไปสลับมา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสภาวะที่เกิดขึ้นจริงกับตัวละครหลักซึ่งเป็นผู้ป่วยจิตเภท

กระบวนการทำความเข้าใจต้นฉบับด้วยการวิเคราะห์ลักษณะองค์ประกอบของ
 วรรณกรรมทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจตัวบทซึ่งเป็นเรื่องราวในวรรณกรรมมากขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบภาษา
 ของตัวละครทั่วไปและตัวละครหลัก พบความแตกต่างที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาผู้ป่วยจิตเภท
 ซึ่งทำให้ต้องศึกษาลักษณะเฉพาะของภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่พบในวรรณกรรม เพื่อให้สามารถหา
 แนวทางในการถ่ายทอดความหมายในลำดับถัดไป

3.2 ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท

ภาษาผู้ป่วยจิตเภทเป็นผลสะท้อนมาจากความผิดปกติของการพูด (disorganized speech) ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาถ่ายทอดเป็นคำพูดที่ไม่ต่อเนื่องเป็นเรื่องราวเดียวกัน มีการ
 เปลี่ยนเรื่องจากที่พูดเรื่องหนึ่งไปเป็นอีกเรื่องหนึ่งโดยไม่มีเหตุผล เนื้อหาไม่สัมพันธ์กัน สอดคล้องกับ
 ที่มานิซและปราโมทย์ (2542, อ้างถึงใน ศิริยุพา, 2544 น.147) ได้อธิบายถึงอาการด้านความคิด
 ของผู้ป่วยจิตเภทว่า ผู้ป่วยไม่สามารถรวบรวมความคิดให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันตลอดได้ซึ่งแสดง
 ออกทางการพูด สนทนาที่ไม่ต่อเนื่องกัน พูดเรื่องหนึ่งยังไม่ทันจบก็เปลี่ยนเรื่องไปโดยที่เรื่องใหม่ไม่
 สัมพันธ์กับเรื่องเดิม (loosening of association) หรืออาจตอบไม่ตรงคำถาม (irrelevant answer)
 หากเป็นมากๆ การวางคำในประโยคจะสับสนจนไม่อาจเข้าใจได้ (incoherent speech) อาจมีการใช้
 คำแปลกที่ไม่มีใครเข้าใจด้วย (neologism) ก็ได้

จากการศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง “มนานาวี
 ผจญภัย” พบลักษณะของภาษาผู้ป่วยจิตเภทได้ชัดเจนใน 3 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะคำที่ไม่เคย
 ปรากฏมาก่อน ซึ่งคำนั้นจะไม่มี ความหมายปรากฏในพจนานุกรม พบได้ในบทที่ 13 และ 29
 2) ลักษณะข้อความที่ไม่ต่อเนื่องกัน ซึ่งข้อความเหล่านั้นมีใจความไม่เป็นเอกภาพ พบได้เด่นชัดใน
 บทที่ 32 3) ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทพบว่าเป็นการใช้ภาษาภาพพจน์ในการ
 เปรียบเทียบความรู้สึกของตนเองที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่มองไม่เห็นในกำแพงบ้านหรืออยู่ใต้เท้าของตน

หรือใช้อธิบายอาการของสิ่งไม่มีชีวิตทำกริยาอาการบางอย่างกับตัวเขา พบได้ในบทที่ 13 และ 19 ซึ่งแตกต่างจากลักษณะการใช้ภาษาภาพพจน์โดยปกติ ดังบทวิเคราะห์ต่อไปนี้

3.2.1 คำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

เป็นคำที่คาเดนพูดขึ้นมาเอง ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรมที่บุคคลทั่วไปจะเข้าใจ ได้แต่ผู้ป่วยจิตเภทจะเข้าใจได้ด้วยตนเอง (neologism) (มานอนและปราโมทย์ , 2542, อ้างถึงใน ศิริยุพา, 2544 น.147) แต่พบว่ามีการจัดวางคำในตำแหน่งที่สามารถบอกประเภทของคำตามโครงสร้างของประโยคได้ เช่น

ตัวอย่างที่ 1 คำว่า *insectious* บทที่ 13 No Such Thing as Down หน้าที่ 17

ต้นฉบับ

And although there couldn't be a more neutral statement, it defuses any *insectious* worries I might have given her.

ฉบับแปล

และถึงแม้ว่ามันจะไม่มีคำบอกเป็นกลางๆ ได้มากกว่านี้แต่มันก็ช่วยลดความกังวลใจในเรื่องปลวก ที่ผมทำให้น้องกังวลใจลงได้

คำอธิบาย

คำว่า *insectious* พบในบริบทที่คาเดนใช้อธิบายเหตุการณ์ตอนที่เขายืนอยู่กลางห้องนั่งเล่นแล้วบอกน้องสาวว่าตนเองสามารถได้ยินเสียงปลวก ซึ่งแม้ว่าน้องสาวจะแนบหูฟังข้างกำแพงก็ยังไม่ได้ยินเสียงปลวกอย่างที่คาเดนบอก เขาจึงบอกปิดไม่อธิบายรายละเอียด เพื่อให้น้องคลายความกังวลใจ จึงปรากฏคำนี้หน้าคำว่า *worries* เพื่อไม่ให้น้องกังวลใจในเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นอาการแสดงลักษณะผู้ป่วยจิตเภทเป็นอาการประสาทหลอน มีการสร้างคำที่ไม่เคยมีมาก่อนเป็นคำศัพท์ที่ตัวละครคาเดนสร้างขึ้นใหม่เพื่ออธิบายสิ่งที่เขาได้ยิน

ตัวอย่างที่ 2 คำว่า *Cirque-ish* บทที่ 29 Some of My Best Friends Are Cirque-ish หน้าที่ 48

ต้นฉบับ Some of My Best Friends Are Cirque-ish

ฉบับแปล เพื่อนที่ดีที่สุดของผมหลายคนเป็นชาวเซิร์ก

คำอธิบาย

คำว่า *Cirque-ish* เป็นการสร้างคำใหม่ที่มีรากศัพท์มาจากคำว่า *Cirque du Soleil* ซึ่งเป็นคณะแสดงโชว์ที่มีชื่อเสียง ผสมกับหน่วยเสียง suffix *-ish* ซึ่งทำให้คำนี้เป็นคำ adjective คาเดน

ใช้คำนี้ในการเล่าถึงบรรยากาศเวลาที่กลุ่มเพื่อนๆของเขาอยู่ด้วยกัน ทุกคนต้องการความเป็นกลุ่มก้อน แต่ตัวเขาเองนั้นเริ่มอยากปลีกตัวเองออกจากสังคมเพื่อน และเริ่มคิดว่าภาษาที่เพื่อนๆใช้สื่อสารกันใน กลุ่มกันนั้นไม่ใช่ภาษาภาษาอังกฤษปกติซึ่งตนเองฟังไม่เข้าใจแต่ใช้ภาษาแปลกๆเหมือนภาษาที่พูดใน คณะแสดงโชว์ จึงใช้คำว่า Cirque-ish ซึ่งไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรมเป็นอาการแสดง ลักษณะผู้ป่วยจิตเภทที่มีการสร้างคำที่ไม่เคยมีมาก่อนเพื่ออธิบายภาษาของกลุ่มเพื่อนที่พูดคุยกัน อีกทั้งคำนี้ปรากฏในสถานการณ์ที่แสดงอาการเริ่มต้นของผู้ป่วยจิตเภทที่เริ่มจะปลีกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน

3.2.2 ข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกัน

การศึกษาภาษาผู้ป่วยจิตเภทในระดับข้อความที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ ผู้ศึกษาใช้ ความเป็นเอกภาพของข้อความ เป็นเครื่องบ่งชี้ความสอดคล้องเชื่อมโยงกันของประโยค จากการศึกษา วรรณกรรมเรื่อง มนา นาวิพยัญญัย พบว่าภาษาผู้ป่วยจิตเภทมีการใช้ภาษาข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกัน ขาดเอกภาพ อย่างชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาระดับข้อความปกติ ซึ่งลักษณะการพูดที่ไม่ ต่อเนื่องกันของข้อความ เป็นอาการที่เรียกว่า “disorganized speech” (สธ, 2560 น.1-2) เป็นผลมา จากความผิดปกติทางความคิดจัดอยู่ในอาการที่เรียกว่า “disorganized thinking” ซึ่งผู้ป่วยไม่ สามารถเชื่อมโยงความคิดให้สัมพันธ์กันได้ (NAMI, 2020) ซึ่งเป็นอาการหลักของโรคจิตเภท

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 32 Less Than Nothing หน้า 52

ต้นฉบับ

It's like all those subway tokens that became obsolete when New York started using magnetic cards instead. No one knew what to do with those tokens. It was like this dragon's hoard of worthless brass that not even Smaug's underachieving brother would want-and with real estate being so expensive in the city, the cost of storing them was probably astronomical. I'll bet they just hired the Mafia to dump them into the East River, along with the body of whatever city planner thought MetroCards was a good idea.

ฉบับแปล

มันเหมือนกับของที่ระลึกของรถไฟใต้ดินที่ กลายมาเป็นของล้าสมัยไม่ใช่แล้วเมื่อ มหานครนิวยอร์กเริ่มนำการ์ดแม่เหล็กมาใช้แทนไม่มีใครรู้ว่าจะทำอะไรกับของที่ระลึกพวกนั้น มันก็เหมือนกับของสะสมรูปมังกรทองเหลืองที่ ไม่มีราคาแล้ว ซึ่งแม้นักเรียน ข้าชั้นยังไม่อยากได้มังกร ทองสีม็อกและอีกอย่างราคาที่ดินและสิ่งก่อสร้างในเมืองแพงมาก ค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาคง

มหาศาลผมพนันได้เลยว่าเขาคงไปจ้าง มาเฟีย มาเทของที่ระลึกพวกนั้นลงแม่น้ำฮิสต์พร้อมกับตัวอะไรต่าง ๆ ที่นักวางแผนผังเมืองคิดว่าการใช้บัตรเมโทรการ์ดสำหรับโดยสารสาธารณะแทนนั้นเป็นความคิดที่ดี

คำอธิบาย

ประโยคแรกกล่าวถึงของที่ระลึกของรถไฟใต้ดินซึ่งจะกลายเป็นของล้าสมัย It's like all those subway tokens that became obsolete when New York started using magnetic cards instead. ประโยคที่สองเสริมความว่า ไม่มีใครรู้ว่าจะต้องทำอะไร กับของล้าสมัยเหล่านี้ No one knew what to do with those tokens. ส่วนประโยคที่สามกล่าวต่อไปว่า It was like this dragon's hoard of worthless brass that not even Smaug's underachieving brother would want-and with real estate being so expensive in the city, the cost of storing them was probably astronomical. ของที่ระลึกนี้ไม่มี ใครอยากได้แม้แต่เด็กที่เรียนเข้าชั้น ประโยคที่สี่กล่าวถึงว่า I'll bet they just hired the Mafia to dump them into the East River, along with the body of whatever city planner thought MetroCards was a good idea. ในที่สุดแล้ว ก็ต้องทิ้งของที่ระลึกเหล่านั้นลงแม่น้ำไป ทั้งสี่ประโยคไม่ได้มีคำเชื่อมความที่จะรวมให้ประโยคเป็นใจความที่มีเอกภาพ ข้อความทั้งหมดไม่ได้มีการเชื่อมโยงความไม่มีความเป็นเอกภาพซึ่งเป็นลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท

3.2.3 ภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท

ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทนอกจากจะพบคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน และข้อความที่ไม่มีการเชื่อมโยงความกันแล้วนั้น ยังพบว่าอีกหนึ่งลักษณะคือการใช้ภาษาภาพพจน์ ในทั้งฉากที่เป็นเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน 3 6 7 8 13 19 22 23 27 28 29 31 32 33 และฉากบนเรือเดินสมุทร ซึ่งปรากฏอยู่ในบทที่ 2 4 5 9 14 15 16 17 24 26 30 34 35 ซึ่งเหตุการณ์และตัวละครที่เกิดขึ้นในฉากบนเรือเดินสมุทรนี้เป็นการสะท้อนเหตุการณ์และตัวละครที่มีในฉากชีวิตจริง ซึ่งใช้ลักษณะของภาษาภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐานถ่ายทอดบุคลิกของตัวละครที่เป็นสัตว์อย่างเช่น นกแก้ว แต่มีลักษณะการกระทำเหมือนคนหมอบที่จะต้องให้ผู้ป่วยกรอกแบบสอบถามด้านจิตเวชเพื่อตรวจสอบสภาพจิตใจของเด็กที่จะนำตัวไปขึ้นเรือ การติดตามการขึ้นไปดื่มเครื่องดื่มเฉพาะของแต่ละคนบนrinkาเหมือนที่คนหมอบต้องตรวจสอบการดื่มยาของผู้ป่วยในฉากชีวิตจริง และถ่ายทอดลักษณะตัวละครเม่ยานางของเรือซึ่งทำจากไม้ตกแต่งไว้ตรงด้านหน้าสุดของเรือ และครั้งหนึ่งเคยช่วยชีวิตคาเดนไว้ตอนที่คาเดนมาทำความสะอาดและขัดถูเสากระโดงเรือ ซึ่งเม่ยานางเรือจะนำทางเรือไปให้ถึง

ปลายทาง คอยช่วยเหลือคาเดนมีอากัปรียาเหมือนกับคอล्लीโอบ ตัวละครในฉากชีวิตจริงที่แสดงอาการของจิตเภทแบบที่ชอบเหม่อลอยมองออกไปไกล

จากการศึกษาพบลักษณะภาษาภาพพจน์ที่ใช้บ่อยได้แก่อุปมา และบุคลาธิษฐานซึ่งพบว่าลักษณะการเปรียบเทียบแบบอุปมานั้น มีการใช้คำ like เป็นส่วนมาก และ as if ในลำดับถัดมา ส่วนกลุ่มคำ as...(adj....)...as และ as...(adv....)...as พบเป็น ส่วนน้อย ลักษณะของภาษาภาพพจน์ที่ใช้เพื่ออธิบายความคิดที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับวัตถุบางอย่างหรือเปรียบเทียบอารมณ์ที่เกิดขึ้นของคาเดนกับอาการของโรคจิตเภทที่เกิดขึ้น

การเปรียบเทียบแบบบุคลาธิษฐานนั้น ใช้อธิบายถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรือสิ่งที่เป็นนามธรรม ให้แสดงกิริยาอาการเหมือนมนุษย์ซึ่งเป็นผลมาจากอาการของโรคที่ผู้ป่วยจะเห็นหรือได้ยินอาการแสดงออกของบางสิ่งซึ่งไม่มีอยู่จริงในคนปกติซึ่งเรียกอาการเช่นนี้ว่า “hallucination” (NAMI, 2020) ดังการวิเคราะห์ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 13 No Such Thing as Down หน้า 17

ต้นฉบับ

I don't move. I can't hear the termites but I can feel them. The more I think about them, the more I feel, and it's distracting. I'm very distracted today. Not by the things I can see, but the things that I can't. The things in the walls, and the many things beneath my feet, which I have always had a weird fascination for. That fascination has infested me today like the wood-eating bugs that slowly lay waste to our house.

ฉบับแปล

ผมไม่ได้ขยับไปไหน ไม่ได้ยินเสียงปลวกแต่รู้สึกได้ ยิ่งผมคิดเรื่องปลวกมากขึ้นเท่าไร ยิ่งรู้สึกมากขึ้นเท่านั้น มันกวนใจผม วันนี้ผมรู้สึกว่ามันกวนใจมากไม่ใช่เพราะสิ่งที่มองเห็นแต่เพราะกับสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งที่อยู่ในกำแพงและอีกหลายอย่างที่อยูใต้เท้าของผมที่มันมักจะมีแรงดึงดูดใจผมแบบประหลาดๆ วันนี้ก็เช่นกันแรงดึงดูดใจนั้นชวนไขเข้ามาในใจของผมเหมือนกับแมลงที่ค่อยๆกัดกินไม้ซึ่งทำให้บ้านของพวกเราเสียหายทีละน้อย

คำอธิบาย

ลักษณะภาษาภาพพจน์ที่ผู้ป่วยจิตเภทใช้เป็นอุปมา มีคำว่า like แสดงเป็น

การเปรียบเทียบความน่าดึงดูดใจของสิ่งที่อยู่ในกำแพงและสิ่งที่อยู่ใต้เท้าของคาเดน เหมือนกับแมลงที่ค่อยๆกัดกินไม้ที่บ้านของเขาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่พบจึงมีทั้งการใช้ภาพพจน์และข้อความไม่มีเอกภาพ

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 19 Deconstructing Xargon หน้า 29

ต้นฉบับ

My own "oeuvres" are mostly comic book art. Manga and stuff, but not always. Lately my art has been getting more and more abstract, **as if** the lines are pulling my hand rather than the other way around.

ฉบับแปล

ผลงานชิ้นเอกของผมโดยส่วนมากเป็นงานศิลปะหนังสือการ์ตูน มังงะการ์ตูนญี่ปุ่นบ้างและก็การ์ตูนแบบต่างๆบ้าง แต่ก็ไม่เสมอไป หลังจากนั้นงานศิลปะของผมเริ่มที่จะเป็นงานแนวนามธรรมมากขึ้นเรื่อยๆราวกับว่าแนวเส้นเหล่านั้นดึงมือผมไปเขียน แทนที่จะเป็นมือของผมที่เขียนเส้นเหล่านั้นไปมา

คำอธิบาย

คาเดนเป็นเด็กที่มีทักษะในการวาดรูป มีความสามารถด้านศิลปะ แต่ด้วยโรคจิตเภทที่เริ่มแสดงอาการของโรค ทำให้คาเดนคิดว่าเส้นจากภาพวาดซึ่งสิ่งที่ไม่มีชีวิตแสดงกริยาอาการได้เหมือนคนปกติ ซึ่งมีลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท ในประโยค Lately my art has been getting more and more abstract, as if the lines are pulling my hand rather than the other way around. จากตัวอย่างใช้คำว่า **as if** เป็นการเปรียบเทียบรูปธรรมกับรูปธรรม คือผลงานศิลปะแนวนามธรรมกับเส้นที่วาดและบุคลาธิษฐานที่อธิบายว่า the lines are pulling my hand rather than the other way around เส้นจากภาพวาดต่างๆซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิตแต่สามารถแสดงอาการดึงมือคาเดนไปเขียนเส้นให้ ออกมาเป็นภาพเหล่านั้น แทนที่จะเป็นมือคาเดนเขียนภาพเหล่านั้นแทน

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 19 Deconstructing Xargon หน้า 29

ต้นฉบับ

Shelby looks at me coolly, almost glaring. "I don't see you drawing."
"Maybe I'm waiting for inspiration to occur." But inspired or not, I take a deep breath, and read her character descriptions. Then look at the blank page of my sketch pad. It

was a problem with empty space that led me to art. I see an empty box, and I have to fill it. I see a blank page, and I can't leave it like that. Blank pages **scream** at me to be filled with crap from my brain.

ฉบับแปล

เซลบีมองผมอย่างบอกบุญไม่รับจนแทบจะเป็นจ้อง “ฉันไม่เห็นนายวาดภาพ”

“อาจจะกำลังรอให้เกิดแรงบันดาลใจ” แต่ไม่รู้จะเกิดหรือไม่เกิด ผมหายใจเข้าลึกๆและอ่านบทของตัวที่เซลบีเขียน มองไปที่หน้าเปล่าของสมุดวาดเขียนหน้าว่างในสมุดวาดเขียนนี้แหละเป็นปัญหาที่ ผมต้องสร้างงานศิลปะลงไป ผมเห็นกล่องว่างและต้องหาอะไรเติมเต็ม ผมเห็นหน้ากระดาษที่มันว่างจะปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้หน้ากระดาษว่างเปล่าพวกนั้นกรีดร้องให้ผมเติมเต็มหน้าว่างนั้นด้วยหัวสมองซีเลื้อยของผม

คำอธิบาย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นฉากที่เซลบีซึ่งถนัดเรื่องการออกแบบแนวคิด แม็กแก่งด้านคอมพิวเตอร์และคาเดนถนัดด้านวาดภาพ ต้องมาทำงานกลุ่มที่ได้รับมอบให้ออกแบบเกมส์เล่นตามบทหรือเกมส์อาร์พีจีในคอมพิวเตอร์ ซึ่งต้องสร้างตัวละครฉบับร่างด้วยการวาดก่อน ซึ่งขณะที่ทุกคนทำงานเซลบีก็สังเกตเห็นคาเดนนั่งอยู่เฉยๆจึงมองอย่างไม่พอใจ ซึ่งพบลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ใช้บุคลาธิษฐานในประโยคที่ว่า Blank pages scream at me to be filled with crap from my brain. อธิบายให้สิ่งไม่มีชีวิต

ดังเช่นหน้ากระดาษว่างเปล่าแสดงอาการกรีดร้องโดยใช้คำกริยา scream เหมือนมนุษย์ ซึ่งเป็นการแสดงอาการของโรคที่เรียกว่า อาการประสาทหลอน การได้ยินเสียง สิ่งซึ่งไม่มีอยู่จริง ซึ่งคนปกติไม่มีใครสัมผัสได้ (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) แต่คาเดนผู้ป่วยโรคจิตเภทจะเกิดอาการประสาทหลอนได้ยินเสียงกรีดร้องของกระดาษเปล่า

3.3 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายสู่ภาษาฉบับแปล

3.3.1 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของชื่อเรื่อง

การแปลชื่อวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นหัวใจสำคัญของการรวมความหมายทั้งหมดของเรื่อง ผู้ศึกษาใช้แนวทางของสิทธา พินิจกุล (2542, น. 84) ด้วยวิธีตั้งชื่อใหม่โดยการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่อง เกิดจากการวิเคราะห์ลักษณะองค์ประกอบของวรรณกรรม ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้แชลเลนเจอร์ตีป ซึ่งเป็นจุดที่ลึกที่สุดของโลก ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นสัญลักษณ์ของเรื่องและจากเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวรรณกรรมเป็นการเดินทางของความคิดที่ไม่ปกติจึงแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมผิดปกติในรูปแบบต่างๆ ซึ่งสามารถสรุปเป็นคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องคือ ความคิด การเดินทาง

อาการของโรค ซึ่งผู้ศึกษาพิจารณาจากการตีความคำสำคัญและตั้งชื่อเรื่องใหม่ โดยเลือกคำที่แทนความคิดซึ่งเป็นใจของคนและได้วิเคราะห์เลือกสรรถ้อยคำดังนี้

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ

Challenger Deep

ฉบับแปล

“มนานาวิผจญภัย”

คำอธิบาย

จากลักษณะของวรรณกรรมที่ต้องการสะท้อนอาการความคิดที่ผิดปกติ คิดฟุ้งซ่านไปตามป้ายที่มองเห็นบ้าง ตามบุคคลและสถานการณ์ที่พบเจอบ้าง ไม่เคยหยุดนิ่ง ใจเป็นความคิดก็เปรียบเหมือนเรือที่ต้องผจญภัยไปเจอเรื่องราวต่างๆ หากใจนั้นที่ไร้หลักยึด ก็จะล่องลอยและไหลลงสู่ที่ต่ำ ซึ่งผู้ศึกษาใช้หลักการเปรียบเทียบเหมือนตีความจากคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง 3 คำนั้นคือ ความคิด การเดินทาง อาการของโรค ผู้ศึกษาเลือกคำจากภาษาบาลีสันสกฤตคำว่า “มนานา” ซึ่งมีความหมายว่า ใจแทนคำสำคัญคำว่า “ความคิด” ส่วนการเดินทางเปรียบเหมือนเรือที่แล่นผจญภัยในทะเลของเรื่องราวของความคิด ผู้ศึกษาเลือกใช้คำว่า “นาวิ” แทนคำว่าเรือ และเลือกใช้คำว่า “ผจญภัย” เปรียบเหมือนอาการของโรคหรือพฤติกรรมแบบแปลกที่จะเกิดขึ้น อันควบคุมไม่ได้ของคาเดนไม่สามารถคาดการณ์พฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างในสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป และอีกนัยยะหนึ่งหมายถึง การผจญภัยหมายถึง อาการต่างๆที่จะเกิดขึ้นอันเป็นผลข้างเคียงในการรักษาโรคด้วยยาแต่ละประเภท ซึ่งจะแสดงผลต่อร่างกายของคาเดนแตกต่างกันเขาจึงอยู่ในที่ตกต่ำที่สุดของชีวิต ที่ต้องอาศัยเพียงความอดทนอดกลั้นในการรักษา ที่จะช่วยดึงเขาขึ้นมาจากจุดที่ต่ำสุดนี้ได้

ดังนั้นการเดินทางของใจเหมือนการผจญภัยและเป้าหมายของการผจญภัยในเรื่องนี้ คือการเอาชนะทั้งสภาวะความคิดที่ผิดปกติที่ตนเองไม่สามารถควบคุมคิดของตนเองได้ มีผลทำให้สภาวะจิตใจตกต่ำที่สุด และเอาชนะความเจ็บปวดและอาการข้างเคียงที่เกิดจากการรักษาด้วยยาต่างๆที่ผู้ประพันธ์อยากให้คาเดนเป็นเหมือนกับต้นที่นำเรือแห่งใจลำนี้ เอาชนะภาพลักษณ์เดิมของผู้ป่วยโรคจิต ภาพของคนบ้าที่สังคมไม่ยอมรับ ให้เป็นลูก้าที่จะอธิบายความจริงที่เกิดกับความคิด พฤติกรรมที่เป็นไป และชี้แนวทางในการแก้ไขและเอาชนะความตกต่ำของชีวิตนั้นด้วยความเชื่อมั่น กำลังใจและความรักจากคนในครอบครัวเท่านั้น ที่จะช่วยจุดดึงผู้ป่วยขึ้นมาจากชีวิตที่ตกต่ำของพวกเขา ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะแปลชื่อเรื่องนี้ว่า “มนานาวิผจญภัย”

3.3.2 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของชื่อบท

วรรณเรื่อง “Challenger Deep” มีทั้งสิ้น 161บท ผู้ศึกษาเลือกแปลจำนวน 36 บท และใช้แนวทางการถ่ายทอดความหมายของชื่อบทของสิทธา พิณีภูวคัล (2542, น. 84) ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกันกับตามหลักการถ่ายทอดความหมายของชื่อวรรณกรรม เนื่องจากเห็นว่าชื่อบทในแต่ละบทนั้นคือใจความหลักหรือแนวคิดหลักของบทที่กำหนดเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน เสมือนเป็นชื่อเรื่อง กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของชื่อบทใช้ทั้งหมด 4 วิธีได้แก่ 1) การแปลแบบไม่แปล 2) การแปลแบบตรงตัว 3) การแปลบางส่วนตัดบางส่วน 4) การแปลแบบเพิ่มคำอธิบาย ซึ่งวิธีที่การแปลแบบตรงตัวมากที่สุด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การแปลแบบไม่แปล

เป็นวิธีการแปลชื่อบทที่ใช้ชื่อเดิมในภาษาอังกฤษ แต่เขียนเป็นภาษาไทยด้วยการทับศัพท์คำในภาษาต้นฉบับ ไปยังภาษาฉบับแปลโดยไม่มีการอธิบายความหมายใดเพิ่มเติม

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ

Fee, Fi, Fo, Fum บทที่ 1 Fee, Fi, Fo, Fum หน้าที่ 1

ฉบับแปล

1 ฟี ไฟ โฟ ฟัม

คำอธิบาย

Fee, Fi, Fo, Fum เป็นคำที่มีเสียงสัมผัสในโคลงบาทแรกของบทกวีกล่อมเด็ก เรื่อง Jack and Beanstalk หรือเจ้าคนผู้ฆ่า ในตอนที่เจ้าคนขึ้นไบนต้นถั่ว แล้วยักษ์ได้กลืนมนุษย์ จึงอยากบดกระดูกของมนุษย์คนนั้นมาทำขนมปัง สัมพันธ์เรื่องตอนท้ายของเนื้อเรื่องในบทที่ 1 ที่ผู้ประพันธ์กล่าวถึงการเดินทางของเรื่องราวนี้ว่าเริ่มต้นด้วยกัปตัน และน่าจะจบลงที่กัปตัน ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้นเป็นเหมือนอาหารผงเล็กๆที่ปลิวตามแรงกังหันลม ซึ่งมันอาจจะจะเป็นกระดูกบดเล็กเพื่อทำแป้งขนมปังของยักษ์ ดังเช่นในเรื่องเจ้าคนผู้ฆ่ายักษ์ Fee, Fi, Fo, Fum ทางจึงเป็นลักษณะภาษาตามบริบททางวัฒนธรรมผู้ศึกษาจึงเลือกวิธีการแปลแบบไม่แปลชื่อบท แต่ใช้การถ่ายเสียงตามตัวอักษรชื่อเดิม “ฟี ไฟ โฟ ฟัม” เพื่อคงลักษณะของคำทางวัฒนธรรมของต้นฉบับซึ่งเป็นการเปิดปฐมบทของเรื่องและชวนให้ติดตามบทต่อไป (Martin, 2020)

2. การแปลแบบตรงตัว

การแปลแบบตรงตัวใช้ในกรณีที่ชื่อต้นฉบับสามารถถ่ายทอดความหมายเป็นภาษาไทยได้ใจความสมบูรณ์ครบถ้วน สละสลวย โดยที่ยังรักษาคำและความหมายเดิมในต้นฉบับไว้

หน้า 6

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 11 Nothing Awful is without Its Beautiful Side**ต้นฉบับ**

11 Nothing Awful Is without Its Beautiful Side

ฉบับแปล

11 ไม่มีสิ่งน่าเกลียดใดปราศจากมุมที่สวยงาม

คำอธิบาย

ชื่อบทเป็นประโยค Nothing awful ทำหน้าที่เป็นภาคประธาน และ is without Its Beautiful Side เป็นภาคแสดงที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มในประโยค (complement) ใช้เสริมความส่วนที่เป็นประธานของประโยคให้สมบูรณ์ ในที่นี้สิ่งที่น่าเกลียดก็มีด้านที่สวยงาม ผู้ศึกษาใช้วิธีแปลแบบตรงตัว เพื่อให้ชื่อบทในต้นฉบับมีความหมายสมบูรณ์ครบถ้วนตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 32 Less Than Nothing หน้า 21**ต้นฉบับ**

32 Less Than Nothing

ฉบับแปล

น้อยกว่าไม่มี

คำอธิบาย

Less Than Nothing เป็นวลี ผู้ศึกษาใช้วิธีแปลแบบตรงตัว ซึ่งเป็นหลักการของสีทา พินิจกุลเพราะชื่อบทในต้นฉบับมีความสมบูรณ์ครบถ้วนจึงต้องการรักษาความหมายเดิมในต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 33 Weakness Leaving the Body หน้า 53-54**ต้นฉบับ**

33 Weakness Leaving the Body

ฉบับแปล

ความอ่อนแอออกไปจากร่าง

คำอธิบาย

วลี Weakness Leaving the Body คำนาม weakness หมายถึงความอ่อนแอ ผู้ศึกษาใช้การแปลแบบตรงตัวเพื่อให้คงความหมายเดิมตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 4 บทที่ 23 Eight-Point-Five Seconds หน้า 37

ต้นฉบับ

23 Eight-Point-Five Seconds

ฉบับแปล

23 แปดจุดห้าวินาที

คำอธิบาย

Eight-Point-Five Seconds เป็นการบอกตัวเลขผู้ศึกษาเห็นว่าการแปลแบบตรงตัวนั้นสามารถให้ความหมายเดิมในต้นฉบับได้ถูกต้อง

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ

25 You Were Not Given Permission

ฉบับแปล

25 เจ้าไม่ได้รับอนุญาต

คำอธิบาย

ประโยค You Were Not Given Permission เป็นประโยค passive voice ผู้ถูกกระทำเป็นประธาน ในที่นี้คือคำว่า “you” เป็นผู้กระทำหรือไม่กระทำกริยานั้น ซึ่งผู้ศึกษาเลือกใช้การแปลแบบตรงตัว เพื่อให้ใจความตรงตามต้นฉบับ

3. การแปลบางส่วนตัดบางส่วน

ในบางกรณีที่ต้นฉบับมีชื่อที่ไม่สื่อความหมายพอถ้าใช้การแปลแบบตรงตัวจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาฉบับแต่ จึงอาจต้องมีการตัดบางส่วนออกไปเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและธรรมชาติของภาษาฉบับแปล

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

9 You Are Not the First and You Will Not Be the Last

ฉบับแปล

9 เจ้าไม่ใช่คนแรกและไม่ได้เป็นคนสุดท้าย

คำอธิบาย

ผู้ศึกษาใช้วิธีแปลบางส่วน ตัดบางส่วน ซึ่งเป็นหลักการของสิทธา พินิจภูวดล โดยแปล You Are Not the First and Not Be the Last แต่ตัดส่วน you will ออกจากประโยค เพื่อให้เข้าใจความในภาษาปลายทางกระชับและเป็นธรรมชาติมากกว่า

4. การแปลแบบเพิ่มคำอธิบาย

ในบางกรณีที่มีการแปลแบบตรงตัวเพื่อคงความหมายให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ตามภาษาต้นฉบับอาจทำให้ความเป็นธรรมชาติในภาษาฉบับแปลลดน้อยลง จึงอาจมีการเพิ่มคำอธิบาย เพื่อให้ความหมายกระจ่างชัดเจนขึ้นในภาษาฉบับแปล สามารถช่วยให้เข้าใจได้มากขึ้น

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

19 Deconstructing Xargon

ฉบับแปล

19 รื้อตัวซาร์กอนในเกมส์เล่นตามบทหรือเกมส์อาร์พีจีในคอมพิวเตอร์ทิ้งซะ

คำอธิบาย

ผู้ศึกษาเลือกใช้วิธีการเพิ่มคำอธิบายในว่า “Xargon ” ซึ่งเป็นเกมส์คอมพิวเตอร์ประเภทหนึ่งเพื่อให้เข้าใจได้มากขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ 13

No Such Thing as down

ฉบับแปล

13 ไม่มีสิ่งใดตกต่ำเช่นนั้น

คำอธิบาย

ผู้ศึกษาเลือกเพิ่มคำอธิบาย“เช่นนั้น”เพื่อให้คงอรรถรสตามต้นฉบับ “such thing”

3.3.3 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบ

สระ

จากการวิเคราะห์ต้นฉบับผู้ศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์มีการใช้ภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ ซึ่งพบทั้งการสัมผัสอักษรทั้งพยางค์ต้นและการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยางค์

ขณะต้น ส่วนการกระทบสระเป็นการกระทบของสระที่มีเสียงซ้ำ ๆ กันในคำที่อยู่ใกล้กันภายในบรรทัดเดียวกัน ซึ่งเป็นลักษณะผิดปกติของผู้ป่วยจิตเภทที่อาจพูดซ้ำโดยไม่มีความหมาย บางรายพูดแบบสัมผัสอักษรแต่ไม่ได้ใจความหรือเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่พูด ความผิดปกตินี้เรียกว่า loosening of association ซึ่งจะพบได้ในวัยหนุ่มสาว (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น. 4)

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 5 I Am the Compass หน้า 6

ต้นฉบับ

The navigator tells me not to worry about it. He points to the parchment pad on which I often draw to pass the time. “Fix your feelings in line and color,” he tells me. “Color, collar, holler, dollar-true riches lie in the way your drawings grab me, scream at me, force me to see.

ฉบับแปล

ต้นหนเรือบอกผมว่าไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น เขาชี้ไปที่กระดาษที่ผมเอาไว้สำหรับขีดเขียนเพื่อฆ่าเวลา “เตรียมอารมณ์ของเจ้าด้วยเส้นกับสีนี่ชะ” เขาบอกผม “สี เลื้อ เสียง ลินทรีย์” ความสวยงามอันแท้จริงบนเส้นที่เจ้าวาดดังตัวฉันมาตะโกนใส่ฉันสับคืบให้ฉันดู

คำอธิบาย

ผู้ประพันธ์ ใช้กลวิธีการสัมผัสอักษร คือการใช้เสียงสัมผัสของพยัญชนะซ้ำกันของคำที่อยู่ติดกันเป็นการสัมผัสพยัญชนะต้นคืออักษร c ในคำว่า color collar และมีการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้น คืออักษร r การกระทบสระ-ar ที่เป็นเสียงสัมผัสของสระซ้ำ ๆ กันในคำที่อยู่ใกล้กันภายในบรรทัดเดียวกันในคำว่า colar, dollar และการกระทบสระ -or ในคำ color, holler แนวทางการถ่ายทอดความหมายของคำที่มีเสียงสัมผัสซ้ำกัน ใช้แนวทางของเลอแฟฟว์ (Lefevere, 1994, p.20) ที่เสนอว่าในการถ่ายทอดความหมายอาจจะไม่ได้เสียงสัมผัสหรือหากต้องการถ่ายทอดเสียงสัมผัสอาจไม่ได้ความหมาย ดังนั้นผู้ศึกษาใช้วิธีพิจารณาความหมายในแต่ละคำ ก่อนหาความหมายของคำให้ได้มากที่สุดแล้วเลือกคำที่มีเสียงสัมผัสอักษรใกล้เคียงกันมากที่สุดมาเรียงตามลำดับว่าหมายถึง สี ปกเลื้อ การร้องเสียงดังและเงินจากความหมายที่เลือกได้แล้ว ผู้ศึกษาจะต้องพิจารณาถึงการคงเสียงให้มีการสัมผัสอักษรในภาษาฉบับแปลเช่นเดียวกับต้นฉบับจึงเลือกตัดส่วนที่ไม่สัมผัสและเลือกที่จะคงไว้เฉพาะที่มีเสียงสัมผัสเดียวกัน จึงได้ว่า “สี เลื้อ เสียง ลินทรีย์” ใช้เสียงสัมผัสอักษร “ส” เป็นเสียงเดียวกันของพยัญชนะต้นของคำที่อยู่ติดกันในภาษาฉบับแปลเพื่อให้คงการสัมผัสอักษรและสื่อความหมายของคำได้เหมือนต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 5 I Am the Compass หน้า 7

ต้นฉบับ

“You are the most decent among the indecent here,” he tells me.
 “Your heart hasn’t taken on the chill of the sea. Plus, you have talent. **Talent, talons, tally, envy** - your talent will turn the ship green with envy-mark my words!

ฉบับแปล

“เจ้าคือคนที่ใช่ที่สุดท่ามกลางคนที่ไม่ใช่ที่นี่” เขาบอกผม “ใจเจ้าไม่กลัวเกรงต่อทะเล ข้ายังมี **พรสวรรค์ ฉลาด เฉียบแหลม สอดคล้องลงตัวน่าอิจฉา**ยิ่ง ปฏิภาณของเจ้าจะทำให้คนอิจฉาเรือลำนี้จำคำของข้าไว้

คำอธิบาย

ผู้เขียนใช้กลวิธีการสัมผัสอักษรของพยัญชนะต้นซ้ำกันของคำที่อยู่ติดๆกัน คือ อักษรในคำว่า talent, talons, tally มีการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้นคืออักษร l ในคำว่า talent, talons, tally ส่วนการกระทบสระของอักษร y ที่เป็นเสียงสัมผัสของสระซ้ำๆ กัน ในคำที่อยู่ใกล้กัน ภายในบรรทัดเดียวกันในคำว่า tally, envy คำว่า talent หมายถึง พรสวรรค์ ความสามารถพิเศษ บุคคลที่มีความสามารถพิเศษ คำว่า talon มีความหมายว่า กรงเล็บเท้าที่แหลมคมของนก คำว่า tally มีความหมายว่า สอดคล้อง เข้ากัน สอดคล้องลงตัว เหมือนกันกับอีกสิ่งหนึ่ง ตามความหมายใน คำว่า envy มีความหมายว่าความรู้สึกเจ็บปวดหรือ ขุ่นเคือง ใจที่คนอื่นสมปรารถนา หรือ อิจฉาริษยาตามความหมายในจากสถานการณ์ที่ต้นหนเรือ บอกกับคาเดน เพื่อให้เขามาเป็นผู้นำในการเดินทางไปพิชิตแซลแลนเจอร์ดีปจูดที่สุดของโลก ในครั้งนี้ผู้ศึกษาไม่สามารถ หาคำที่จะมีสัมผัสได้ครบทั้ง 4 คำที่จะให้ความหมายได้ตรงกับต้นฉบับจึงการพิจารณา เพื่อเลือกสรรคำที่ให้ความหมายตรงหรือใกล้เคียงแต่พยายาม ให้มีการสัมผัสอักษร talent ใช้คำว่า ฉลาด talon คือ ความแหลมคม แต่เมื่อพิจารณาความแหลมคมของกรงเล็บสัตว์ถ้าเปรียบใช้กับความฉลาดของคน น่าจะหมายถึงว่า เฉียบแหลม เพื่อให้สัมผัส กับคำว่า ฉลาด จึงเลือกคำว่า เฉียบแหลมแทนแหลมคม ส่วนคำว่า tally ที่ต้นหนเรือพยายามอธิบายถึงความฉลาดที่คาเดนคิดว่าเหมาะสมกับคาเดนและเหมาะสำหรับการเป็นผู้นำในการเดินทางในครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำว่า สอดคล้องลงตัว เพื่อให้สัมพันธ์กับคำหลัง คือ คำว่า envy หรือ อิจฉาในพรสวรรค์ อันเฉียบแหลมที่มี อย่างสอดคล้องลงตัวในตัวของคาเดน ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะอธิบายความหมายของคำว่า envy ว่า น่าอิจฉาและเลือกความหมายของคำทั้ง 4 ของ talent, talons, tally, envy ว่า ฉลาด เฉียบแหลม สอดคล้องลงตัว น่าอิจฉา ใช้เสียงสัมผัสอักษร “ฉ”และ“ส”เป็นเสียงเดียวกันของพยัญชนะต้นคำและกลางคำที่อยู่ติดกันในภาษาฉบับแปลเพื่อให้คงการสัมผัสอักษรและสื่อความหมายและสัมผัสอักษรของคำได้ใกล้เคียงเหมือนต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 5 I Am the Compass หน้า 7

ต้นฉบับ

“The heavens are different out here,” he says. “You have to see fresh patterns in the stars. Patterns, Saturns, Saturday, Sunday, sundial. It’s all about measuring the passing day. Do you get it?” “No.”

ฉบับแปล

“สวรรค์แตกต่างไปจากที่นี่” เขาพูด“เจ้าจะเห็นการจัดเรียงตัวใหม่ๆ ของกลุ่มดวงดาว กระจวน พระเสาร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ นาฬิกาแดด ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการวัดวันที่กำลังผ่านไป เจ้าเข้าใจไหม?” “ไม่”

คำอธิบาย

จากตัวอย่างเป็นการเรียงคำ 5 คำ ที่ผู้เขียนใช้กลวิธีการสัมผัสอักษรพยัญชนะต้น คืออักษร s ในคำว่า saturns, Saturday, Sunday, sundial การสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้น อักษร d ในคำว่า Saturday, Sunday, sundial การกระทบสระในคำว่า patterns, saturns ผู้ศึกษาหาคำที่มีทั้งสัมผัสและความหมายให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ คำว่า pattern มีความหมายว่า a particular way in which something is done, is organized, or happens หรือ รูปแบบหรือวิธีการเฉพาะของสิ่งที่ทำ หรือลำดับ หรือสิ่งที่เกิดขึ้น ตามความหมายของ คำว่า saturns มีความหมายว่า a large planet in the solar system that has rings around it and is 6th in order of distance from the sun หรือ ดาวเคราะห์ในระบบสุริยะจักรวาลที่อยู่ลำดับที่ 6 นับจากดวงอาทิตย์ หรือ ดาวเสาร์ ตามความหมายของ คำว่า Saturday มีความหมายว่า the day of the week after Friday and before Sunday หรือ วันเสาร์ ตามความหมายในคำว่า Sunday มีความหมายว่า the day of the week after Saturday and before Monday, when most people in Western countries do not go to work หรือ วันอาทิตย์ วันที่ชาวตะวันตกหยุดงาน ตามความหมายของคำว่า sundial a device used outdoors, especially in the past, for telling the time when the sun is shining. A pointed piece of metal throws a shadow on a flat surface that is marked with the hours like a clock, and the shadow moves around as the sun moves across the sky. หรือนาฬิกาแดด ผู้ศึกษาจึงเลือกถ่ายทอดความหมายว่า กลุ่มดวงดาว กระจวน พระเสาร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ นาฬิกาแดด

ตัวอย่างที่ 4 บทที่ 5 I Am the Compass หน้า 8

ต้นฉบับ

“Shore to boat, boat to goat. That’s the answer, I’m saying. The goat. It eats everything, digesting the world, making it a part of its own DNA, and spewing it out, claiming its territory. **Territory, heredity, heresy, hearsay**-hear what I say.

ฉบับแปล

“จากชายฝั่งสู่เรือ จากเรือถึงแพะนั้นคือคำตอบฉันกำลังจะบอกว่า มันคือกลุ่มดาว ราชสีห์ปะทะทะเลมันกินทุกอย่าง ย่อยสลายโลก สร้างสายพันธุ์ใหม่ของตัวมันเองและนั่นมันกำลังพ่นสายพันธุ์ของตัวเองออกมาเพื่อแสดงอาณาเขตของมันเอง อาณาจักร การสืบสายพันธุ์กรรม ผู้คนนอกกริต คำบอกเล่า ได้ยินในสิ่งที่ฉันพูดใช้ใหม่

คำอธิบาย

territory, heredity, heresy, hearsay เป็นการสัมผัสอักษร 4 คำ ที่มีเสียงสัมผัสพยัญชนะต้นคือ อักษร h ในคำว่า heredity, heresy, hearsay และมีการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้นอักษร r ในทั้ง 4 คำ territory และการกระทบสระ heredity, heresy, hearsay ซึ่ง territory มีความหมายว่า n. อาณาเขต ดินแดน เขต ดินแดนในแผนที่ ดินแดนในอาณัติ แนวการปฏิบัติ แนวความคิด ขอบข่าย อาณาจักร heredity มีความหมายว่า พันธุกรรม ลักษณะกรรมพันธุ์ที่ถ่ายทอด ตามความหมายใน heresy มีความหมายว่า ศาสนานอกกริต ผู้นำความคิดเห็นคนนอกกริต ความคิดนอกคอก ความนอกศาสนา บาป ความคิดนอกคอก hearsay หมายถึง ข่าวลือ เรื่องที่ได้ยินได้ฟังมา คำพูดสามัญ คำบอกเล่า การได้ยินมา ข่าวลือ เรื่องเล่า ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่า อาณาจักร การสืบสายพันธุ์กรรม ผู้คนนอกกริต คำบอกเล่า

ตัวอย่างที่ 5 บทที่ 5 I Am the Compass หน้า 8

ต้นฉบับ

He goes back to his charts, writing words and adding fresh arrows on top of what is already there, layering his thoughts so thick, only he can decipher them. “**Purpose, porpoise, dolphin, doorframe, doorway.** You are the doorway to the salvation of the world.” “Me? Are you sure?” “Just as sure as we’re on this train.”

ฉบับแปล

ฉันหันเรือเดินกลับไปทีแผนที่ของเขา เขียนข้อความบางอย่างและเติมลูกศรใหม่บนที่ ที่มีอยู่เดิม ชั้นความคิดของเขาหนามาก มีเพียงเขาคนเดียว ที่ถอดรหัสมันได้ “เป้าหมาย โลมา

ปากอ่าว ปลาโลมา บานกบ ทางเข้าประตู เจ้าคือเส้นทางประตูที่เปิดเพื่อช่วยชีวิตคนบนโลก” “ผมนี่นะ? คุณแน่ใจแล้วหรือ” “แน่เท่ากับที่เวลาเราขึ้นรถไฟ”

คำอธิบาย

purpose, porpoise, dolphin, doorframe, doorway เป็นการสัมผัสอักษร 5 คำ d ที่มีเสียงสัมผัสพยัญชนะต้นคือ อักษร p ในคำว่า purpose, porpoise และ อักษร d dolphin, doorframe, doorway และมีการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้นอักษร r ในทั้ง 4 คำและการกระทบสระในคำ heredity, heresy, hearsay purpose หมายถึง วัตถุประสงค์ ความมุ่งประสงค์ เป้าหมาย porpoise เป็นปลาตระกูลปลาโลมา แต่ตัวเล็กกว่า dolphin n. ปลาโลมา doorframe บานกบ doorway ทางเข้าประตู โอกาสรอด ทางเข้าออก ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ว่า เป้าหมาย โลมาปากอ่าว ปลาโลมาบานกบ ทางเข้าประตู

ตัวอย่างที่ 6 บทที่ 20 Parrots Always Smile หน้า 31

ต้นฉบับ

"You're in trouble now," the navigator tells me as I leave our cabin.
"Trouble, Hubble, hobble, gobble- he's been known to gobble down crewmen whole.

ฉบับแปล

“งานเข้าแล้วนายคราวนี้” ต้นหนบอกขณะผมเดินออกนอกห้องไป “ชื่อเสีย ชื่อเสียง สะดุด สวามปาม เขารู้ว่าวิธีจะเขมือบลูกเรือทั้งหมด”

คำอธิบาย

trouble, hubble, hobble, gobble จากตัวอย่างเป็นการเรียงคำ 4 คำ ที่ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธี การสัมผัสอักษรของพยัญชนะซ้ำกันของคำที่อยู่ติดๆกันเป็นการสัมผัสพยัญชนะต้นคืออักษร h ในคำว่า hubble, hobble มีการสัมผัสอักษรที่ไม่ใช่พยัญชนะต้นอักษร b ในคำว่า trouble, hubble, hobble, gobble และการกระทบสระ ในคำว่า trouble, hubble และhobble, gobble ซึ่งคำว่า trouble หมายถึง สิ่งรบกวน ความขัดแย้ง ความไม่สบาย รบกวนทำให้ยุ่งยาก ทำให้เป็นทุกข์ ทำให้ลำบาก hubble เป็นชื่อของนักดาราศาสตร์ที่มีชื่อเสียง hobble (ทำให้) เดินขาเป๋ เดินกระเผลกคะเผลก ดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่น n. ที่ผูกม้าหรือสัตว์อื่น สถานการณ์ ที่ไม่ราบรื่น gobble กินอย่างมูมมาม ผู้ศึกษาจึงใช้ว่า “ชื่อเสีย ชื่อเสียง สะดุด สวามปามกระบวนกรแก้ปัญหา ในการถ่ายทอดบทแปลการสัมผัสอักษรและการกระทบสระสู่ต้นฉบับนั้นเป็นกระบวนกร ต้องใช้การหาความหมายของคำในภาษาไทยให้มากแต่ต้องยึดความหมายตามภาษาต้นฉบับเป็นหลัก แล้วจึงพิจารณาเลือกเสียงหรือความหมายที่สามารถทำให้องค์รวมของกลุ่มคำทั้งหมดนั้นยังคงมีสัมผัส

ตามต้นฉบับอยู่บ้างจะทำให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติทำให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสตามวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์อย่างแท้จริง

3.3.4 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาที่แสดงบริบททางวัฒนธรรม

เนื่องจาก “มนา นาวิฬญภัย” เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมของสังคมอเมริกัน เช่น การเล่นเกมส้อมพิวเตอร์ที่วัยรุ่นนิยมเล่นกัน การอ่านมังงะ การตื่นตูมในการเล่นเครื่องเล่นในสวนสนุก รายการโทรทัศน์ชื่อดังเช่น บิ๊กบราเธอร์ กิจกรรมยามว่างของพ่อแม่เช่น การทำโยคะ สปา การเล่นพนัน วัฒนธรรมทางด้านวัตถุ เช่น อาหารเรียกน้ำย่อยที่ทำจากหอยทากชื่อดัง เอสคาร์โกท ชื่อเมืองเช่นนิวยอร์ก ลาสเวกัส ผังเมืองการตั้งตระการของตึกสูงระฟ้า ลักษณะโรงแรมทั้งโรงแรมเก่า โรงแรมใหม่ โรงแรมที่เคยถูกไฟไหม้แต่เปลี่ยนชื่อ หรือลิตเติ้ลโรงแรมต่างๆที่มีการแข่งขันเรื่องการบริการ ยานพาหนะ รถไฟใต้ดิน สภาพการเดินทางด้วยระบบการขนส่งมวลชน และวัฒนธรรมด้านท่าทางและการดำเนินชีวิตของคนนิวยอร์กที่มีแต่ความ เปียกเสียด เร่งรีบ ในการดำเนินชีวิตจนไม่มีใครสนใจใคร วัฒนธรรมที่ถ่ายทอดผ่านตัวละครที่สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ มีส่วนช่วยให้เห็นความผิดปกติของภาษาที่คาเดนใช้ในการสื่อสารเป็นอย่างดี

ในเรื่องกลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาตามบริบททางวัฒนธรรมนั้น ผู้ศึกษาได้นำแนวทางการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมของเบเกอร์ (Mona Baker, 2007, P. 26-28) มาปรับใช้ โดยเฉพาะในกรณีที่ไม่สามารถหาคำในภาษาฉบับแปลเทียบเคียงกับคำในภาษาต้นฉบับได้ ซึ่งใช้กลวิธีการถ่ายทอดบริบททางวัฒนธรรมอยู่ 3 วิธี คือ กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างกว่า กลวิธีการแปลโดยแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมประกอบการอธิบาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างกว่า (Translation by a more general word (superordinate) (Mona Baker, 2007, P. 23)

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 20 Parrot Always Smile หน้า 33

ต้นฉบับ

"My, my, so uncooperative today.

When he realizes he won't get anything out of me, he hops back onto his perch. "We're done for the day, for the day," he says.

"Off to dinner now. Couscous and mahi mahi."

ฉบับแปล

“ให้ตายเถอะ! ไม่ได้ความร่วมมืออะไรเลยวันนี้” ทุกครั้งที่นึกแก้วรู้สึกว่แค้น
อะไรจากผมไม่ได้แล้วก็จะกระโดดกลับขึ้นไปท่ราวเกาะ
“พอละสำหรับวันนี้ สำหรับวันนี้ละ”
“ไปกินข้าวเย็นดีกว่าข้าวคุดคุดกับเนื้อปลาโลมา”

คำอธิบาย

mahi mahi เป็นภาษาโพลินีเซียนซึ่งเป็นชื่อของปลาในภาษาฮาวายที่มีความหมายว่าแข็งแรงและว่ายน้ำได้เร็วตั้งแต่ทะเลแคริบเบียนจนถึงมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นปลาโลมามีลักษณะเป็นสีเหลือง เขียวและน้ำเงินในภาษาอังกฤษ ชื่อเรียกอาจแตกต่างกันไปในแต่ละภาษา นิยมใช้ทำเป็นอาหารและถั่วยรางวัลสำหรับนักตกปลาผู้ชนะ (Daily Meal Staff, 2018) แนวทางการถ่ายทอดความหมายผู้ศึกษาใช้กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างกว่า จึงใช้ว่า “เนื้อปลาโลมา”

2. กลวิธีการแปลโดยแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม (Translation by cultural substitution) (Mona Baker, 2007, P. 29)

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 12 Spree หน้า 16

ต้นฉบับ

She had a whole **collection** of newly purchased murder weapons and dead UPS men in her basement and/or attic.

ฉบับแปล

เธอมีอาวุธที่ใช้ฆ่าที่เพิ่งซื้อใหม่ทุกคอลเลคชั่น และผู้ขายบริการส่งพัสดุก่เสียชีวิตในห้องใต้ดินและหรือห้องใต้หลังคา

คำอธิบาย

คำว่าคอลเลคชั่น เป็นคำที่สื่อความในภาษาไทยและผู้อ่านเข้าใจได้โดยไม่ต้องแปล ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 19 Spree หน้า 30

ต้นฉบับ

I shrug. “So? Everyone’s style evolves. Look at **Picasso**.”

ฉบับแปล

ผมหยักไหล่ “เหอ? ก็เป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ดูอย่าง**ปิกัสโซ**ซิ ”

คำอธิบาย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์ที่คาเดนพาน้องสาวหนีพ่อแม่เพราะคาเดนคิดว่าทั้งสองคนนี้ต้องเป็นพ่อแม่ตัวปลอมจากโรงแรมที่พักไปยังอีกโรงแรมหนึ่งที่มีรูปปั้นของศิลปินชื่อดังต่างๆ หนึ่งในนั้นคือ “ปิกัสโซ” ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะของศิลปินที่ผู้อ่านในภาษาฉบับแปลเข้าใจอยู่แล้ว ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 22 The Mattress Didn't Save Him หน้า 36-37

ต้นฉบับ

Everything in **Las Vegas** is a perfect replica. The Eiffel Tower, the statue of Liberty, half the city of Venice.

ฉบับแปล

ทุกอย่างใน**ลาสเวกัส** มันเป็นงานถอดแบบจำลองที่สมบูรณ์แบบ ทั้งหอไอเฟล เทพีสันติภาพ และผังจำลองเมืองเวนิสครึ่งเมือง

คำอธิบาย

จากตัวอย่างเป็นสถานการณ์ที่พ่อแม่พาคาเดนไปเที่ยวเมืองลาสเวกัส ซึ่งป็นเมืองที่มีชื่อเสียงเรื่องคาสิโน และการเล่นพนันเป็นแบบต่างๆ ผู้ศึกษาจึงเลือกแปลโดยการแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม

3. กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมหรือการใช้คำยืมประกอบการอธิบาย

(Translation using a loan word or loan word plus explanation)

(Mona Baker, 2007, P. 33)

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 20 Parrot Always Smile หน้า 33

ต้นฉบับ

"My, my, so uncooperative today.

When he realizes he won't get anything out of me, he hops back onto his perch. "We're done for the day, for the day," he says.

"Off to dinner now. **Couscous** and **mahi mahi**."

ฉบับแปล

“ให้ตายเถอะ! ไม่ได้ความร่วมมืออะไรเลยวันนี้” ทุกครั้งที่นกแก้วรู้สึกว่เค้นอะไรจากผมไม่ได้แล้วก็จะกระโดดกลับขึ้นไปที่ราวเกาะ

“พอละสำหรับวันนี้ สำหรับวันนี้ละ”

“ไปกินข้าวเย็นดีกว่าข้าวคูสคูสกับเนื้อปลาโลมา”

คำอธิบาย

couscous เป็นอาหารที่มีถิ่นกำเนิดในแถบแอฟริกันเหนือ อยู่ในตระกูลเดียวกับ พาสต้าทำมาจากแป้งสาลี ต่างกันตรงที่พาสต้าทำจากแป้งสาลีผสมน้ำและทำเป็นรูปต่างๆ ในขณะที่ couscous ทำจากแป้งสาลี durum (durum wheat) แล้วบดให้มีลักษณะคล้ายข้าวเม็ดเล็กๆ เมื่อปรุงให้สุกอาจรับประทานร่วมกับผักและเนื้อ ปัจจุบันพบในอาหารตะวันออกกลาง เมดิเตอร์เรเนียน รวมถึงสหรัฐอเมริกาและประเทศในยุโรปตะวันตกเช่น ฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักร (Alfaro, 2019) แนวทางการถ่ายทอดความหมายผู้ศึกษาใช้การยืมคำในต้นฉบับประกอบการอธิบายและเพิ่มคำว่า “ข้าว” นำหน้าคำ จึงใช้ว่า “ข้าวคูส คูส”

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 6 So Disruptive หน้า 6

ต้นฉบับ

I know because I painted them for her, each representing one of Kurosawa's Seven Samurai, since I wanted her to still appreciate them when she's older.

ฉบับแปล

ตัวผมรู้เพราะว่าผมเป็นคนวาดให้น้อง โลมาแต่ละตัวจะแทนซามูไรทั้ง 7 ของผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นชื่อดังคุณคุโรซาวา ตั้งแต่นั้นมาผมก็ยังอยากให้น้องชื่นชมมันจนถึงตอนโต

คำอธิบาย

อคิระ คุโรซาวา (Akira Kurosawa) เกิดเมื่อวันที่ 23 มีนาคม ค.ศ.1910 ที่เมือง โตเกียวปี ตลอดเวลา 57 ปี กำกับภาพยนตร์มากกว่า 30 เรื่อง ผู้สร้างภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นที่มีความสำคัญและทรงอิทธิพลมาก ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติในฐานะผู้กำกับ ภาพยนตร์แนวตำนานซามูไรเรื่องมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักได้แก่ เจ็ดซามูไร (Seven Samurai) ราโชมอน (Rachomon) (Biography.com Editors, 2019) แนวทางการถ่ายทอดความหมายผู้ศึกษาใช้การยืมคำในต้นฉบับประกอบการอธิบายและเพิ่มคำว่า “คุณ” นำหน้าชื่อ จึงได้ว่า ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นชื่อดังคุณคุโรซาวา

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 29 Some of My Best Friends Are Cirque-ish หน้า 48

ต้นฉบับ

My friends scarf down their lunches, and laugh about something I didn't hear. It's not like I'm intentionally zoning out, but somehow I can't land myself in the conversation. Their laughter feels so far away it's as if there's cotton in my ears. It's been happening more and more. It's like they're not even talking English-they're speaking that weird fake language the clowns speak in **Cirque du Soleil**.

ฉบับแปล

เสียงหัวเราะพวกเขาดังอยู่ไกลอีกโหลกว่าว่ามีสำลิมาคุดหมอมอยู่ มันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ได้พูดภาษาอังกฤษพวกเขากำลังพูดด้วยภาษาแปลกปลอมที่พวกตัวตลกในคณะแสดงโชว์เซิร์ค เดอ โซลเลลพูดกัน

คำอธิบาย

คำว่า **Cirque du Soleil** มีจุดเริ่มมาจากการคณะนักแสดงที่มีพรสวรรค์ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำเซนต์ลอเรนทใกล้เมืองควิเบกในประเทศ แคนาดา รวมตัวกันแสดงโชว์ผสมผสานการเล่นกลเหมือนในคณะละครสัตว์ นักเต้นกับดนตรีที่เป็นที่โปรดปรานของคนในท้องถิ่นจนได้รับความนิยมและกลายเป็นคณะแสดงโชว์ที่มีชื่อเสียง ผู้ก่อตั้งคือกาย ลาลิเบอร์ต (Guy Laliberte) ปัจจุบันการแสดงได้พัฒนาและออกแบบโชว์อย่างสร้างสรรค์ซึ่งเดินสายแสดงไปทั่วโลก (Cirque du Soleil, 2020) แนวทางการถ่ายทอดความหมายผู้ศึกษาใช้การยืมคำในต้นฉบับประกอบการอธิบายและเพิ่มคำว่า “คณะแสดงโชว์” นำหน้าคำจึงได้ว่า **คณะแสดงโชว์เซิร์ค เดอ โซลเลล**

ตัวอย่างที่ 4 บทที่ 23 Eight-Point-Five-Second หน้า 40

ต้นฉบับ

People watch with mild interest through the glass wall of the Stratosphere crown-well-dressed people eating **escargot** and drinking radiation as their restaurant slowly revolves- and I realize I'm part of the evening's entertainment.

ฉบับแปล

ผู้คนสนใจดูยอดหอคอยกำแพงแก้วสตาร์โตสเฟียร์เพียงเล็กน้อย ทุกคนล้วนแต่งกายดีกำลัง รับประทานอาหารเสคาร์โกที่อาหารเรียกทำย่อยที่ทำจากหอยทากและดื่มเครื่องดื่มไอพวยพุ่ง

ลอยกระจายไป พร้อมกับที่ภัตตาคารที่ค่อยุหม่นไปอย่างช้า แล้วผมก็นึกได้ว่าผมก็เป็นส่วนหนึ่งของ
คำคืนแห่งความบันเทิงนี้

คำอธิบาย

escargot เป็นชื่อของอาหารเรียกน้ำย่อยที่ทำจากหอยทากที่สามารถรับประทาน
ได้ ปัจจุบันเป็นเมนูหรูจานเด็ด เสิร์ฟในประเทศแถบเมดิเตอร์เรเนียนและยุโรป และโด่งดังมาก
ในฝรั่งเศส เสิร์ฟพร้อมเนย ซอสกระเทียม หรือรับประทานร่วมกับไวน์และบรันดีจะช่วยเพิ่มรสชาติ
(Oola team, 2018)

3.3.5 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาผู้ป่วยจิตเภท

หลังจากการทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับและการศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิต
เภทแล้วการถ่ายทอดความหมายของวรรณกรรมเรื่อง “มนา นาวิผจญภัย” ผู้ศึกษาได้พิจารณายึด
แนวทางภาษาต้นฉบับเป็นหลักโดยใช้การแปลแบบตรงตัว (Nida,1964) (Newmark, 1988 p.19)
(สัญญาวิ สายบัว, 2560) โดยเฉพาะส่วนที่มีเนื้อหาถ่ายทอดอาการแสดงของโรคที่คาเดน

3.3.5.1 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

การถ่ายทอดความหมายของคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ผู้ศึกษาต้องใช้หลักการ
วิเคราะห์ลักษณะทางภาษาศาสตร์โดยการหา part of speech ของคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนร่วมด้วย
เพื่อเป็นแนวทางในการหาความหมายจากภาษาต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 13 No Such Thing as Down หน้าที่ 17

ต้นฉบับ

And although there couldn't be a more neutral statement, it defuses
any **insectious** worries I might have given her.

ฉบับแปล

และถึงแม้ว่ามันจะไม่มีคำบอกเป็นกลางๆ ได้มากกว่านี้แต่มันก็ช่วยลดความกังวล
ใจในเรื่องปลวก ที่ผมทำให้น้องกังวลใจลงได้

คำอธิบาย

คำว่า **insectious** เป็นคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ซึ่งคาเดนใช้อธิบายความกังวล
ใจของน้องสาว แนวทางในการถ่ายทอดความหมายของคำ ผู้ศึกษาใช้การวิเคราะห์ตำแหน่งเพื่อหา
ประเภทของคำ (parts of speech) และบอกหน้าที่ว่าใช้ขยายคำใดซึ่งตามตำแหน่งที่ปรากฏใน
ประโยคอยู่หน้าคำนาม worries จึงเป็นคำคุณศัพท์ (adjective) ทำหน้าที่ขยาย worries แปลว่าความ

กังวลใจ จากนั้นจึงพิจารณาหน่วยที่เล็กลงไปในระดับหน่วยคำออกจากกันจะได้ 2 หน่วยคำคือ insect ซึ่งเป็นคำนาม แปลว่า “แมลง” และ -ous ซึ่งเป็น suffix เดิมท้ายคำนาม ซึ่งมีความหมายว่า “ซึ่งเต็มไปด้วย ซึ่งมี” ในที่นี้เติมท้าย insect คำนาม insect ซึ่งน่าจะแปลว่าเต็มไปด้วยแมลง แต่จากเหตุการณ์ของเรื่องนี้น้องสาวเกิดอาการสงสัยในตัวคาเดนว่า ได้ยินเสียงปลวกด้วยหรือ ทำไมน้องไม่ได้ยินบริบทกล่าวถึงปลวก ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้คำ “ความกังวลใจในเรื่องปลวก” เพื่อคงความหมายอ้างอิงตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 29 Some of My Best Friends Are Cirque-ish หน้า 48 ต้นฉบับ

Their laughter feels so far away it's as if there's cotton in my ears. It's been happening more and more. It's like they're not even talking English-they're speaking that weird fake language the clowns speak in Cirque du Soleil.

My friends are all conversing in **Cirque-ish**. Usually I'll play along. I'll join in the laughter so I can stay camouflaged and appear to be in step with those around me.

ฉบับแปล

เสียงหัวเราะพวกเขาดังอยู่ไกลลึกลับราวกับว่ามีสำลิมอุดหนุนอยู่ มันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ พวกเขา กำลังพูดด้วยภาษาแปลกปลอมที่มันเหมือนพวกตัวตลกในการแสดงโชว์ของคณะเซอร์ค เดอ โซลเลลพูดกัน

พวกเพื่อนของผมกำลังพูดคุยกันด้วยภาษาเซอร์ค ซึ่งปกติผมก็พูดตามๆเขาไป แล้วก็เข้าร่วมหัวเราะไปกับพวกเขาซึ่งพอจะสามารถอำพรางและเข้าร่วมปรากฏตัวกับกลุ่มคนรอบตัวผม

คำอธิบาย

บุคลิกของคาเดนเริ่มปลีกตัวออกจากกลุ่ม ทำให้เริ่มไม่ค่อยเข้าใจในภาษาที่เพื่อนๆคุยกัน ซึ่งคาเดนฟังแล้วไม่เหมือนภาษาอังกฤษ ซึ่งคาเดนใช้คำว่า “Cirque-ish” เป็นการสร้างคำใหม่ที่มีรากศัพท์มาจากคำว่า Cirque du Soleil ซึ่งเป็นคณะแสดงโชว์ที่มีชื่อเสียง ผู้ศึกษาไม่สามารถหาความหมายได้จากพจนานุกรมได้ ก่อนการถ่ายโอนความหมายจึงใช้หลักการพิจารณาประเภทของคำ ซึ่งตามตำแหน่งที่ปรากฏในประโยคอยู่หลัง verb to be “are” จึงจัดอยู่ใน คำคุณศัพท์ ทำหน้าที่บอกส่วนเติมเต็มของ my best friend ส่วน suffix -ish ใช้เติมท้ายคำนาม เพื่อเปลี่ยนคำนามเป็นคำคุณศัพท์ มีความหมายว่า “ประมาณนั้น เป็นของ ที่มาจากสิ่งนั้น” เช่น English แปลว่า

ภาษาอังกฤษหรือชาวอังกฤษ จากบริบทของเนื้อเรื่องที่กำลังกล่าวถึง ภาษาที่ใช้สื่อสารในคณะแสดงโชว์ Cirque du Soleil ที่มีภาษาแปลกใช้สื่อสารเฉพาะกลุ่มในคณะแสดงโชว์ ดังนั้นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจึงใช้ว่า ภาษาเซิร์ก ดังนั้นคำว่า “Cirque-ish” ในประโยค My friends are all conversing in Cirque-ish. จึงแปลว่า ภาษาเซิร์ก

3.3.5.2 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกัน

ลักษณะของข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกัน ชี้ให้เห็นการขาดเอกภาพของใจความในข้อความที่ต้องการสื่อสาร ซึ่งเป็นผลจากความผิดปกติทางความคิดที่สะท้อนผ่านการใช้ภาษาซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่พบในภาษาผู้ป่วยจิตเภท การถ่ายทอดความหมายของข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกันตามบทประพันธ์นั้น ผู้ศึกษาได้พิจารณายึดแนวทางภาษาต้นฉบับเป็นหลักโดยใช้การแปลแบบตรงตัว (Newmark, 1988 p.19) (สัญญาวิ สายบัว, 2560) เพื่อคงลักษณะความผิดปกติทางภาษาตามลักษณะภาษาต้นฉบับ ให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลได้สัมผัสถึงภาษาที่ไม่เชื่อมโยงกัน การขาดเอกภาพของข้อความ รับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นจริงกับผู้ป่วยตามจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์ดังที่ วลัยยา วิวัฒน์ศร (2557, น. 95) กล่าวว่า “ผู้แปลจะต้องรู้จักกลวิธีการประพันธ์และลีลาการเขียนของผู้ประพันธ์”

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 1 Fee, Fi, Fo, Fum หน้า 1

ต้นฉบับ

Across the street a neighbor's sprinklers come on, hissing loud enough to drown out the ticking of the clock. You can smell the sprinkle mist through the open window---mildly chlorinated, heavily fluoridated. Isn't it nice to know that the neighborhood lawn will have healthy teeth? The hiss of the sprinklers is not the sound of snakes. And the painted dolphins on your sister's wall cannot plot deadly schemes. And a scarecrow's eyes do not see.

ฉบับแปล

ฝั่งตรงข้ามถนน ตัวฉีดยาน้ำที่บ้านเพื่อนบ้านกำลังฟุ้งโปรยไปรายรอบพร้อมเสียงกระชึมกลบเสียงเดินของนาฬิกา คุณจะได้กลิ่นสายน้ำลอยผ่านหน้าต่างห้องเข้ามา--โปรยละอองคลอئينเบาๆ คลอเคล้า กลิ่นฟลูออไรด์ฉุนๆ มันดีไม่ใช่หรือที่จะรู้ว่าสนามหญ้านั้นจะมีฟันที่แข็งแรง? เสียงของตัวฉีดยาน้ำไม่ใช่เสียงของงู และภาพพระบายสีปลาโลมาบนผนังห้องของน้องสาวของคุณ ก็ไม่สามารถวางแผนการอันร้ายกาจได้ และตาหุ่นไล่กาที่ไม่มองมา

คำอธิบาย

ลักษณะของภาษาข้อความไม่แสดงลักษณะการเชื่อมโยงความซึ่งจะทำให้ข้อความไม่เป็นเอกภาพ จึงทำให้ไม่สามารถบอกใจความสำคัญของข้อความได้ ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคหลัก (main idea) ประโยคใดเป็นประโยคสนับสนุนใจความหลัก เช่นในประโยคแรก You can smell the sprinkle mist through the open window-mildly chlorinated, heavily fluoridated. กล่าวถึง คุณจะได้กลิ่นคอสลินเบา กลิ่นฟุ้งไรต์ฉุนๆ ลอยเข้าหน้าต่างมา ส่วนประโยคสอง Isn't it nice to know that the neighborhood lawn will have healthy teeth? กล่าวถึง สนามหญ้าที่จะมีพื้นที่แข็งแรง ไม่ได้แสดงใจความสนับสนุนประโยคแรก แต่นำเสนอใจความใหม่ ประโยคที่สาม The hiss of the sprinklers is not the sound of snakes. กล่าวถึง sprinkle ที่สัมพันธ์กับประโยคแรก แต่ไม่มีใจความที่สนับสนุนกลิ่นคอสลินเบา กลิ่นฟุ้งไรต์ฉุนๆ กลับกล่าวถึง ประเด็นเรื่องเสียงของงู จึงทำให้ไม่มีคำที่แสดงการเชื่อมโยงความในประโยค ส่วนในประโยค And the painted dolphins on your sister's wall cannot plot deadly schemes. และประโยคสุดท้าย And a scarecrow's eyes do not see. กล่าวถึงสิ่งอื่นไปเรื่อย โดยไม่สัมพันธ์กับประโยคก่อนหน้า เปลี่ยนจากเรื่องหนึ่งไปเป็นอีกเรื่องหนึ่งไม่สัมพันธ์ต่อเนื่องเป็นเรื่องราวเดียวกัน

ลักษณะข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกันในภาษาผู้ป่วยจิตเภท ทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงการจัดกระจายของใจความในข้อความที่สับสน ซึ่งเกิดจากการผิดปกติทางความคิดที่ผู้ป่วยไม่สามารถรวบรวมความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ (มานิช หล่อตระกูล, 2554) (NAMI, 2020) ผู้ศึกษาวิเคราะห์เห็นว่าเป็นลักษณะเฉพาะ จึงใช้กลวิธีการแปลแบบตรงตัวเพื่อให้คงลักษณะและรักษาอรรถรสตามภาษาต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 13 No Such Thing as Down หน้า 17

ต้นฉบับ

So what is beneath my feet, really, beyond the lie that it belongs to us? When I concentrate, I can feel what's down there. Beneath the carpet is a concrete slab that rests on earth that was compacted twenty years ago by heavy machinery. Beneath that is lost life that no one will ever find. There could be remnants of civilizations destroyed by wars or by beasts or by immune systems that failed a sudden bacterial pop quiz. I feel the bones and shells of prehistoric creatures. Then I send my thoughts even deeper to the bedrock, where pockets of gas bubble and brew from

earth's intestinal distress as it tries to digest its long and often sad history of life. The place where all God's creatures are eventually distilled through the rock into black gunk that we then suck out of the ground and burn in our cars, turning those once living things into greenhouse gases, which I guess is better than spending eternity as sludge.

ฉบับแปล

ดังนั้นจริง ๆ แล้วมันคืออะไรกันที่อยู่ใต้เท้าของผมลงไป หรือว่าต้องลึกลงไปอีก ที่นั่นก็เป็นของเรา? เมื่อผมรวบรวมสมาธิ ผมสามารถรู้สึกถึงสิ่งที่อยู่ข้างล่างลงไปนั้นได้ ได้พรมลงไป เป็นแผ่นคอนกรีตที่นิ่งสงบบนผิวโลก และถูกอัดแน่นแบบนั้นมานานกว่า ยี่สิบปีโดยเครื่องมืออัดอันหนักแน่น ในชั้นใต้ดินลงไปนั้นมีสิ่งมีชีวิตที่หายสาบสูญไป ซึ่งไม่มีใครจะหาเจอ นั่นอาจจะเป็นเศษเสี้ยวของความเจริญที่ถูกทำลายจากสงคราม หรือจากพวกคนใจร้าย หรือจากพวกที่สอพลอเรื่องระบบภูมิคุ้มกัน ตอนสอบฉบับด่วน เรื่องแบคทีเรีย แบคทีเรีย ผมรู้สึกได้ถึงกระดูกและเปลือกของสัตว์โลกในยุคก่อนประวัติศาสตร์ จากนั้นความคิดของผมก็ลึกลงไปจนถึงชั้นหินดานที่ซึ่งเป็นแอ่งที่รวมของฟองก๊าซไหลและของเหลวจากความไคล่แร่ของลำไส้ของโลกขณะที่มันพยายาม บ่อยครั้งและยาวนานที่จะย่อยประวัติศาสตร์อันแสนเศร้าของชีวิตที่ซึ่งสัตว์โลกทั้งหมดของพระเจ้าตายและเน่าเปื่อยทับถมจนกลั่นเป็นชั้นหินสกปรกสีดำเหนียวในที่สุดที่หลังจากนั้นพวกเราก็จะสูบขึ้นมาจากพื้น แล้วนำไปใช้เผาไหม้ในกระบวนการขับเคลื่อนของรถและเปลี่ยนจากสิ่งมีชีวิตให้กลายเป็นก๊าซเรือนกระจก ซึ่งผมเดาว่ามันดีกว่าปล่อยไว้เป็น โคลนตมจนตลอดกาล

คำอธิบาย

ภาษาในระดับข้อความไม่มีความเป็นเอกภาพ ไม่มีการเชื่อมโยงความในข้อความที่แสดงเห็นได้ว่า ประโยคแต่ละประโยคมีใจความของตนเองซึ่งไม่ได้สะท้อนใจความรวมของข้อความซึ่งข้อความข้างต้นเป็นลักษณะของข้อความที่ผู้เขียนต้องการ ถ่ายทอดความคิดของผู้ป่วยจิตเภทผ่านทางภาษาผู้ป่วยจิตเภทจึงแสดงการไม่เชื่อมโยงความ ผู้ป่วยจะเล่าเรื่องไปเรื่อย ๆ ไม่มีประโยคสนับสนุน ใจความของประโยคที่ต้องการเน้นความ ประกอบกับไม่มีคำเชื่อมโยง ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวเพื่อให้คง ลักษณะ ความหมายข้อความและอรรถตามภาษาต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 13 No Such Thing as Down หน้า 19

ต้นฉบับ

Deeper still, I can feel the cold of the earth replaced by heat until there are caverns of red-hot, then white-hot magma, swirling under unthinkable

pressure. The outer core, then inner core, to the very center of gravity, and then gravity reverses. The heat and pressure begin to decrease. Molten rock turns solid again. I push through the granite, the sludge, the bones, the dirt, the worms, and the termites, until I'm bursting through into some rice paddy in China, proving that there's no such things as down, because eventually down is up.

ฉบับแปล

ลึกลงไปกว่านั้น ผมรู้สึกถึงความหนาแน่นของโลกซึ่งถูกความร้อนเข้ามาแทนที่ ลึกเข้าไปจนเห็นถ้ำใหญ่ที่ได้ดินร้อนจัดจากนั้นเป็นแมกม่าร้อนสีขาวกำลังหมุนวนรอบอยู่ใต้แรงดันที่ไม่สามารถจะคำนวณได้จากแกนกลางด้านนอกเข้าสู่แกนกลางด้านใน เข้าใกล้ศูนย์กลางของแรงดึงดูดโลกมาก ๆ และจากนั้นแรงดึงดูดโลกก็สะท้อนกลับความร้อนและแรงดันเริ่มลดลง หินที่ละลายก็กลับกลายมาเป็นของแข็งอีกครั้งผมออกแรงดันตัวเองให้เข้าไปอยู่ท่ามกลางหินแกรนิต โคลน กระจุก ความสับสน พวกหนอนและบรรดาปลวก แล้วความคิดก็พุ่งไปสู่เรื่องที่น่ากว้างในประเทศจีน นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่ตกต่ำถาวร เพราะในที่สุดแล้วมันก็จะพลิกกลับมาอยู่ด้านบนอีกครั้งในที่สุด

คำอธิบาย

ข้อความดังกล่าวเป็นการบรรยายเหตุการณ์ซึ่งคาดเดาเอาเองว่าตัวเขาสามารถลงไปได้ดินแล้วเห็นการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของโลกได้พิภพ จากนั้นความคิดก็ล่องลอย คิดไปประเทศจีน ลักษณะของประโยคแต่ละประโยคในข้อความจะบอกใจความของประโยค มากกว่าแสดงการสนับสนุนแนวคิดจากประโยคก่อนหน้า ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้วิธีการแปล แบบตรงตัวเพื่อให้คงความหมายข้อความและอรรถรสตามภาษาต้นฉบับ

ลักษณะข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกันของผู้ป่วยจิตเภท เป็นผลมาจากอาการ disorganized speech เป็นความผิดปกติของความคิดที่สะท้อนออกมาทางการพูด ซึ่งผู้ป่วยไม่สามารถรวบรวมให้เรื่องราวเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ (มานิช หล่อตระกูล, 2554) การแปลผู้ศึกษาจึงเลือกใช้กลวิธีการแปลแบบตรงตัวเพื่อให้คงลักษณะความหมายและอรรถรส ตามบริบทของต้นฉบับ

3.3.5.3 กลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท

ภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ปรากฏในวรรณกรรมเป็นภาษาภาพพจน์อีกลักษณะหนึ่งที่ทำให้เห็นอาการแสดงของโรคจิตเภทได้อย่างชัดเจน ใช้แสดงอาการหมกมุ่นอยู่กับความคิด อาการหวาดระแวงในสิ่งที่คิดเอาเอง เป็น “อาการประสาณหลอน” (มานิช หล่อตระกูล, 2554) (NAMI, 2020) ซึ่งแตกต่างจากลักษณะของภาษาภาพพจน์ปกติที่ใช้แสดงความรู้สึกและสร้างสุนทรียทางอารมณ์ด้วย โวหารเปรียบเทียบที่สละสลวย ลักษณะภาษาภาพพจน์ปรากฏในวรรณกรรม

ได้แก่อุปมาและบุคลาธิษฐานซึ่งแนวทางการแปลภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทนั้น ผู้ศึกษาใช้แนวทางการแปลแบบตรงตัวของสัญญาวิ สายบัว, (2560) โดยใช้คำที่มีความหมายอ้างอิงตรงกับที่ใช้ในต้นฉบับ และความหมายที่ใช้ในการเปรียบเทียบนั้นเป็นที่รู้จักดีในภาษาฉบับแปล ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1 บทที่ 19 Deconstructing Xargon หน้า 30

ต้นฉบับ

I work **as diligently as** I can on the sketches of Shelby's characters, but am impatient about it. The moment I have one colored pencil in my hand, I'm itching to drop it and grab another one. I see the lines I'm drawing, but not the whole. I love drawing characters, but today it's **like** the joy is running a few yards ahead of my thoughts and I can't catch up.

ฉบับแปล

ผมจะมักเขม้นในการทำงาน**เท่ากับขยัน**วาดภาพตัวการ์ตูนเชลบี แต่ผมก็ไม่อดทนในการทำงานนี้สักเท่าไร เวลาที่ผมมีสีไม่อยู่ในมือสักแท่งผมจะคันไม้คันมือที่จะทิ้งมันไปแล้ว คว้าสีแท่งใหม่ ผมเห็นเส้นที่กำลังวาดแต่ก็ไม่ทั้งหมด ผมรักการวาดภาพตัวการ์ตูนแต่ละตัวนะ แต่วันนี้**เหมือนกับว่า**ความสุขกำลังวิ่งไปข้างหน้าความคิดของผมไม่กี่หลาและผมก็ตามไม่ทัน

คำอธิบาย

บริบทในสถานการณ์เป็นการทำงานกลุ่มเพื่อออกแบบเกมสาร์ทพีจี ซึ่งปกติคาเดนจะขยันในการวาดภาพตัวการ์ตูนเชลบีเพื่อนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มที่เป็นเจ้าแม่แห่งการเสนอความคิด แต่วันนี้คาเดนเริ่มแสดงอาการซีเกียจเพราะเริ่มสนใจความคิดในหัวของตนเอง ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทแสดงให้เห็นในประโยค I work as diligently as I can on the sketches of Shelby's characters, but am impatient about it. ผู้ประพันธ์ใช้วลีว่า as diligently as ดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบนามธรรมกับนามธรรมคือความขมักเขม้นในการทำงานกับกับความขยันในการวาดภาพตัวการ์ตูนเชลบี และในประโยค I love drawing characters, but today it's like the joy is running a few yards ahead of my thoughts and I can't catch up. ภาษาภาพพจน์ที่ปรากฏคือคำว่า “like” ใช้บอกว่าความสุขวิ่งนำความคิดไปล่วงหน้าแล้ว แนวทางการแปลลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท ผู้ศึกษาเลือกกลวิธีการแปลแบบตรงตัวของสัญญาวิ สายบัว (2525, น.137) เพื่อบอกความหมายอ้างอิงตามต้นฉบับ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสังเกตเห็นพฤติกรรมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปของคาเดน จากเด็กที่มีพรสวรรค์ด้านศิลปะและขยันวาดภาพ เริ่มมีพฤติกรรมเฉยชาต่อสิ่งที่เคยทำ กลับไปสนใจสิ่งที่คิดอยู่ในหัวมากกว่า

ตัวอย่างที่ 2 บทที่ 22 The Mattress Didn't Save Him หน้า 36

ต้นฉบับ

My thoughts start spinning. What if one of these scummy guys on the street decides he's tired of handing out dirty business cards, and decides that a little arson is in order. And when I look at one of them ----really look at him, I see it in his face, and I know that he's the one. I've gotten a powerful premonition, almost **like** a voice, telling me can't go back to our hotel. Because he's watching me. Because maybe they all are.

ฉบับแปล

ความคิดของผมเริ่มวนไปวนมา จะเกิดอะไรขึ้นถ้าชายจรจัดบนถนนคนหนึ่ง ตัดสินใจว่าเขาเหนื่อยจากการแจกจ่ายนามบัตรสกปรกแล้วและตัดสินใจที่จะเตรียมการลอบวางเพลิง เล็กๆ แทน และเมื่อผมมองดูชายจรจัดคนหนึ่ง-- มองจ้องเขม็งเขาจริงๆ ผมเห็นภาพการลอบวางเพลิงนั้นอยู่บนใบหน้าเขา และรู้ว่าเขาเป็นคนที่ลอบวางเพลิงนั้น ผมมีลางสังหรณ์ที่มีพลังในการควบคุมสูงเกือบจะคล้ายกับว่ามีเสียงบอกผมว่าไม่สามารถเดินกลับไปโรงแรมได้ เพราะเขากำลังจ้องดูผมอยู่ เพราะว่าพวกเขาทั้งหมดอาจจะเป็นผู้ลอบวางเพลิงก็ได้

คำอธิบาย

บริบทในสถานการณ์เป็นฉากในชีวิตประจำวันที่ครอบครัวไปเที่ยวลาสเวกัสกัน คาเดนไปเห็นโรงแรมต่างๆ ที่มีการออกแบบลิฟต์เป็นเอกลักษณ์เฉพาะและแข่งขันกันในเรื่องการให้บริการและความเร็ว ขณะพอกับแม่ออกไปใช้เวลากับการทำสปา คาเดนก็พาน้องออกไปเดินชมเมืองดูการแสดงโชว์น้ำพุที่หน้าโรงแรมเบลลาจิโอ จากนั้นเดินผ่านโรงแรมเก่าที่เคยถูกไฟไหม้แล้วเปลี่ยนชื่อใหม่เพื่อให้ดูเป็นโรงแรมใหม่ หลายคนตายตอนไฟไหม้ ทำให้คาเดนคิดไปว่า จะเกิดอะไรขึ้นถ้าไฟไหม้โรงแรมที่เขาพักอยู่ แล้วความคิดของเขาก็สร้างเรื่องราวชายแจกนามบัตรนั้นคือผู้ลอบวางเพลิง เขารู้ได้เพราะมีลางสังหรณ์ซึ่งคล้ายกับมีเสียงมาบอก ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ใช้เป็นอุปมา ใช้คำว่า “like” เพื่ออธิบายถึงลักษณะของลางสังหรณ์ที่มีพลังของเขว่าเป็นเหมือนเสียงบอกว่าไม่ให้กลับ โรงแรมเพราะมีพวกลอบวางเพลิงอยู่ แนวทางการแปลภาษาภาพพจน์จากบริบทนี้ผู้ศึกษาจึงเลือกกลวิธีการแปลแบบตรงตัว เพื่อถ่ายทอดการเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมกับนามธรรม ซึ่งในที่นี้ก็คือลางสังหรณ์ที่ทรงพลังของเขว่าเป็นเหมือนกับเสียงที่มากบอกเหตุการณ์ ซึ่งจะ使他ตัดสินใจได้ว่าต้องทำอะไรต่อไป

ตัวอย่างที่ 3 บทที่ 31 Is That All They're Worth? หน้า 51

ต้นฉบับ

Today, however, I'm not feeling relaxed at all. I can't stop thinking about squirming things evolving. I begin drawing what's in my head, **as if** maybe by drawing it, it will exorcise the super bugs from my brain.

ฉบับแปล

อย่างไรก็ตามวันนี้ผมไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายอีกต่อไปแล้ว ผมไม่สามารถหยุดคิดเกี่ยวกับสิ่งที่มันกระดุกกระดิกบิดตัวไปมาที่กำลังค่อยๆเจริญเติบโตขึ้น แล้วผมก็เริ่มวาดสิ่งที่อยู่ในหัว **ราวกับว่า**บางทีการวาดมันมันจะช่วยขับไล่ผีแมลงยักษ์ออกไปจากสมองของผม

คำอธิบาย

จากบริบทเป็นสถานการณ์ที่มีการกำจัดปลวกให้หมดไปจากบ้านได้แล้ว แต่วันนี้คาเดนยังรู้สึกว่าคุณเองมีอาการไม่คอยผ่อนคลาย ไม่สามารถหยุดคิดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในหัวได้ ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ใช้เป็นอุปมา ใช้คำว่า **“as if”** ใช้อธิบายว่าการวาดสิ่งที่อยู่ในหัวนั้นจะช่วยขับไล่แมลงยักษ์ออกไปจากสมองของเขา แนวทางการแปลภาษาภาพพจน์จากบริบทนี้ ผู้ศึกษาเลือกกลวิธีการแปลแบบตรงตัว เพื่อถ่ายทอดลักษณะอาการของผู้ป่วยโรคจิตเภทที่พยายามอธิบายสิ่งที่คิดด้วยการเปรียบกับอีกสิ่งหนึ่งตามที่กล่าวถึงในต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 4 บทที่ 33 Weakness Leaving the Body หน้า 54

ต้นฉบับ

So now I walk after school, instead of run. It used to be that walking was just a way to get from place to place, but lately it seems to be both the means and the ends. It's **like** that urge to fill an empty space with drawings. I see a vacant sidewalk, and I have to fill it. For hours at time I walk. The calluses and aching ankles are all from walking. And I see things. Notes so much see, but feel. Patterns of connection between the people I pass. Between the birds that swoop from the trees. There is meaning out there, if only I can find it.

ฉบับแปล

แล้วเดี๋ยวนี้ผมก็เดินตอนหลังเลิกเรียนแทนการวิ่ง มันเคยเป็นการเดินแต่เป็นการเดินจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง แต่แล้วในที่สุดทั้งสองวิธีก็มีความหมายเหมือนกันคือยกเลิก ในที่สุดมัน **เหมือนกับว่า**มีแรงผลักดันนั้นเข้าไปเติมพื้นที่ว่างในเรื่องการวาดภาพ ผมเห็นทางเท้าที่มันว่างอยู่ก็เข้าไปเดิน เดินอยู่อย่างนั้นถึงสี่ชั่วโมง จนผิวหนังหนาขึ้นและมีอาการเจ็บปวดข้อเท้าซึ่งเป็นผลมาจาก

การเดินและผมมองเห็นสิ่งต่างๆมากมายที่เขียนเอาไว้และรู้สึกวิ่งไปกับมัน เห็นรูปแบบของการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคนที่ผมเดินผ่านระหว่างนกที่ถาลงบนต้นไม้ มันมีความหมายในทุกสิ่งที่ถ้าผมเพียงแค่หามันให้เจอ

คำอธิบาย

จากบริบทเป็นสถานการณ์ที่คุณพ่อของคาเดนซึ่งเป็นนักกีฬาโรงเรียนมาก่อนอยากให้คาเดนเป็นนักวิ่งโรงเรียนเช่นกัน คาเดนบอกพ่อว่าโค้ชให้ซ้อมเดินทุกวัน หลังจากนั้นเขาก็เดินไปกลับจากบ้านไปโรงเรียนทุกวันจนเท้าบวม ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทที่ใช้เป็นอุปมาใช้คำว่า “like” ใช้อธิบาย ว่าคาเดนไม่ได้ไปซ้อมวิ่งตามเดิมเพราะเหมือนมีแรงผลักให้เขาต้องเดินเพื่อไปเติมพื้นที่ว่างเช่นทางเท้าเหมือนในกระดาศ จากนั้นก็เริ่มรู้สึกวิ่งไปกับสิ่งต่างๆที่เขียนไว้ตามถนน จนต้องเดินไม่หยุด และจนในที่สุดวันหนึ่งต้องตากฝนกลับบ้านจนทำให้แม่เข้าใจผิด ไปตำหนิโค้ชว่าให้ลูกซ้อมหนัก แนวทางการแปลภาษาภาพพจน์จากบริบทนี้ ผู้ศึกษาเลือกกลวิธีการแปลแบบตรงตัวเพื่อถ่ายทอดการลักษณะอาการของคาเดนตามต้นฉบับ

จากการศึกษาลักษณะอาการของโรคจิตเภทพบว่าคาเดนเป็นตัวละครที่แสดงกลุ่มอาการด้านบวกของโรค กล่าวคือมีอาการประสาทหลอนที่เรียกว่า auditory hallucination (นิตยา ศรีจำนง ,ม.ป.ป.) ผู้ป่วยจะหูแว่วได้ยินเสียงจากภายนอก เช่นเสียงปลวก อาการหลงผิดคิดว่าตนเองมีความสามารถพิเศษ ในฉากเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่ อาการพูดแบบไม่มีระเบียบแบบแผน (disorganized speech) เกิดจากความคิดไม่ปกติ (thought disorder) ที่ถ่ายทอดผ่านภาษาที่คาเดนสื่อสาร กลุ่มอาการด้านลบ (negative symptoms) ที่คาเดนแสดงอาการคือเริ่มไม่อยากเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน ส่วนกลุ่มอาการด้านรู้คิด (cognitive symptoms) นั้นผู้ป่วยจะมีปัญหาในเรื่องของความสนใจ ไม่สนใจการเรียน ซึ่งคาเดนเป็นตัวละครที่มีอาการแสดงของโรคหลายลักษณะอาการจึงทำให้เป็นตัวละครหลักของเรื่องถ่ายทอดทั้งอาการและภาษาของผู้ป่วยโรคจิตเภทได้เด่นชัด

ในด้านการศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทและแนวทางการถ่ายทอดความหมายทั้ง 3 ลักษณะนั้นมีข้อค้นพบที่น่าสนใจดังนี้ 1) ลักษณะคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ไม่มีความหมายปรากฏในพจนานุกรมแต่พบตำแหน่งของคำที่สามารถช่วยให้หาความหมายของคำได้ 2) ลักษณะข้อความที่ไม่ต่อเนื่องกันพบความไม่เป็นเอกภาพ ซึ่งผู้แปลต้องระวังไม่ปรับเปลี่ยนข้อความใดของงานเขียนต้นฉบับ เพื่อรักษาอรรถรสความไม่มีระเบียบแบบแผนของภาษาที่พบ สำหรับลักษณะที่ 3) คือลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภทพบว่าเป็นการใช้ภาษาภาพพจน์แสดงอาการประสาทหลอนที่เกิดขึ้นของโรค แปลแบบตรงตัวจะช่วยให้ผู้แปลถ่ายทอดความหมายที่สะท้อนอาการที่เกิดขึ้นได้ชัดเจนตามต้นฉบับ

บทที่ 4

บทสรุป

โรคจิตเภท หรือ schizophrenia เป็นคำศัพท์บัญญัติโดย อูจีน เบลอเออร์ (Eugen Bleuer) ในปี ค.ศ. 1911 มาจากคำภาษากรีกว่า ‘skizo’ หมายถึง แยกออก (split) และ ‘phren’ แปลว่า จิตใจ (mind) ดังนั้น schizophrenia จึงหมายถึง บุคคลผู้ที่มี จิตใจแตกแยก (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น. 2) ดังเช่นที่วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “มना นาวิผจญภัย” ซึ่งแปลจากวรรณกรรมต้นฉบับเรื่อง Challenger Deep ของเนล ซัสเตอร์แมน ได้ถ่ายทอดให้เห็น อาการ ความรู้สึกและพฤติกรรมของตัวละครที่มีความผิดปกติทางความคิด อันเป็นลักษณะเด่นของวรรณกรรม

วรรณกรรมประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 161 บทซึ่งผู้ศึกษาเลือกแปลจำนวน 36 บท ผู้ประพันธ์ได้รับแรงบันดาลใจจากลูกชายที่ป่วยเป็นโรคจิตเภท ในการเขียนวรรณกรรมเรื่องนี้ ถ่ายทอดโดยใช้รูปแบบของการดำเนินเรื่องที่ไม่มี ความเชื่อมโยงกัน ไม่เรียงตามลำดับเหตุการณ์ เป็นอาการหลักของโรคที่เกิดจากความผิดปกติหรือ thought disorder ซึ่งผู้ป่วยไม่สามารถรวบรวมความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ด้วยการถ่ายทอดผ่านภาษาที่ไม่มีระเบียบแบบแผนพูดจาไม่ต่อเนื่องกันหรือ disorganized speech (มาโนช หล่อตระกูล, 2554) (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) การผูกเรื่องจึงต้องสลับไปสลับมาระหว่างฉากในชีวิตจริงและฉากบนเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ เพื่อให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงความรู้สึกสะเปะสะปะทางความคิดของผู้ป่วยจิตเภทอย่างแท้จริง และหวังให้โรคจิตเภทได้รับการเผยแพร่ข้อมูลของโรคอย่างถูกต้องและน่าสนใจในรูปของบันเทิงคดีเพื่อช่วยให้คนในสังคมรับรู้สถานะความผิดปกติ เข้าใจยอมรับและปรับตัวให้อยู่ร่วมกับผู้ป่วยโรคจิตเภทอย่างมีความสุข

แนวทางการศึกษาบทแปลเรื่อง “มना นาวิผจญภัย” หรือ Challenger Deep ผู้ศึกษาจึงมุ่งที่การทำความเข้าใจประเด็นหลัก 3 ประการ

1. การทำความเข้าใจวรรณกรรมต้นฉบับ
2. ลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท
3. กลวิธีการถ่ายทอดความหมายสู่ภาษาฉบับแปล

กระบวนการแปลจึงเริ่มจากการทำความเข้าใจบริบทภายนอกต่างๆ ของวรรณกรรมตามแนวทางของวัลยา วิวัฒน์สร (2557, น.95) ด้วยการศึกษาคูประสงค์ของผู้ประพันธ์หาความรู้ด้านจิตเวชเรื่องลักษณะอาการของโรคจิตเภท ศึกษาเพิ่มเติมในด้านความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีทั้งในส่วนของภาษาวิพนธ์ซึ่งใช้อธิบายภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระ ภาษาภาพพจน์ และในส่วนบันเทิงคดีที่ใช้อธิบายองค์ประกอบของวรรณกรรมตามแนวทาง ยุวพาส์ ประทีป

ระเสน ชัยศิลป์พัฒนา (2556, น.111-153) เพื่อให้ผู้ศึกษามีความเข้าใจวรรณกรรมอย่างลึกซึ้งก่อนการหากลวิธีการถ่ายทอดความหมายไปสู่ภาษาฉบับแปลอย่างถูกต้อง และเป็นธรรมชาติ เพื่อให้วรรณกรรมได้แสดงลักษณะภาษาจิตเภทที่ถ่ายทอดผ่านความผิดปกติของกระบวนการคิด (cognitive) (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น.2) โดยการศึกษาลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทที่พบในวรรณกรรมนั้นมี 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ลักษณะคำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน หมายถึง คำที่ไม่มีความหมายปรากฏในพจนานุกรมพบได้ในบทที่ 13 No such thing as down แสดงอาการคาเดนหูแว่วได้ยินเสียงปลวกกัดกินบ้าน ซึ่งเป็นความผิดปกติของการรับรู้ (disorder of perception) อยู่ในกลุ่มอาการที่เรียกว่าอาการประสาทหลอนทางการได้ยิน (auditory hallucination) (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น.5) ซึ่งน้องสาวพยายามพิสูจน์การได้ยินของพี่ชายจึงใช้หูแนบเข้าที่ข้างกำแพงแต่ก็ไม่ได้ยินเสียงนั้นเลย คาเดนจึงอยากอธิบายกลับคืนว่าปลวกคือปลวกเพื่อให้น้องสบายใจ ไม่ต้องกังวลจึงใช้ประโยคว่า “And although there couldn’t be a more neutral statement, it defuses any insectious worries I might have given her.” ซึ่งคำว่า insectious ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม นอกจากนั้นยังพบในบทที่ 29 Some of My Best Friends Are Cirque-ish เป็นเหตุการณ์ที่คาเดนเริ่มแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนในโรงเรียน เริ่มอยากแยกตัวอยู่ตามลำพัง กับความคิดในหัวของตนเอง ซึ่งเป็นอาการเริ่มต้นของโรค ที่แสดงความผิดปกติของพฤติกรรมเคลื่อนไหว (disorder of motor behavior) (นิตยา ศรีจำนง, ม.ป.ป, น.6) และคิดว่าเพื่อนๆ ในกลุ่มเริ่มใช้ภาษาพูดที่ไม่ใช่ภาษาปกติทั่วไป แต่เป็นภาษาของคนในคณะแสดงโชว์เซอร์ค เดอ โซลเลล จึงถือว่าเพื่อนเป็นชาวเซอร์คโดยคำที่ไม่มีความหมายในพจนานุกรมว่า Cirque-ish

2. ลักษณะข้อความที่ไม่ต่อเนื่องกัน ไม่มีความเป็นเอกภาพ ทำให้ภาษาพูดไม่มีแบบแผนหรือ disorganized speech อันเป็นอาการผิดปกติทางความคิดหรือ thought disorder (มาโนช หล่อตระกูล, 2554) (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) พบได้เด่นชัดในบทที่ 13 และ 32

3. ลักษณะภาษาภาพพจน์ในผู้ป่วยจิตเภท เป็นการอธิบายอาการหลงผิด (delusion) ซึ่งคาเดนจะเห็นสิ่งต่างๆ ผิดไปจากความเป็นจริง (สธ, 2560 น.1-2) (NIMH, 2020) (NAMI, 2020) พบได้ในบทที่ 13 และ 19 เช่น คาเดนเห็นว่าแนวเส้นดึงมือเขาให้เขียน ดังตัวอย่างประโยค “My own "oeuvres" are mostly comic book art. Manga and stuff, but not always. Lately my art has been getting more and more abstract, as if the lines are pulling my hand rather than the other way around.

ในส่วนของการศึกษากลวิธีการถ่ายทอดความหมายสู่ภาษาฉบับแปลนั้นพิจารณาตามลักษณะภาษาที่ ปรากฏแล้วเลือกแนวทางการแปลที่เหมาะสมโดยยึดลักษณะภาษาที่ปรากฏในภาษา

ต้นฉบับเป็นหลัก แต่ในบางลักษณะอาจต้องยึดลักษณะของภาษาปลายทาง เพื่อให้คงความสละสลวยของภาษาตามรูปแบบภาษาปลายทาง สำหรับการถ่ายทอดความหมายของภาษาผู้ป่วยจิตเภทนั้น ยึดตามลักษณะภาษาในภาษาต้นฉบับเป็นหลักเพื่อให้สามารถคงลักษณะของภาษาจิตเภทให้ได้มากที่สุดตามแนวทางของนิวมาร์ค (Newmark, 1988 p.19) และสัญญาวิ สายบัว (2560, น.58-62) ส่วนการถ่ายทอดความหมายของชื่อเรื่อง “Challenger Deep” ผู้ศึกษาใช้แนวทางของสิทธา พินิจภูวดล (2542, น.84) ด้วยวิธีตั้งชื่อเรื่องใหม่โดยการตีความชื่อเรื่องและเนื้อเรื่องเพื่อให้คงลักษณะสำคัญของวรรณกรรม ในส่วนของกลวิธีการถ่ายทอดความหมายของชื่อบทนั้นใช้หลักการเดียวกันกับการแปลชื่อเรื่อง ซึ่งพบว่าการแปลชื่อบทนั้นใช้ทั้ง 4 วิธีได้แก่

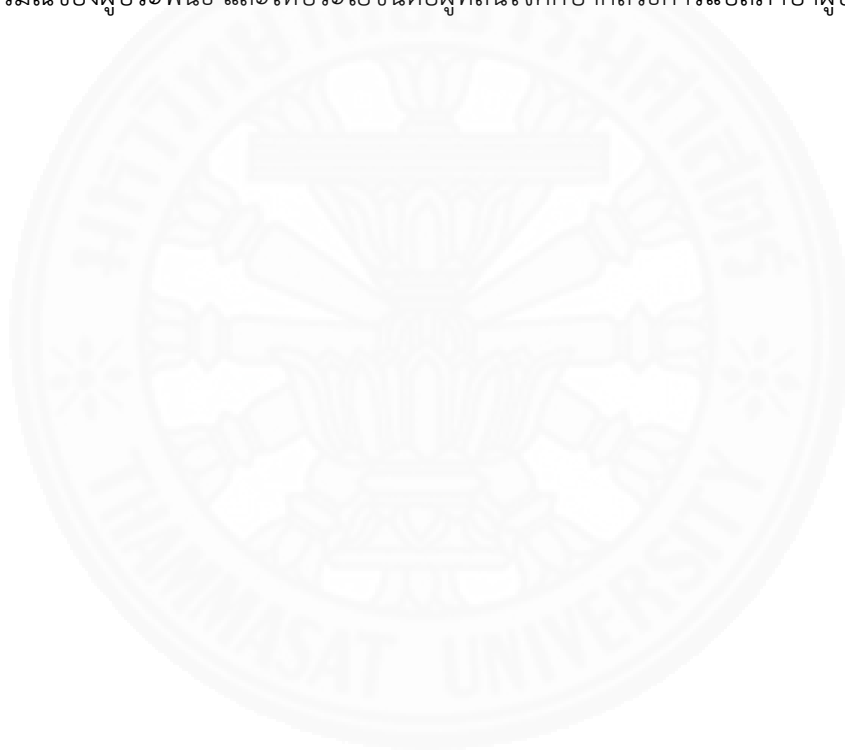
1. การแปลแบบไม่แปล
2. การแปลแบบตรงตัว
3. การแปลบางส่วนตัดบางส่วน
4. การแปลแบบเพิ่มคำอธิบาย

ซึ่งใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวมากที่สุด สำหรับกลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาที่มีการสัมผัสอักษรและการกระทบสระในผู้ป่วยจิตเภทนั้นผู้ศึกษาใช้แนวทางของ เลอเฟฟว์ (Lefevere, 1994, p.20) ที่เสนอว่าให้พิจารณาจะเลือกความหมายหรือเสียงสัมผัส ซึ่งถ้าเลือกความหมายอาจเสียการสัมผัสไปบ้างในภาษาปลายทาง และถ้าเลือกเสียงสัมผัส อาจไม่สามารถคงความหมายได้ครบสมบูรณ์ตามภาษาต้นฉบับ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกหลักของการคงความหมายโดยใช้วิธีหาความหมายในแต่ละคำก่อนให้ได้มากที่สุดแล้วเลือกคำที่มีเสียงสัมผัสอักษรใกล้เคียงกันมากที่สุดมากมาเรียงตามลำดับคำในประโยค ในส่วนของกลวิธีการถ่ายทอดความหมายของภาษาตามบริบททางวัฒนธรรมนั้น ผู้ศึกษาได้นำแนวทางของเบเกอร์ (Mona Baker, 2007, p.26-28) มาปรับใช้จากทั้งหมด 8 วิธี เลือกใช้ 3 วิธี คือ กลวิธีการแปลโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายกว้างกว่า กลวิธีการแปลโดยแทนที่คำศัพท์ทางวัฒนธรรม กลวิธีการแปลโดยใช้คำยืมประกอบการอธิบาย

กระบวนการแปลวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “มนานาวิผจญภัย” จากต้นฉบับวรรณกรรมอเมริกันเรื่อง Challenger Deep ทำให้ผู้ศึกษาพบว่าการแปลที่สำคัญแล้วการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมทั้งทางจิตเวชศาสตร์ ด้านภาษาศาสตร์ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีที่มีองค์ประกอบทั้งภาคกวีนิพนธ์และบันเทิงคดี รวมถึงการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภทมีความสำคัญอย่างมาก ในการที่จะช่วยให้ผู้แปลสามารถวิเคราะห์ต้นฉบับด้วยกระบวนการที่เป็นวิทยาศาสตร์ จนสามารถแยกแยะลักษณะภาษาผู้ป่วยจิตเภท และบอกอาการของโรคที่สะท้อนผ่านภาษาของตัวละคร ถือเป็นอีกทักษะหนึ่งในกระบวนการแปล แล้วเลือกกลวิธีการถ่ายทอดความหมายได้อย่างถูกต้อง จนเกิดเป็นชานาญและเลือกสรรถ้อยคำได้อย่างมีศิลปะ

สามารถเชื่อมโยง ความคล้ายคลึงกันของความหมายระหว่างภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทางได้
 อย่างเป็นธรรมชาติ การแปลจึงถือเป็นงานฝีมือแขนงหนึ่งที่ต้องอาศัยทักษะเช่นกัน ดังที่นิวมาร์ค
 (Newmark, 1988, p.7) กล่าวว่า “การแปลเป็นงานฝีมือในการที่จะใช้ความพยายามแทนที่สารหรือ
 ข้อความในภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งด้วยสารหรือข้อความเดียวกัน”

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทแปลเรื่อง“มนนา นาวิฉณภักย์” จะให้สาระและช่วยเปิด
 มุมมองผู้อ่านต่อผู้ป่วยโรคจิตเภททั้งในเรื่องลักษณะอาการ การรักษาโรค และลักษณะภาษาของผู้ป่วย
 จิตเภท ได้เห็นความสำคัญของความรัก ความผูกพันของคนในครอบครัวที่สามารถเปลี่ยนเป็นพลังให้
 ผู้ป่วยโรคจิตเภทมีกำลังใจในการรักษาตัว และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนปกติได้อย่างมีความสุข สม
 เจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ และให้ประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษากลวิธีการแปลภาษาผู้ป่วยจิตเภทไม่มาก
 ก็น้อย

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

- กระทรวงสาธารณสุข. (2560). คู่มือการดูแลผู้ป่วยจิตเภท สำหรับโรงพยาบาลในเขตสุขภาพ (ฉบับแพทย์) (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี : บริษัท วิศทอเรียอิมเมจ จำกัด.
- จันทิมา อังคณชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Analysis)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์, คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2553). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ธวัช ปุณโณทก. (2527). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด
- พิมพ์พันธ์ เวสสะโกศล.(2558). *การแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วัลยา วิวัฒน์ศร. (2545). *การแปลวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัญญาวิ สายบัว.(2540).*หลักการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 6) กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- สิทธา พินิจภูวดล. (2542). *คู่มือนักแปลอาชีพ*. กรุงเทพฯ: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2537). *วจนะวิเคราะห์ : การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ (Discourse Analysis)* (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: บริษัท สหธรรมมิกจำกัด.
- ยุวพาส์ ประทีปประเสน ชัยศิลป์วัฒนา. (2556). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทความวารสาร

- วิมลวรรณ อังสุวรรณ. (2550). *ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันทางความหมายของคำและกลวิธีการแปล ที่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “Tha happiness of Kati” ของ Prudence Borthwick*. วารสารภาษาและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศิริยุพา นันสนวนนท์. (2554). โรคจิตเภท. วารสารวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กันยายน 2544. สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ราชบัณฑิตยสภา. (2007). หลักการทับศัพท์. สืบค้นระหว่างสิงหาคม 2559-ธันวาคม 2559 จาก

<http://www.royin.go.th>

ลองดู พจนานุกรม. สืบค้นระหว่างกันยายน 2559- ธันวาคม 2560, จาก <https://dict.longdo.com>

Challenger Deep จุดลึกที่สุดในโลก Retrieved August, 2016 from

<https://travel.mthai.com/world-travel/65742.html>

ทำไมจึงกลายเป็นฆาตกรต่อเนื่อง . สืบค้นเมื่อกันยายน 2559, จาก

<https://www.sanook.com/health/19405/>

นิตยา ศรีจำนง. (2563) การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สืบค้นระหว่าง 1-10 มิถุนายน 2563). จาก

http://www.elnurse.ssrui.ac.th/nitaya_si/pluginfile.php/32/block_html/content/บท

ที่%206%20%281%29การพบ.ผู้ป่วยที่มี%20ความผิดปกติทางการนึกคิดและการ
รับรู้Schizophrenia.pdf

มานิช หล่อตระกูล. (2554). โรคจิตเภท (Schizophrenia). สืบค้นระหว่าง 10-13 มิถุนายน 2563 จาก

<https://med.mahidol.ac.th/ramamentat/sites/default/files/public/pdf/โรคจิต>

เภท%20%28Schizophrenia%29.pdf

วันฮาโลวัน. สืบค้นเมื่อกันยายน 2559, จาก http://www.saradd.com/index.php?option=com_

content&view=article&id=984:halloween&catid=74:holiday&Itemid=461

หนังสือต่างประเทศ

Baker, Mona. (2011). In Other Words A coursebook on translation : Routledge

Barnwell, K.G.L.(1980).Introduction to Semantics and Translation.England : Summer

Institute of Linguistics, Horsleys Green.

- Celca-Murcia, M.& Olshtain, E. (2000). Discourse and Context in Language Teaching: A Guide for Language Teachers. New York : Cambridge University Press.
- Eugene, Nida A. (1964). Toward the Science of Translation. Leiden : E.J.Brill.
- McCarthy, M. (1991), Discourse Analysis for Language Teacher. Cambridge University Press.
- Newmark, P. (1981). Approaches to Translation. Oxford: Pergamon Press.
- Newmark, P.(1988). A Textbook of Translation. New York : Prentice-Hall International.
- Rochester, S. and Martin, J.R. (1979). Crazy Talk: A Study of the Discourse of Schizophrenic Speaker. Plenum Press, New York.

บทความวารสารต่างประเทศ

- Kuperberg, G. R. (2010). Language in schizophrenia Part 1: an Introduction. Language and linguistics compass, 4(8), 576-589. doi: 10.1111/j.1749- 818X.2010.00216.x
Retrieved October 30, 2017, from
<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2950318/>

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างประเทศ

- Akira Kurosawa, Retrieved September, 2016, from
<https://www.biography.com/filmmaker/akira-kurosawa>
- Ballast, Retrieved November, 2016, from
<http://www.sailorsforthesea.org/blog/conservation /whats-ballast-water>
- Bellagio fountain show, Retrieved January, 2017, from http://content.time.com/time/travel/cityguide/article/0,31489,1838100_1838099_1838074,00.html
- Big Brother, Retrieved August, 2016, from <https://www.yahoo.com/entertainment/big-brother-meet-the-shows-signature-voices-150538867.html?guccounter=1>
- Bored out of our minds, Retrieved October, 2016, from <https://idioms.thefreedictionary.com/bored+out+of+your+mind>

Bruise-purple, Retrieved December, 2016, from http://travellittleknownplaces.com/wp-content/uploads/2013/06/IMG_0851.jpg

Caesars Palace , Retrieved January, 2017, from <http://www.garygoddard.com/hospitality-design/caesars-palace-expansion/alternate.html>

Cambridge Dictionary, Retrieved August, 2016, from <https://dictionary.cambridge.org> ,

Challeneger Deep-Book Description, Retrieved August, 2017 from <http://www.storyman.com/books/challenger-deep/>

Choker, Retrieved November, 2016, from <https://www.pinterest.com/pin/315111305163030004/>

Cirque du Soleil , Retrieved February, 2017, from <https://www.forbes.com/sites/onmarketing/2012/02/27/cirque-du-soleil-shows-big-brands-how-to-be-remarkable-and-magical/#361dcc1c3dc0>

Cirque-ish , Retrieved February, 2017, from <https://www.merriam-webster.com/dictionary/cirque>

Crow's nest, Retrieved December, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/> Curling my toes, Retrieved October, 2016, from <https://frankenfoot.wordpress.com/page/2/>

Cocktail, Retrieved December, 2016, from <https://www.thespruce.com/what-is-a-cocktail-760163>

Couscous, Retrieved December, 2016, from <https://www.thekitchn.com/how-to-make-couscous-165983>

Escargot , Retrieved February, 2017, from <http://www.epicurious.com/recipes/food/views/escargots-a-la-bourguignonne-233523>

Escargot , Retrieved February, 2017, from <http://www.dictionary.com/browse/escargot>

Fi fi fo fum, Retrieved August, 2016, from <https://www.urbandictionary.com/define.php?term=Fee%20fi%20fo>

Fi fi fo fum, Retrieved June, 2020, from <https://www.phrases.org.uk/meanings/fie-fih-fo-fum.html>

Galleon, Retrieved August, 2016, from <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/galleon?q=galleon>

Galleon, Retrieved August, 2016, from <https://www.merriam-webster.com/dictionary/galleon>

Give yourself over to the universe. , Retrieved January, 2017, from <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/give-yourself-over-up-to-sth?q=Give+yourself+over>

Goliath Palace, Retrieved January, 2017, from <http://babylonbee.com/news/character-story-david-goliath-take-quiz/>

Hatch, Retrieved October, 2016, from <https://www.alamy.com/stock-photo-hatch-a-sailboat-galleon-basque-country-spain>

Hull, Retrieved October, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/inside-a-pirate-ship/>

In trouble now, Retrieved November, 2016, from <http://idioms.thefreedictionary.com/in+trouble>

'Tis , Retrieved November, 2016, from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/tis>

Jumpsuit, Retrieved December, 2016, from <https://www.pinterest.com/pin/334040497338716444/>

Keep a low profile, , Retrieved December, 2016, from <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/keep-a-low-profile>

Mahimahi, Retrieved December, 2016, from <http://www.thefreedictionary.com/mahi+mahi>

Mahimahi, Retrieved December, 2016, from <https://www.oceanbluefishing.com/magazine/inspiration/facts-about-mahi-mahi/>

Marianas Trench, Retrieved November, 2016, from <http://www.deepseachallenge.com/the-expedition/mariana-trench/>

Martini, Retrieved December, 2016, from <http://www.liquor.com/recipes/dirty->

martini/#gs.cCAHr6Q

Margarita, Retrieved February, 2017, from <http://www.cookingchanneltv.com/recipe/packages/best-mexican-recipes-and-menus/photos/margarita-recipes>

My, my , Retrieved December, 2016, from <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/my-oh-my>

National Alliance Mental Illness, 2019, Retrieved October 30, 2019, from <https://www.nami.org/Learn-More/Mental-Health-Conditions/Schizoaffective-Disorder>

Party of one, Retrieved December, 2016, from <https://www.usingenglish.com/forum/threads/89378-A-party-of-one>

Peach fuzz, Retrieved November, 2016, from <http://www.keywordsuggests.com/sGszvfCxmH0W3rkmdahb4dUHQiH%7CjwYOXxUwt9eru6M/>

Peach fuzz ,Retrieved November, 2016, from http://nittaranch.com/2011/05/spring-photos/img_3171-3/

Pearl Choker, Retrieved September, 2016, from <https://www.aliexpress.com/w/wholesale-pearl-choker-designs.html>

Pirates & galleons, Retrieved September, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/>

Phrasemix, Retrieved September, 2016, from <https://www.phrasemix.com/phrases/thats-nuts>

Play-Doh , Retrieved December, 2016, from <http://www.toyfargo.com/product/2379/play-doh-scoops-n-treats>

Purell , Retrieved February, 2017, from <https://www.purell.com>

Ratline, Retrieved December, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/>

Ring Pop, Retrieved January, 2017, from <https://www.pinterest.com/pin/525654587730973539/>

- Roulette, Retrieved January, 2017, from <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/roulette>
- Roulette, Retrieved January, 2017, from <http://www.casinonewsdaily.com/articles/casino-games/popular-roulette-systems/>
- Schizophrenia, Retrieved June, 2020, from <https://www.nimh.nih.gov/health/publications/schizophrenia/index.shtml>
- Schizophrenia, Retrieved June, 2020, from <https://www.nami.org/About-Mental-Illness/Mental-Health-Conditions/Schizophrenia>
- Scottish , Retrieved February, 2017, from <http://www.dictionary.com/browse/-ish?s=t>
- Seven Samurai-Akira Kurosawa Starts a Trend, Retrieved September, 2016, from <https://lisathatcher.com/2012/07/26/seven-samurai-akira-kurosawa-starts-a-trend/>
- Sin City, Retrieved February, 2017, from <https://teaser-trailer.com/movie/sin-city-2/>
- Shipwreck, Retrieved October, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/shipwreck/>
- Shroud, Retrieved November, 2016, from <https://www.q-files.com/history/pirates-galleons/sailing-a-galleon/>
- Slat http, Retrieved October, 2016, from: <http://www.slatmat.com/index.php/buy-slat-mats>
- Stratosphere Tower, Retrieved January, 2017, from Stratosphere Tower
<http://www.destination360.com/north-america/us/nevada/las-vegas/stratosphere>
- Teflon, Retrieved February, 2017, from <http://vivawhatswhat.com/discovery-teflon/>
- The angel of death, Retrieved February, 2017, from <http://livingtheway.org/dthangel.html>
- The MGM Grand, Retrieved January, 2017, from <http://www.top10vegas.com/mgm-grand/>
- United Parcel Service (UPS), Retrieved October, 2016, from <http://www.businessdictionary.com/definition/United-Parcel-Service-UPS.html>
- Venice-on-the-strip, Retrieved February, 2017, from <http://www.10best.com/destinations/nevada/las-vegas/the-strip/shopping/grand-canal-shoppes-at-the-venetian->

the-palazzo/

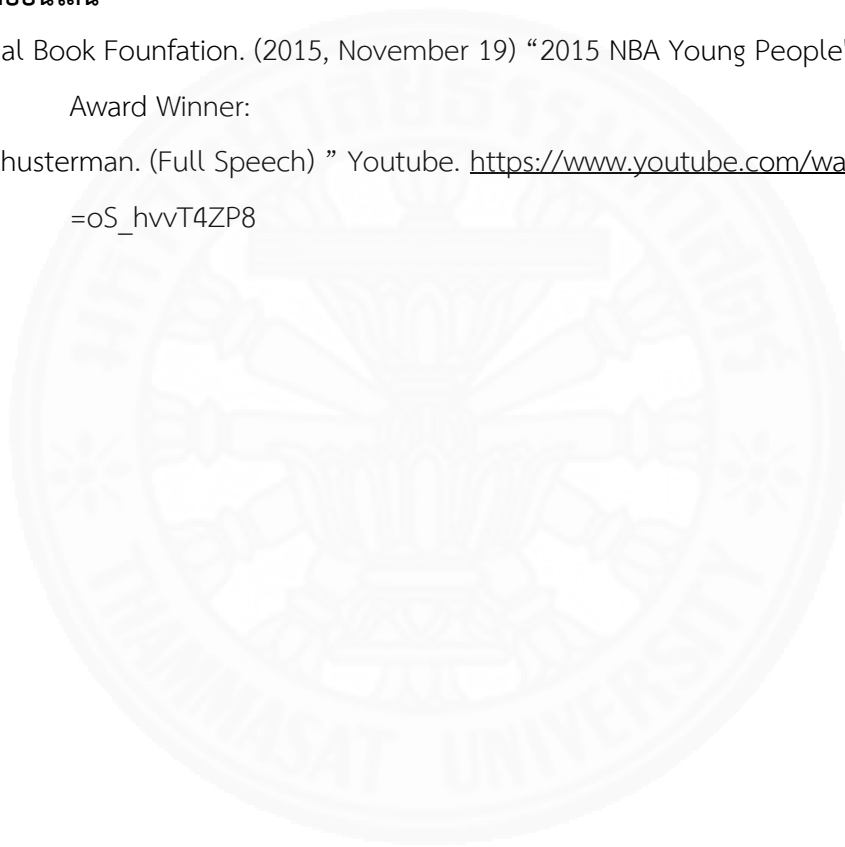
wish-coin-vortex , Retrieved September, 2020, from จาก <https://fiji.desertcart.com/products/64553263-whirl-a-wish-coin-vortex-funnel-spiral-wishing-well-vortex-fund-raising-non-profits-schools-churches-youth-groups-clubs>

สื่อมัลติออนไลน์

National Book Foundation. (2015, November 19) “2015 NBA Young People's Literature

Award Winner:

Neal Shusterman. (Full Speech) ” Youtube. https://www.youtube.com/watch?v=oS_hvvT4ZP8

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ

นางสาวชินมนา อินทร์รักษา

วันเดือนปีเกิด

21 มกราคม 2519

วุฒิการศึกษา

ปีการศึกษา 2542: ครุศาสตรบัณฑิต
สถาบันราชภัฏอุดรธานี

